

סימן 3/2/8-69
No. 129

עפ"י ה'

העפלה
כתבוא, רש"מ (3)
1948 - 1965

פול 870142 - 87014

1977

ה'תק"ח, 1.1.1948

ויצמן: לעכב הפלגה מרומניה

בלום השתדל למען יוזת צרפתיות עבור

222 — ט"ה סופר, המוקד בלודז'ן, ש. גולדשמידט —

לחשיב בשבילם רשימות להכ-
נס זמנית לצרפת, בלום עשה
כמישכ וכלתה כדי לעזור למוכי-
נות, אולם לא הצליח להשיג
את הסכמת הממשלה הצרפתית
לכניסת המפעילים וביניהם יצא
האניות בדרכן לא"י.
כיצד רוגו על כך מיינסטריון-המוקד
האמריקאי.

כל העתים העבריים בלודז'ן פתחו
את עמדותם הראשונות בדיונות על אג-
רות המקפלות, בענין האור האניות ב-
פניהם לטובתם, "דילי אכספרס" עי-
דו שחצוהם במנות, "לשונות תוספת",
דילי רולד, "דילי גראסיק" אופרים
"לשונות בלתי תוקפות", "דילי כרדיוקטי"
גורס, אגרות שיראסיק, "דילי מהל"
אורט פשוט, "לשונות היהודים", התנאי
ועם דומים בכל העתים נמארו שלא
הרבה גם התנגדה לצי נברוטי — אף
הקל סקציון ביוות בכל הפרשה.

בגמיה לא האריכה את תוקף
הרשימות

דובר מיינסטריון המוקד הברוטי גמר,
כי ציר פגמה בלודז'ן הוויג ...
בדיון המוקד ביום ד', כי הרשמה שתי ה-
אניות בכלה עיי שלמותה פגמה ואין הן
רשאיות להנף עוד את דגלה של מדינה
זו, הוובר הדליה הכמיש את השמורה
שלחצו על בשלמה פגמה כענין זה גר-
אף שוקסם של רשימות האניות זה עת
באוקטובר נמשלה פגמה, שעייה כבי
קשה לחושמה, המליכה ביום ד' לדחת
את הבקשה, נשאלת עדין השאלה אם
הצי הברוטי יזע זאת בשעת, שעצר את
האניות, ואילו אם יזע, נשאלת השאלה
לה אם היה זה התקפוד לעכב את הא-
ניות, מכחונה משפעה שייכות תאגית
לבעליהן, כי לא ברצון כל "משעי" כל
ומן שלא הציעו להיפך ארץ-ישראל.
דובר מיינסטריון המוקד הוויג, כי מעפלי-
שתי האניות יוכלו בין המתחיים סקפ-
דיון לארץ-ישראל לפני הסניף הברוטי
אמינים הנכריה שהויעו בעתונות
הברוטיה כי בשתי האניות נמצאים כתי
מש מאת צעליה ש"אומם במינות מא-
הודי מסך הברול".

גודע לו כי ד"ר וויצמן יעץ
להנהלת הסוכנות שתמנע בעד
הפלגת האניות, נעשו נסיבות

יון הכריתה מלחמה בהעפלה

חוק נגד העפלת יהודים בפולמוס היוני

מאסד ימנחיים וקוסות טל. נוסעים כלי פספורטים

מיוחד להבוקר, מאת ש. ברוך —

רומוניה לא תמוע עליה — פטרו גרוזה

על לא עשירים הרובים למכור רכושם

ראש פשלת רומוניה פטרו גרוזה הסוהב בבוטסט אגד כפסד בה עתאים. שרומוניה מלוכה אהנה פלגה לבינות רשום צויה לא ימנע מעליה לארץ ישראל. עפלה זו אינה נוגעת לעשירים שתחת פסחה האי יונת הם דוסיק למכור את רכושם במחיר גבוה בתוך לארץ במסעות חרין. (טטיא)

הפולם יודע שבעת איז מבוסה לשלב פד ילטי הוש עקב החלטה שתקבלה על ידי האימות המאחדות.

תנאים הוגים כי הצעת החוק מתכוונת לפגוע בהלק על האוכלוסיה האדרישאלית, ואין כל פסק כי עמים רבים שהצביעו לטו בת חלוקת הארץ הקדושה יראו בחוק זה עלבון ואי התחשבות גם ברגשותיהם. הצד דרש לזהות את הליכות על החוק המוש עד לקבלת הסברים וצדקים מפד מינסטר החוק כר צאלרס, מיניסטר האי המט' חרין מר קיואניס הודיע אמנם כי צאלרזרים התם כבר קם החוק אך הפלים לרשות את הליכות הדרש המא.

החוק שיושה מיניסטריונים פטמעות יון — מיניסטריון הפי המסחרי הממשלתי ועניניהו — הוכנסה בימז בינאר הצעת החוק דפרלמנט היוני עד איסור המור נגד כפיות לארץ ישראל של אי שיה כלה מינויונים. פטפורטים חוקים מתוך הצעת החוק נדונו כל כבר בימז בשאי 1939 החדש להחיות את האיסור אך עקב המדי חלמו לא יצא הדבר פשוט.

לפי החוק החדש יעשו כל אדם יהודי יוני או אזרחי חוק. במאמר על שרתום או בקום של הפי מיליון דלכמים או כהני הפוד שים יחז באם שטעות הממשלה היונית יצאנהו וסע לארץ ישראל כלי פטפורט חרקי פיעוף מיוחד של החוק החדש קיבוע כאסד עד המזי שוכם וקפס יש סה מינויו דרכמים לכר מינויו האניות או פטפורטיון שיעורו לראשונים כלי פטפורטים" הודיעו לארץ ישראל. התקומה להצעת החוק כותבים שלוש. המינסטרים, כי השימוש במלים, האמת וכמיני יון לעליה בלחי נתקת ארצה ישראל גרמת פרות לממשלה היונית ויאנו מתאים למסורה של מרגל הוסי.

נמצא אהד

בהתנגדות חריפה להצעת חוק זו יצא הציר הלוכיני מר אלכסנדר וואגניססו, ציר מחוז טריקאלה ונשיא הועד למכרן קשרי הידות בין יון לארץ ישראל. הוא טען בעת, כי החוק החדש אינו מתאים למסורת החוק של הקס היוני, בין שכל

מפסיקים את ההעפלה ממרכז אירופה ומזרחה

וינה (טאג) - מחתרת העליה מאירופה המרכזית והמזרחית לארץ ישראל מתפרקת במהירות - דבר זה הותר לכונננו כאן לפרט בפני מקורות בוסטונים. פרט לעדפה ואיטליה הסתלקו מתפקידי מחתרת א רוב המנהיגים ועתידהם במסד השבועות האחרונים זכעת בחיץ רק המסגרת עצמה כל האסי מחתרת ואז בפולין, דימויה, אוסטריה וגרמניה.

האן באוסטריה התפחת זכר העבודה של מחתרת העליה כדי 50% עד סוף ינואר ובגרמניה אפילו כדי 70%. בפולין נשארו רק קבוצות שלדי וזה אחרי גסי יציאה

הנוער היהודי בוינה רובו טפולין על פני אירופה לנמלי צרפת. לדבריהם של ראשי מחתרת העליה בוינה אין לצפות יותר לרם פליטים יהודים טפולין ומרוסיה בש" עור רב. מותר להאמין שער רק עם הס" חנוכה קבוצות קטנות מפסקי המשבר הבינוני היהודי. מציינים במריל שהגבול בין רומניה להונגריה סגור הססוגר כדי או אס" שרות חזירה בפעט ולפעם אין לצפות לפליטים יהודים בוספים מרוסיה.

מאותם המקורות נאמר לסופרנו שמתחלת העליה כולה על שרידיה תחולל הוך 21 שעות אם גרימניה תסכים לפתיחת נמל יהודי לעליה.

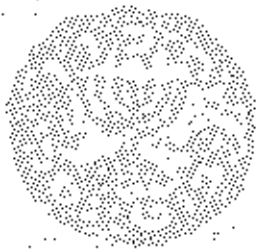
המשקוף, 5.2.1948

גולדמן מכחיש שאמר ל"רויטר" שהמעפילים ביקשו רק לצאת מרומניה ולא לבוא לא"י

לארץ ישראל, אלא יעבירו אותם לקפריסין, ואעפ"י כן הם מוכנים להצטרף לקפריסין זמן מה עד עלותם ארצה. לא אמרתי דבר על מצב דבאון ופגון של יהודי רומניה כשהם שלא הזכרתי כל הוצאת מצרים ללוחות ברזי מזה.

ד"ר גולדמן שלח יסודי כמה סלוגנים למר באבושיטי, לבוקרשט לסיכום את הדעות בעתידת הרומניה תוך ציון בכתובי שרצי מזה הימה חומסת בכל לכה בהקפת מדינה יהודים בארץ ישראל אילו נהיה חברה בא"י.

נורדק, 4 (כס"א) ד"ר ג' גולדמן
פרסם בעהמית און תשובה להאשמת חבר הברית צ'יני רומניה עליו באילו הוא ד"ר גולדמן, אחר על המעפילים מרומניה שמסר תם לא כל כך עליה ארצה, אלא קודם כל לצאת מרומניה. ד"ר גולדמן מציין בתשובתו שמעולם לא אמר דברים כאלה לטרטר, רויטרס, ארובה, או מוקיר במלואה את המחשבות של המשטלה הרומנית לרובי האנטישמיות והתנהגותה ללא תכלית עם זה איכותית היהודית, מה שאמרתי הוא שכל פילים אלה נדאי ידעו שלא יוכלו להגיע ישר

הסגיר עצמו «מעפיל קאתולי»

צעיר תנועת שהעפיל בספינה האתית שלא נתפסה
צעיר בן 19, המועד כי הוא קאתולי הגיע לארץ באניה מפעילים, שלא נהי סטה, הסגיר עצמו אחרון למשטרה בירושלים.

הצעיר שסיפר כי שמו יים ברטולומי קאתולי בן 19 שמוצאו פרוציה וכי הוריו אמריקאנים, אמה במשכדה כי הגיע לפני שלשה שבועות עם אנית מפעילים יהודים, שלא נתפסה על ידי השלטונות, אולם משטרה כביכול, בביטוח יהודים שאינו יהודי, סירבו לעפל בה המשטרה אצרה את הצעיר והאשימה אותו בכניסה לארץ, שלא כחוק. הצעיר סרב להשתחרר בערבות ונחזק במעצר עד לביטוח זינו.

היוצא מבריטניה כנגדה פסקו דיום מוזיזים אגודת החברים אינדיקום

לונדון 12 (מידת להארץ).
"דילי סלגראף" כשרטם היום ביטור כעשה נחתם המעמדת על מלחמה אי סלקים, החוזרים מארץ ישראל, ובי דיהם פאספורטים מוזיזים שהשתמזו בהם קודם לכן נוספי אגודת הפעיליים.

הביטור ב"דילי סלגראף" מוסר באי ניכונה, כיצד הוברחה כביכול, המלי תהם האינדיקום על ידי תיהודים לנסוע לארץ ישראל, באינדיקום, שאם יכרבו וסילקם ליב, אחר כך היו האינדיקום הללו פזורים להציו את עצמם ב" יהודים, ולנסוף נתנו להם פאספורטים מוזיזים.

3.3.1948, ז' כסלו

נשיא ביה"ד

הפקידן בהחלטות

בניית הדין הסדור בתיבת החלטות
חדש, כפי קליטתו ריבוי, האתמול לכנס
לתפקידו, שתמיד בפמלי ליטשין בירכו
בשב עורכי הדין היהודים וצוה"ד האליה
סילאח — בשם הערבים, השופט השיב
למברכיו: עשה אני לראות קואופרציה
בין היהודים הערבים בבית המשפט במצב
השורר עכשיו בארץ.

האטיה עבודתו של הנשיא החדש —
המשה משמש החלטה נגד ספינות מעסי-
לים, המעוררים של באי טוח בעלי הספינות
עסק נשיא ביה"דין להחלים את ספינות
המעפילים: שאר ישוב, לדעתה, גאון
לפי, לגבי, וספינת החדשים.

"רוסיה מספקת נשק לערבים"

ומשדדת את ההעפלה מהבלקן

המס' 124.48.87

לנתון 11 (סב"א) - נרדע הביולאטי - לנה הרוסובליקאנת העפלות.

לחקר בעיות איומה בבריתניה, פירסם הר-
רעה בהחלטתם של הלורדים בראבאטון ל-
האנטיטארט וצירי בית-הנבחרים לינדסיי דטון
מארשאל התעופה דון בנט, בה הם טוענים
כי רוסיה מספקת תחמושת לערביי ארץ-
ישראל (צ"י) סוכנים צ'כיים, לפי דו"טר) ובה
בוזז היא מסיעת לעליה יהודית מנטלי לר-
מניה ובולגאריה.

ביוזמה שנמסרה יום לפני כן צ"י סוכ-
נות ידועות אמריקניות מסרה סוכנות דויטש
כי הנדע הביולאטי לחקר השאלה האירופית
מנחיר בדורח שהוא פירסם בלונדון, כי "הו-
פעולה התוקפנית" המוניטיתית תחמשת השנה
מהבלקאנים לארץ-ישראל והים התיכון.
הרויית אמרה "צריך לצרן שאין להסל
כל אמריית שהיא על הקנה היהודית בגלל
מעשים אלו" (הבהנה לעליה מהבלקן).
הנרית הטיפע בהסכאגם תגלאת של אי-
שים אחרים שהם מבין האנטי-רוסטים של
הנעד: לורד וואנטיטארט, האספר הצרפתי פול
קלדל ובורים שוקאן, חכר חשוב של המפ-

עֵת הַדָּרֵךְ הַשְּׂמִי

התוכן:

152	הודעה בדבר משלל מקום על חבר מועצת המדע
152	מיונים
152	מינוי לפי פקודת בתי המשפט, 1940
152	הרשאה לפי פקודת שיפוט בתי המשפט השלום, 1947
153	מינוי בשיא ובגני בשיא של בית הדין העליון לפי תוקף השטרות הש"ח
153	מינוי מפקח על אגודת מפעילים
153	מינוי חבריה למועצת המפקח על פני הדיר
153	מינוי חבריה למועצה לשינוק פני הדיר
154	הודעה מאת משרד המסחר והתעסוקה
154	דין וחשבון כמחלקת ההוצאה של בנק אנגלו-פלשתינה בע"מ לונדון
154	הודעות לפי פקודת בנין עדים, 1936
156	הזמנת של בית המשפט
161	הודעות על מכירת נכסי ולא נח"ל
162	הודעות לפי פקודת החברות
162	החיסול על העתון הרשמי
162	קריסת מידעות כעתון הרשמי

תוספת א'

73	פקודת בניית טרזר, סעי' 33 לשנת תשי"ח — 1948
77	פקודת הארכת תוקף של תקנות-שעת-חירום (הגנה אזרחית + מקלטים), סעי' 34 לשנת תשי"ח — 1948
	פקודת הארכת תוקף של תקנות-שעת-חירום (מכסי מכס, סעי' בלו (אקטיו) על משקאות
84	מסכרים, סעי' בלו (אקטיו) על סכך, סעי' 35 לשנת תשי"ח — 1948

תוספת ב'

159	תקנות באג הבגמה (ניכוי במסכרות) (תיקון), תשי"ח — 1948
160	תקנות בתי דואר (תעריפי דואר ומלפ"ן), תשי"ח — 1948
168	הודעה בדבר הערף הכספיים
169	הודעה בדבר חלוקת ההוצאות לפי פקודת התקצוב (ספטמבר 1948), תשי"ח — 1948
170	חוק צור להרצליה (מכסי טעשונים) (תיקון), תשי"ח — 1948

פקודת סדרי השלטון והמשפט, תשי"ח—1948

הודעה בדבר ממלא מקום של חבר מועצת המדינה הזמנית

מודיעים בזה כי לפי סעיף 1 (ד) לפקודת סדרי השלטון והמשפט, תשי"ח—1948, כזדה מועצת המדינה הזמנית בישיבתה מיום י"ט באלול תשי"ח (23 בספטמבר 1948) ברב קלמן כהנא להיות בישיבה זו ממלא מקום של בני מין ג'י, שנעדר מזישיבה עקב מצב החירום.

כ"ה באלול תשי"ח (24 בספטמבר 1948)

בפקודת הממשלה הזמנית

זאב שרף

מזכיר

מ י נ ו י י ם

(א) יהושע איזנברג, שופט בית משפט מחוזי,

תחל מיום כ"ז באלול תשי"ח (1 באוקטובר 1948).

ציון אלוף, רשם ראשי בפועל

יהודה טרדיביש, קוזר בפועל לרשם הראשי

שניהם תחל מיום כ"ה באלול תשי"ח (29 בספטמבר 1948).

(ב) צבי פרייהר, הכנתל הכללי של בתי הדואר בתל אביב

לסעיף 2 לפקודת בתי הדואר

תחל מיום ו' באייר תשי"ח (15 במאי 1948).

פקודת בתי המשפט, 1940

מ י נ ו י י ם

בתוקף סמכותי לפי סעיף 14 לפקודת בתי המשפט, 1940, וסעיף 10 (א) לפקודת בתי משפט (הוראות מעבר), תשי"ח—1948, אני, שר המשפטים, מכנה בזה את משה עציוני, שופט שלום ראשי, לפעול בשופט בית משפט מחוזי בפועל לתקופה של חודש ימים החל מיום כ"ז באלול תשי"ח (1 באוקטובר 1948).

כ"ז באלול תשי"ח (28 בספטמבר 1948)

פליכס רוזנבליט

שר המשפטים

פקודת שיפוט בתי-משפט השלום, 1947

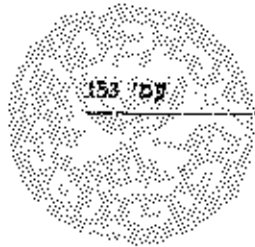
ה ר ש א ת

בתוקף סמכותי לפי סעיף 6 לפקודת שיפוט בתי משפט השלום, 1947, וסעיף 10 (א) לפקודת בתי משפט (הוראות מעבר), תשי"ח—1948, אני, שר המשפטים, מרשה את שופט השלום יוסף דוד ממך להשתמש בשיפוטו ובכוחותיו ולבצע את הובותיו של שופט שלום ראשי לתקופה של חודש ימים החל מיום כ"ז באלול תשי"ח (1 באוקטובר 1948).

כ"ז באלול תשי"ח (28 בספטמבר 1948)

פליכס רוזנבליט

שר המשפטים

תקנות-שעת-חרום (חוקת השפוט תש"ח), תש"ח—1948

חוקת השפוט תש"ח

מינוי נשיא וכנני נשיא של בית הדין העליון

בתוקף סמכותי לפי תקנה 35 לחוקת השפוט תש"ח, אני, שר הבטחון, ממנה בזה את האלוף איתן אבישר להיות נשיא בית הדין העליון, ואה יזהר הדרי ונחום קרמר (שד"מ) להיות סגני נשיא בית הדין העליון.

ד' באלול תש"ח (8 בספטמבר 1948)

דוד בן-גוריון
שר הבטחון

תקנות-שעת-חרום (אגרות מעפילים), תש"ח—1948

מינוי מפקח על אגרות מעפילים

בתוקף סמכותי לפי תקנה 3 לתקנות-שעת-חרום (אגרות מעפילים), תש"ח—1948, אני, שר התחבורה, ממנה בזה את מ. אברמסקי, דבר-חובל הנמל, היפה, להיות מפקח על אגרות מעפילים לצרכי התקנות האמורות, החל מיום י"א באלול תש"ח (15 בספטמבר 1948).

כ"ד באלול תש"ח (28 בספטמבר 1948)

דוד רמז
שר התחבורה

פקודת הפיקוח על פרייההדר, 1940

מינוי חברים למועצת הפיקוח על פרי ההדר

בתוקף סמכותי לפי סעיף 3 לפקודת הפיקוח על פרייההדר, 1940, והסעיפים 14 (א) ו-21 (ד) לפקודת סדרי השלטון והמשפט, תש"ח—1948, אני, שר החקלאות, ממנה בזה לחברים למועצת הפיקוח על פרי ההדר את:

עובד איזנברג
אליעזר רבינוביץ
מנדט זקס

במקום

צבי איזנסון
אמיל ויסר
יצחק דוקת

החל מיום כ"א באב תש"ח (26 באוגוסט 1948).

י"ז באלול תש"ח (21 בספטמבר 1948)

אהרן ציולינג
שר החקלאות

פקודת שיווק פרייההדר, 1947

תקנות פרייההדר (פיקוח ושיווק) (מועצות), תש"ח—1948

מינוי חברים למועצה לשיווק פרייההדר

בתוקף סמכותי לפי סעיף 2 לפקודת שיווק פרייההדר, 1947, הסעיפים 14 (א) ו-21 (ד) לפקודת סדרי השלטון והמשפט, תש"ח—1948, ותקנה 1 לתקנות פרייההדר (פיקוח ושיווק)

(מועצות) תש"ח—1948, אני, שר התקלאות, ממנה בנה בתורים במועצה לשינוק פרייהתור את:

חיים בדר
מנדס זקס

במקום

יהודה חורין
יצחק דוקח

החל מיום כ"א באב תש"ח (26 באוגוסט 1948).

י"ז באלול תש"ח (21 בספטמבר 1948)

אהרן ציונלינג
שר התקלאות

הודעה

גזאת משרד המסחר והתעשייה

בקשר להודעה בענין מינוי המפקחים על הדלק שהופיעה בעתון הרשמי מס' 21 מיום י"א באלול תש"ח (15.9.48), עמוד 131, מודיע משרד המסחר והתעשייה: —
(א) הטיפול בעניני הפיקוח על חלוקת חמרי דלק והקשר בין הממשלה לבין חברות הגפנט הכימולאוגניות יהיה בידו הד"ר ק. לנדאו, מפקח על הדלק.
(ב) הטיפול בעניני הפיקוח על אספקת חמרי דלק לארץ והובלתם יהיה בידו הד"ר פ. שניבל, מפקח על הדלק.

כ"ד באלול תש"ח (28 בספטמבר 1948)

פקודת שטרי בנק, תש"ח—1948

דין וחשבון לפי פקודת 10 לאמנה

מחלקת התוצאה של בנקאנגלו-פלשהינה בערבון מוגבל, דין וחשבון על הנכסים וההתחייבויות בסיום העבודה ביום 22 בספטמבר 1948.

ל"י	
—	זהב . . . . .
1,736,000.—	יחרות במטבעות זרות . . . . .
21,314,000.—	שטרי כסף של ועדת המטבע הפלשהינאית (א"י) . . . . .
—	שטרי אוצד ושטרי התחייבות של הממשלה . . . . .
—	שטרי הוב, שטרי חליפין והלוואות לבנקים . . . . .
23,050,000.—	שטרי בנק במחזור . . . . .

התנאים המצורף אליה — בצורה כבה אישרה אותם הועדה המחוזית האמורה — הושלכו במשרד הועדה הגלילית האמורה וכס יוכל כל אדם לעיין בהם.
י' באלול תש"ח (14 בספטמבר 1948).

י. ברגמן

יושב ראש הועדה המחוזית לבניית ולתיכון עיר, מהוז חיפה.

פקודת בניין ערים, 1936

שטח תיכון גלילי של מהוז חיפה

הודעה על מתן הרישאה לתת תוקף לשינוי תכנית מפורטת, והודעה על השלמת שינוי ותכנית טורשים

ומסרת בזה הודעה, בהתאם לסעיף 19 לפקודת בניין ערים, 1936, כי הועדה המחוזית לבניית ולתיכון עיר, מהוז

פקודת בניין ערים, 1936

שטח תיכון גלילי של מהוז חיפה

הודעה על מתן הרישאה לתת תוקף לתכנית מפורטת והודעה על השלמת תכנית מפורטת ותכנית טורשים.

ומסרת בזה הודעה, בהתאם לסעיף 18 א (2) לפקודת בניין ערים, 1936, כי הועדה המחוזית לבניית ולתיכון עיר, מהוז חיפה, נתנה הרישאה לתת תוקף — הסעה עשר יום לאחר פירסומה של ההודעה הזאת בעתון — לתכנית מפורטת הנקראת, תכנית מס' 139 — תכנית סיהוז הנבעת על יד כטר חסידיבי, שעל השלמתה ביהוז עם תכנית הסצורף אליה, במשרד היעצה הגלילית לבניית ולתיכון עיר, מהוז חיפה, נתפוסמה הודעה בעתון מס' 1632 מיום 11 בדצמבר 1947.

וכן ומסרת בזה הודעה, בהתאם לסעיף 18 א (2) לפקודת בניין ערים, 1936, כי התחקים של התכנית האמורה ושל

פקודת בניין ערים, 1936

שטח תיכון גלילי של מחוז חיפה

הודעה על השלשת שינוי תכנית חלוקת קרקע

נסכרת בזה הודעה בהתאם לסעיף 20 (8) לפקודת בניין ערים, 1936, כי במשרד הועדה הגלילית לבנייה ולתיכון ערים, מחוז חיפה, הושלש ביחד עם התכנית המצורף אליה העתק של שינוי תכנית החלקה (מבוצע בשם תכנית מס' 150) שעליו הוחלט בוועדה המחוזית לבנייה ולתיכון ערים, מחוז חיפה, בתכנית החלוקת קרקע הנקראת "תכנית מס' 81 - ישוב עירוני-כפרי בית שערים", שעל פתח הרישאה - על ידי הועדה המחוזית האמורה - לתת לה תוקף נתפרסמה הודעה בעתון מס' 1483 מיום 21 במרץ 1946.

כל אדם המעוניין בכך יוכל לדאוג את העתק השינוי האמור והתכנית המצורף אליו, ללא תשלום, וכל המעוניין - אם כבעלים ואם בדרך אחרת - בקרקע, בבניינים או בנכסים אחרים, שעליהם משפיע השינוי האמור, רשאי להגיש התנגדות לתכנית במשרד הועדה הגלילית האמורה במשך ששה שבועות מיום פרסומה של הודעה זאת בעתון.

י' באלול תש"ח (14 בספטמבר 1948).

י' ברגמן

יושב ראש הועדה המחוזית לבנייה ולתיכון ערים, מחוז חיפה.

פקודת בניין ערים, 1936

שטח תיכון עיר של חדרה

הודעה על השלשת תכנית ממורטת

נסכרת בזה הודעה בהתאם לסעיף 16 לפקודת בניין ערים, 1936, כי במשרד הועדה המקומת לבנייה ולתיכון עיר הדרה, הושלש העתק של תכנית ספורטת הנקראת "תכנית מס' 68 - גן שמואל", ביחד עם התכנית המצורף אליה, ואלה הם גבולות התכנית:

צפון: אדמת גולדנברג וטוקטלי.

מזרח: אדמת ב. דם.

דרום: אדמת מיפדי הדרת בע"מ, ואדמת ענירוון.

מערב: רכבת אי"י.

כל אדם המעוניין בכך יוכל לעיין בהעתק התכנית והתכנית האמורים, ללא תשלום, וכל המעוניין - אם כבעלים ואם בדרך אחרת - בקרקע, בבניינים או בנכסים אחרים, שעליהם משפיעה התכנית האמורה, רשאי להגיש התנגדות לתכנית במשרד הועדה המקומית האמורה, במשך חדשים מיום פרסומה של הודעה זאת בעתון.

י' באלול תש"ח (14 בספטמבר 1948)

י' ברגמן

יושב ראש הועדה המקומית לבנייה ולתיכון עיר, מחוז חיפה.

פקודת בניין ערים, 1936

שטח תיכון עיר של הדרה

הודעה על השלשת תכנית ממורטת

נסכרת בזה הודעה בהתאם לסעיף 16 לפקודת בניין ערים, 1936, כי במשרד הועדה המקומית לבנייה ולתיכון עיר, הדרה, הושלש העתק של תכנית ספורטת הנקראת "תכנית מס' 204 - גנה עובד, חדרה", ביחד עם התכנית המצורף אליה.

ואלה הם גבולות התכנית:

צפון: גוש מס' 10033, חלקה מס' 130.

מזרח: גוש מס' 10026, חלקה מס' 15.

דרום: גוש מס' 10032.

מערב: דרך, גוש מס' 10033, חלקה מס' 32.

כל אדם המעוניין בכך יוכל לעיין בהעתק התכנית והתכנית האמורים, ללא תשלום, וכל המעוניין - אם כבעלים ואם בדרך אחרת - בקרקע, בבניינים או בנכסים אחרים, שעליהם משפיעה התכנית האמורה, רשאי להגיש התנגדות לתכנית במשרד הועדה המקומית האמורה, במשך חדשים מיום פרסומה של הודעה זאת בעתון.

י' באלול תש"ח (14 בספטמבר 1948)

י' ברגמן

יושב ראש הועדה המקומית לבנייה ולתיכון עיר, מחוז חיפה.

חיפה, נתנה הרשאה לתת תוקף - המשה עשר יום לאחר פרסומה של הודעה זאת בעתון - לשינוי הנקרא בשם "שינוי מס' 2 לשנת 1947 הנוגע בשם מס' 155 בתכנית ספורטת הנקראת בשם "תכנית מס' 39 - המצפן, בניינה מס' 2", שעל השלשתו ביחד עם התכנית המצורף אליה, במשרד הועדה הגלילית לבנייה ולתיכון עיר של מחוז חיפה, בתפרסמה הודעה בעתון מס' 1210 מיום 16 ביולי 1942.

וכן נסכרת בזה הודעה בהתאם לסעיף 19 לפקודת בניין ערים, 1936, כי העתקים של השינוי האמור ועל התכנית המצורף אליו - בצורה שבה אישרה אותם הועדה המחוזית האמורה - הושלשו במשרד הועדה הגלילית האמורה ועם יוכל כל אדם לעיין בהם.

י' באלול תש"ח (14 בספטמבר 1948).

י' ברגמן

יושב ראש הועדה המחוזית לבנייה ולתיכון עיר, מחוז חיפה.

פקודת בניין ערים, 1936

שטח תיכון גלילי של מחוז חיפה

הודעה על נתן הרשאה לתת תוקף לשינוי תכנית ספורטת, והודעה על השלשת שינוי תכנית מורשיטת נסכרת בזה הודעה, בהתאם לסעיף 19 לפקודת בניין ערים, 1936, כי הועדה המחוזית לבנייה ולתיכון עיר, מחוז חיפה, נתנה הרשאה לתת תוקף - המשה עשר יום לאחר פרסומה של הודעה זאת בעתון - לשינוי הנקרא בשם "שינוי מס' 3 לשנת 1947 (הנוגע בשם מס' 157) בתכנית ספורטת הנקראת בשם "תכנית מס' 39 - בניינה המערבית", שעל השלשתו ביחד עם התכנית המצורף אליה, במשרד הועדה הגלילית לבנייה ולתיכון עיר של חיפה בתפרסמה הודעה בעתון מס' 1210 מיום 16 ביולי 1942.

וכן נסכרת בזה הודעה בהתאם לסעיף 19 לפקודת בניין ערים, 1936, כי העתקים של השינוי האמור ועל התכנית המצורף אליו - בצורה שבה אישרה אותם הועדה המחוזית האמורה - הושלשו במשרד הועדה הגלילית האמורה ועם יוכל כל אדם לעיין בהם.

י' באלול תש"ח (14 בספטמבר 1948).

י' ברגמן

יושב ראש הועדה המחוזית לבנייה ולתיכון עיר, מחוז חיפה.

פקודת בניין ערים, 1936

שטח תיכון גלילי של מחוז חיפה

הודעה על השלשת תכנית חלוקת קרקע

נסכרת בזה הודעה, בהתאם לסעיף 20 (2) לפקודת בניין ערים, 1936, כי במשרד הועדה הגלילית לבנייה ולתיכון ערים של מחוז חיפה, הושלש העתק של תכנית חלוקת קרקע הנקראת "תכנית מס' 172 - מ. י. ק. א. ד." תכנית חלוקת קרקע סדרם חנה, ביחד עם התכנית המצורף אליה.

ואלה הם גבולות התכנית:

צפון: חלקה מס' 169, גוש מס' 10102.

מזרח: דרך מס' 29 וחלקות מס' 94, 96, 92, 90, 87, 85.

גוש מס' 10102.

דרום: דרך מס' 33.

מערב: דרך מס' 22.

כל אדם המעוניין בכך יוכל לעיין בהעתק התכנית והתכנית האמורים, ללא תשלום, וכל המעוניין - אם כבעלים ואם בדרך אחרת - בקרקע, בבניינים או בנכסים אחרים, שעליהם משפיעה התכנית האמורה, רשאי להגיש התנגדות לתכנית במשרד הועדה הגלילית האמורה, במשך ששה שבועות מיום פרסומה של הודעה זאת בעתון.

י' באלול תש"ח (14 בספטמבר 1948).

י' ברגמן

יושב ראש הועדה המחוזית לבנייה ולתיכון עיר, מחוז חיפה.

בית המשפט המחוזי בתל-אביב

תיק ארז'י מ/174/48

בענין המנוח ד"ר יאן גרסטמן פלניני (פולניה).
המבקש: דניאל גרסטמן מלונדון. ע"י באריכווא
קורני הזק ת. קרונוולד וי. ברישילד מתל-אביב.

הזמנה

בתוקף צו בית המשפט המחוזי בתל-אביב הנושא את
האריך והיום של כל אדם המעונין להושיע בבית המשפט
המחוזי בתל-אביב תוך עשרים יום מיום פירסום הודעה זו,
וליתן טעם, אם יש בידו טעם כל שהוא, מדוע לא יתן
ספק דין הצהרתי על מותו של המנוח ד"ר יאן גרסטמן
מלבדו (פלניני) שאם לא כן יתן בית המשפט את המו
שימצא לנכון.

ב. גלעד, רשם.

י"ב באבול הש"ח (16 בספטמבר 1948)

בית המשפט המחוזי בתל-אביב

תיק ירושה 180/48

בענין המנוח יעקב פוקס מלודז, פולניה.
המבקשת: חוה לאה שטיינשניידר מרח' הקישון 68,
תל-אביב. ע"י באיכות עורך הדין ד"ר א. שוברט מרח'
מזא"ה 7, תל-אביב.

הזמנה

להוי יודע כי המבקשת הגישה לבית המשפט המחוזי
בתל-אביב בקשה להכריז על ירושת המנוח יעקב פוקס
וכי בית המשפט ידון בבקשה הנ"ל כעבור שלושים יום מיום
פירסום הודעה זאת.
על כל אדם התובע טובת הנאה בעזרון הנ"ל להשיע
בתקופה הנ"ל בבית המשפט הנ"ל שאם לא כן יתן בית
המשפט את המו אשר ימצא בענינו.

ב. גלעד, רשם.

י"ח באבול הש"ח (22 בספטמבר 1948)

בית המשפט המחוזי בתל-אביב

תיק ירושה 217/48

בענין עזבונו המנוח ד"ר אלפרד לוי מאוסטרבה,
צ'כוסלובקיה.
המבקשים: יוד ולטור פוליצר מלונדון ואחרים ע"י
באריכות עורך הדין ד"ר י. מנחיים לבנון, פלסיד, וחוב
אחדהעם 28, תל-אביב.

הזמנה

להוי יודע כי המבקשים הגישו בקשה למתן צו הסכר
על ירושת עזבונו ד"ר אלפרד לוי מאוסטרבה, צ'כוסלובקיה,
וכי בית המשפט ידון בבקשה זו עבור שלושים יום מיום
פירסום הודעה זו.
על כל אדם התובע טובת הנאה לחופיע הוק המנוח
הנ"ל בבית המשפט שאם לא כן יתן בית המשפט את המו
שימצא לנכון.

ב. גלעד, רשם.

י"ב באבול הש"ח (16 בספטמבר 1948)

בית המשפט המחוזי בתל-אביב

תיק ירושה 218/48

בענין עזבונו המנוח פרידריקה זילברבלט מורשה
(פולניה).
המבקשת: מירה (מרים) רוסטון מלונדון. ע"י בארי
כותה צורכיהדין ד"ר דוד מנור ויוסף מנור, מרחוב מנור
טיפוירי 19, תל-אביב.

הזמנה

להוי יודע כי המבקשת פנתה לבית המשפט המחוזי
בתל-אביב בבקשה למתן צו הסכר על ירושת המנוחה
פרידריקה זילברבלט מורשה (פולניה) וכי בית המשפט
ידון בבקשה זו עבור שלושים יום מיום פירסום הודעה זו.
על כל אדם התובע טובת הנאה להושיע הוק המנוח
הנ"ל, שאם לא כן יתן בית המשפט את המו שימצא לנכון.

ב. גלעד, רשם.

י"ב באבול הש"ח (16 בספטמבר 1948)

פקודת בניין ערים, 1936

**שטח תיכון גלילי של מחוז הרפה
הודעה על השלשת תכנית המורשת**

במסרת בזה הודעה, בהתאם לסעיף 16 לפקודת בניין
ערים, 1936, כי במשרד הועדה הגלילית לבנייה ולהיתון
ערים, מתני היפה, הושלש העתק של תכנית המורשת הקראת
תכנית מס' 159 - תכנית של אדמות חכרה גביים כצ"מ
בעמק נבולו הצפוני, ביהוד עם התסוים המצורף אליהן.
ואלה הם גבולות התכנית:

- צפון: תכנית גלילית מס' 158 - חולות עסק נבולו
הצפוני, גוש רישום מס' 18025.
- מזרח: גושי רישום מס' 10413 ו-10416.
- דרום: גוש רישום מס' 10444, חלק מחלקה מס' 47.
- מערב: גוש רישום מס' 10444, חלקה מס' 48.

כל אדם המעוניין בכך יוכל לעיין בהעתק התכנית
התסוים האמורים, ללא תשלום, וכל המעוניין - אם
נבעלים ואם כדרך אחרת - בקרקע, בבניינים או בנכסים
אחרים, שעליהם מטפיעה תכנית האמורה, רשאי להגיש
התנגדות לתכנית במשרד הועדה הגלילית האמורה במסך
תרשיים מיום פירסומה של הודעה זאת בעתון.

י באבול הש"ח (14 בספטמבר 1948)

י. ברגמן

יושב ראש הועדה המחוזית לבנייה ולהיתון עיר,
מחוז היפה.

פקודת בניין ערים, 1936

שטח תיכון עיר של חדרה

הודעה על השלשת שינוי תכנית המורשת

במסרת בזה הודעה, בהתאם לסעיף 19 לפקודת בניין
ערים, 1936, כי במשרד הועדה המקומית לבנייה ולהיתון
עיר של חדרה, הושלש ביחד עם התסוים המצורף אליה,
העתק של שינוי מס' 1 (הנודע בשם מס' 87) שעליו הוחלט
בועדה המחוזית לבנייה ולהיתון עיר, מתני היפה, בתכנית
מפורשת ונקראת "תכנית מס' 6א - שכונת פועלים חקל"
אית תרודה, שעל מתן הרשאה - על ידי הועדה המחוזית
האמורה - לתת לה תוקף המרשמה הודעה בעתון מס'
1582 מיום 29 בסאי 1947.

כל אדם המעוניין בכך יוכל לראות את העתק השינוי
האמור והתסוים המצורף אליה, ללא תשלום, וכל המעוניין
- אם כבעלים ואם כדרך אחרת - בקרקע, בבניינים או
בנכסים אחרים, שעליהם מטפיע השינוי האמור, רשאי
להגיש התנגדות לשינוי במשרד הועדה המקומית האמורה,
במשך חרשים מיום פירסומה של הודעה זאת בעתון.

י באבול הש"ח (14 בספטמבר 1948)

י. ברגמן

יושב ראש הועדה המחוזית לבנייה ולהיתון עיר,
מחוז חיפה.

הזמנות של בית המשפט

בית המשפט המחוזי בתל-אביב

תיק ארז'י מ/165/48

בענין האפוסטרופוסת על הגוף התרכש של חולה הרחה
מלכתה סימוביץ מנית בוקסנבאום.

הזמנה

בתוקף צו בית המשפט המחוזי בתל-אביב, הנושא עליו
את האריך והיום הזה, הריני מזמין בזה כל אדם להשיע
בבית המשפט הנ"ל הוק עשרה ימים מיום פירסום הודעה זו
וליתן טעם, אם יש בידו טעם כל שהוא, מדוע לא יתן
צו הטמנה את דיבה פייגה בוקסנבאום מרח' ביילי 6,
תל-אביב, לאפוסטרופוסת על חולה הרחה מלכתה סימוביץ
מנית בוקסנבאום, על גיפה ועל רכוש, שאם לא כן יש
בית המשפט ליתן את המו שימצא לנכון.

ב. גלעד, רשם.

י"ב באבול הש"ח (16 בספטמבר 1948)

בית המשפט המחוזי בתל-אביב.

תיק ירושה 227/48

בענין עובד המנוח שמתה משה דיין ספולניה. המבקשת: לאה בייבשטוק מגבעתיים ע"י באתריה עורכת הדין ד. רפאלסקי מרה' אתר העם 34, תל-אביב.

הזמנה

להוי ידוע כי לאה בייבשטוק פנתה לבית המשפט המחוזי בתל-אביב בבקשה למתן צו המכריז על ירושת עובד המנוח שמתה משה דיין ספולניה וכי בית המשפט ידון בבקשה זו כעבור שלושים יום מתאריך פירוטום הזמנה זו. על כל אדם התובע טובת הנאה להופיע בבית המשפט או להגיש את התנגדותו בכתב תוך התקופת הנ"ל שאם לא כן יתן בית המשפט את הצו שימצא לנכון.

ב. גלעד, רשם.

י"ב באלול תשי"ח (16 בספטמבר 1948)

בית המשפט המחוזי בתל-אביב.

תיק ירושה 230/48

בענין מינוי אנטרופוס על הקטן ירחמיאל פרנקנטל. המבקשת: עטיל בהשתי מגדרה ע"י באי-חיה עורכת הדין ד"ר מ. א. מאיס, מרה' יהודה הלוי 40, תל-אביב.

הזמנה

בתוקף צו בית המשפט המחוזי בתל-אביב מחויב הריני מתין כל אדם להפיע בבית המשפט הנ"ל תוך עשרה ימים מתאריך פירוטום הזמנה זו וליתן טעם. אם יש כידו טעם כל שהוא, מדוע לא יתן צו אנטרופוס על הקטן ירחמיאל פרנקנטל ורבושו לזכות עטיל בהשתי שאם לא כן יתן בית המשפט את הצו שימצא לנכון.

ב. גלעד, רשם.

י"ב באלול תשי"ח (16 בספטמבר 1948)

בית המשפט המחוזי בתל-אביב.

תיק ירושה 232/48

בענין עובד המנוח צבי (הידוע גם בשם הירש) שמירא, מגבעתיים. המבקש: מר דניאל לייב שפירא, מגבעתיים, ע"י באתרו עורך הדין ת. דינשטיין, מסדרות רוטשילד 2, תל-אביב.

הזמנה

להוי ידוע לכל כי המבקש הנ"ל הגיש לבית המשפט המחוזי בתל-אביב בקשה למתן צו המכריז על ירושת המנוח צבי (הידוע גם בשם הירש) שפירא וכי בית המשפט ידון בבקשה זו ביוב י' בתמוז תשי"ח (9 בנובמבר 1948), בשעה 9 בבוקר.

על כל אדם התובע טובת הנאה בעובד הנ"ל להופיע במקום ובשעה הנ"ל שאם לא כן יתן בית המשפט את הצו אשר ימצא לנכון.

ב. גלעד, רשם.

י"ב באלול תשי"ח (32 בספטמבר 1948)

בית המשפט המחוזי בתל-אביב.

תיק ירושה 234/48

בענין המנוח סלמון גוטמן מבניין, פולניה. המבקשת: מלכה (מריה) גוטמן ע"י באי-חיה עורכי הדין ד"ר א. הופמן וד"ר א. כפר, מרה' אחד העם 15, תל-אביב.

הזמנה

להוי ידוע כי המבקשת הגישה לבית המשפט המחוזי בתל-אביב בקשה למתן צו המכריז על ירושת המנוח סלמון גוטמן מבניין, פולניה, וכי בית המשפט ידון בבקשה זו כעבור שלושים יום מיום פירוטום הזמנה זו. על כל אדם התובע טובת הנאה להופיע תוך התקופת הנ"ל שאם לא כן יתן בית המשפט את הצו שימצא לנכון.

ב. גלעד, רשם.

י"ב באלול תשי"ח (16 בספטמבר 1948)

בית המשפט המחוזי בתל-אביב.

תיק ירושה 235/48

בענין עובד המנוח צבי גליק הידוע גם בשם הרמן גליק מספר כרה, הונגריה לפנינו (כיום רומניה). המבקשים: יעקב וייס (מקדם פריד), יהודה פריד ושרה שטן (נולדה פריד) ע"י באי-חיה עורך הדין דוד גנדר מרה' לילינבלום 21, תל-אביב.

הזמנה

להוי ידוע כי יעקב וייס, יהודה פריד ושרה שטן הגישו לבית המשפט המחוזי בתל-אביב בקשה למתן צו המכריז על ירושת המנוח צבי (הרמן) גליק מספר כרה, הונגריה לפנינו (כיום רומניה), וכי בית המשפט ידון בבקשה זו כעבור שלושים יום מיום פירוטום הזמנה זו.

על כל אדם הריבע איזו טובת הנאה בירושה הנ"ל להופיע בבית המשפט תוך התקופת הנ"ל שאם לא כן יתן בית המשפט את הצו שימצא לנכון.

ב. גלעד, רשם.

י"ז באלול תשי"ח (20 בספטמבר 1948).

בית המשפט המחוזי בתל-אביב.

תיק ירושה 238/48

בענין עובד המנוח הירש (צבי) פניץ מהל-אביב, המבקשת: ציננה מיכאלובסקי מרה' אלבני 48, תל-אביב.

הזמנה

להוי ידוע כי המבקשת הנ"ל הגישה לבית המשפט המחוזי בתל-אביב בקשה למתן צו המכריז על ירושת עובד המנוח הירש (צבי) פניץ, וכי בית המשפט ידון בבקשה זו ביוב י' בתשרי תשי"ח (16 באוקטובר 1948), בשעה 9 בבוקר. על כל אדם התובע טובת הנאה להופיע במקום ובתאריך הנ"ל שאם לא כן יתן בית המשפט את הצו שימצא לנכון.

ב. גלעד, רשם.

י"ב באלול תשי"ח (16 בספטמבר 1948)

בית המשפט המחוזי בתל-אביב.

תיק ירושה 240/48

בענין המנוחה יהודה הידועה בשם אנה טרם. המבקש: אלברט טרם משהתתקופה, ע"י באתרו עורך הדין ד"ר הרמן קולמן, מרחוב אלנבי 108, תל-אביב.

הזמנה

בתוקף צו מבית המשפט המחוזי בירושלם, הריני מתין כל אדם להופיע בבית המשפט הנ"ל תוך עשרה ימים מתאריך פירוטום הזמנה זו וליתן טעם. אם יש כידו טעם כל שהוא, מדוע לא תוכח, לא תקים ולא תירשם הצוואה האחרונה של המנוחה יהודה הידועה בשם אנה טרם הידועה לא תינתן תעודת קיום צוואה למבקש, שאם לא כן יתן בית המשפט את הצוועדת הנ"ל באשר.

ב. גלעד, רשם.

ט"ו באלול תשי"ח (19 בספטמבר 1948)

בית המשפט המחוזי בתל-אביב.

תיק ירושה 242/48

בענין עובד המנוח ראובן קורץ, מלודו, פולניה. המבקש: מרש קורץ שהוא בנו של המנוח, מאבן יהודה.

הזמנה

להוי ידוע כי המבקש הרש קורץ מאבן יהודה פנת לבית המשפט המחוזי בתל-אביב בבקשה למתן צו המכריז על ירושת המנוח ראובן קורץ מלודו, פולניה, וכי בית המשפט ידון בבקשה זו כעבור שלושים יום מיום פירוטום הזמנה זו.

על כל אדם התובע טובת הנאה להופיע תוך התקופת הנ"ל שאם לא כן יתן בית המשפט את הצו אשר ימצא לנכון.

ב. גלעד, רשם.

י"ז באלול תשי"ח (21 בספטמבר 1948)

בית המשפט המחוזי בתל-אביב.

תיק ירושה 243/48

בענין המנוח משה סקלצקי.
המבקשת: אידה גרינברג לבית סקלצקי ע"י באיכותה
עורך הדין מ. סלימסן מרתי יהודה הלוי 40, תל-אביב.

הזמנה

להוי ידוע כי המבקשת הגישה לבית המשפט המחוזי בתל-אביב בקשה למתן צו המכריז על ירושת המנוח משה סקלצקי מרולוה, וכי בית המשפט ירוח בבקשה זו כי אם ה' בחשוון תש"ח (7 בנובמבר 1948), בשעה 9 בבוקר.
על כל אדם התובע טובת הנאה להופיע במקום ובשעה הנ"ל שאם לא כן יתן בית המשפט את הצו שימצא לנכון.

ב. גלעד, רשם.

י"ז באלול תש"ח (20 בספטמבר 1948)

בית המשפט המחוזי בתל-אביב.

תיק ירושה 244/48

בענין עובד המנוחים:

1. טילה נימצוביץ מורשה;
2. דינה נימצוביץ-גינברג מורשה;
3. אלכסנדר נימצוביץ מורשה;
4. טרה נימצוביץ מורשה.

המבקשים:

1. זוסמן גינזבורג בתל-אביב;
2. רהל לאה שברנסקי מהיפת;
3. אדהור גוריס מברוקלין, ניו-יורק;
4. זיגה גוריס מברוקלין, ניו-יורק;
5. הרי מוריס מברוקלין, ניו-יורק;
6. אברהם אייניק נימצוביץ מתל-אביב;
7. משה נימצוביץ מתל-אביב;
8. ליב אריה נימצוביץ מתל-אביב;
9. שולמית ואסתר נימצוביץ, קטניה, ע"י יעקב האזמן ואברהם מאיר וייפלוט;
10. פלורה מנדי מתל-אביב;
11. שמעון ברקאי, משה ורברג.

כולם יהו מיוצגים ע"י עורכי הדין י. סרנין, ד"ר י. רוטנשטיין, ש. קולונני מתל-אביב, וח. קרונגלד מירושלים שבמובנהם למסירת מיסמכים היא בשדרות רוטשילד 14, תל-אביב.

הזמנה

להוי ידוע כי המבקשים זנו לבית המשפט המחוזי בתל-אביב בבקשה למתן צו המכריז על ירושת עובד המנוחים טילה נימצוביץ, דינה גינזבורג-נימצוביץ, אלכסנדר נימצוביץ ושרה נימצוביץ וכי בית המשפט הג'ל ידון בבקשה זו כעבור שלושים יום מיום פירסום הזמנה זו.

על כל אדם התובע טובת הנאה להופיע תוך ההקפזה הג'ל שאם לא כן יתן בית המשפט את הצו שימצא לנכון.

ב. גלעד, רשם.

י"ז באלול תש"ח (21 בספטמבר 1948).

בית המשפט המחוזי בתל-אביב.

תיק ירושה 245/48

בענין המנוחה שושנה (רוזה) פיקרסקי מרמת-גן.
המבקש: שמואל פיקרסקי מרמת-גן ע"י באיכותו
עורך הדין מ. סלימסן מרתי יהודה הלוי 40, תל-אביב.

הזמנה

להוי ידוע כי המבקש הגיש לבית המשפט המחוזי בתל-אביב בקשה למתן צו המכריז על ירושת המנוחה שושנה (רוזה) פיקרסקי מרמת-גן, וכי בית המשפט ירוח בבקשה זו כיום ה' בחשוון תש"ח (7 בנובמבר 1948), בשעה 9 בבוקר.

על כל אדם התובע טובת הנאה להופיע במקום ובשעה הנ"ל שאם לא כן יתן בית המשפט את הצו שימצא לנכון.

ב. גלעד, רשם.

י"ז באלול תש"ח (20 בספטמבר 1948)

בית המשפט המחוזי בתל-אביב.

תיק ירושה 248/48

בענין המנוח שלמה חורדי, המנוח גם בשם שלמה בן משה חורדי גם בשם שלמה חרדי בן משה. מרה אחרת נ. סכונל התקנה.

המבקשת: מרים חורדי, מרהוב אחות נ. שכונת התקנה, ע"י באיכותה עורכי הדין אברהם סקוב והנימין סנה מרתי לילינבלום 30, תל-אביב.

הזמנה

להוי ידוע כי המבקשת הגישה לבית המשפט המחוזי בתל-אביב בקשה למתן צו המכריז על ירושת המנוח שלמה חורדי המכונה גם בשם שלמה בן משה חורדי וגם בשם שלמה חרדי בן משה, וכי בית המשפט ירוח בבקשה זו כיום ה' בחשוון תש"ח (7 בנובמבר 1948), בשעה 9 בבוקר.

על כל אדם התובע טובת הנאה להופיע במקום ובשעה הנ"ל שאם לא כן יתן בית המשפט את הצו שימצא לנכון.

ב. גלעד, רשם.

י"ז באלול תש"ח (20 בספטמבר 1948)

בית המשפט המחוזי בתל-אביב.

תיק ירושה 249/48

בענין ירושת המנוח ישראל קופר.
המבקש: באיר ק'פר ע"י באיכותו עורך הדין ז. פלך משדרות רוטשילד 19, תל-אביב.

הזמנה

להוי ידוע לכל כי המבקש הג'ל הגיש לבית המשפט המחוזי בתל-אביב בקשה למתן צו המכריז על ירושת המנוח ישראל קופר מקלוי, רומניה, וכי בית המשפט ידון בבקשה זו כעבור שלושים יום מיום פירסום הזמנה זו.

על כל אדם התובע טובת הנאה להופיע תוך המועד הנ"ל שאם לא כן יתן בית המשפט את הצו שימצא לנכון למנו.

ב. גלעד, רשם.

י"ז באלול תש"ח (22 בספטמבר 1948).

בית המשפט המחוזי בתל-אביב.

תיק ירושה 250/48

בענין ירושת המנוחה פרלה (פנינה) קלובסקי מתל-אביב.

המבקש: הגנר (תנוד) קלובסקי מרתי יהודה הלוי 110, תל-אביב.

הזמנה

להוי ידוע, כי המבקש הג'ל הגיש לבית המשפט המחוזי בתל-אביב בקשה למתן צו המכריז על ירושת המנוחה פרלה (פנינה) קלובסקי מתל-אביב וכי בית המשפט ידון בבקשה זו כיום ה' בחשוון תש"ח (7 בנובמבר 1948), בשעה 9 בבוקר.

על כל אדם התובע טובת הנאה להופיע במקום ובשעה הנ"ל שאם לא כן יתן בית המשפט את הצו שימצא לנכון.

ב. גלעד, רשם.

י"ז באלול תש"ח (19 בספטמבר 1948)

בית המשפט המחוזי בתל-אביב.

תיק ירושה 251/48

בענין המנוח אליעזר ברקוביץ מרמת-גן.
המבקש: ישראל ברקוביץ מראשון-לציון, על ידי באיכותו עורכי הדין ז. לבני - מ. גרינשטיין, מרתי לילינבלום 20, תל-אביב.

הזמנה

להוי ידוע כי המבקש הגיש לבית המשפט המחוזי בתל-אביב בקשה למתן צו המכריז על ירושת המנוח אליעזר ברקוביץ וכי בית המשפט ירוח בבקשה כיום ה' בחשוון תש"ח (8 בנובמבר 1948), בשעה 9 בבוקר.

על כל אדם התובע טובת הנאה בעובד הנ"ל להופיע

במקום ובשעה הנ"ל שאם לא כן יתן בית המשפט את הצו אשר ייטב בעיניו.

ב. גלעד, רשם.

י"ח באלול תש"ח (20 בספטמבר 1948)

תיק ירושה 252/48

בית המשפט המחוזי בתל-אביב.

בענין ירושה המנוח יוסף בן יצחק הושנגי מזרחי הידוע גם בשם יוסף מזרחי מרחוב הגנב 4, תל-אביב. המבקש: שלום בן יוסף מזרחי, סמכות-ישראל, ע"י באי-כוחו עורכי הדין ד"ר ז. כ. מגורי וא. י. אלרא (קירשנבוים), שכתובתם למסירת תודעות היא ברח' אחד" העם 38, תל-אביב.

הזמנה

להוי ידוע כי המבקש הגיש לבית המשפט המחוזי בתל-אביב בקשה למתן צו המכריז על ירושת המנוח יוסף בן יצחק הושנגי מזרחי הידוע גם בשם יוסף מזרחי מרחוב הגנב 4, תל-אביב, וכי בית המשפט ידון בבקשה זו ביום א' בחשוון תשי"ח (3 בנובמבר 1948), בשעה 9 בבוקר. על כל אדם התובע טובת הנאה להופיע במקום ובשעה הנ"ל שאם לא כן יתן בית המשפט את הצו שימצא לנכון.

ב. גלעד, רשם.

י"ז באלול תש"ח (20 בספטמבר 1948)

בית המשפט המחוזי בתל-אביב.

תיק ירושה 253/48

בענין עזבון המנוח מאוריצי שפילפוגל טגינבה שויצרית. המבקשות: הלנה שפילפוגל הזמנה וישיביאנסקה טגינבה.

הזמנה

להוי ידוע כי המבקשות הלנה שפילפוגל והזמנה וישיביאנסקה טגינבה פנו לבית המשפט המחוזי בתל-אביב בבקשה למתן צו המכריז על ירושה המנוח מאוריצי שפילפוגל טגינבה וכי בית המשפט ידון בבקשה כעבור שלושים יום מיום פירסום הזמנה זו.

על כל אדם התובע טובת הנאה להופיע תוך התקופה הנ"ל שאם לא כן יתן בית המשפט את הצו אשר ימצא לנכון.

ב. גלעד, רשם.

י"ח באלול תש"ח (22 בספטמבר 1948).

בית המשפט המחוזי בתל-אביב.

תיק ירושה 254/48

בענין עזבון המנוח טאיו (או מיו) סולומון (או שלמה) אטיאס בתל-אביב. המבקש: שלמה (או סולומון) אטיאס ע"י באי-כוחו עורך הדין מאיר פקס ניר כדאי היצ"ל 18, תל-אביב.

הזמנה

להוי ידוע לכל אדם ששלמה (או סולומון) אטיאס פנה אל בית המשפט המחוזי בתל-אביב בבקשה למתן צו המכריז על ירושת עזבון המנוח טאיו (או מיו) סולומון (או שלמה) אטיאס וכי בית המשפט ידון בבקשה ביום א' בחשוון תשי"ח (9 בנובמבר 1948), בשעה 9 בבוקר.

על כל אדם התובע טובת הנאה להופיע במקום ובשעה הנ"ל שאם לא כן יתן בית המשפט את הצו אשר ייטב בעיניו.

ב. גלעד, רשם.

י"ח באלול תש"ח (22 בספטמבר 1948).

בית המשפט המחוזי בתל-אביב.

תיק ירושה 256/48

בענין עזבון המנוח מלס וירשובסקי בתל-אביב. המבקשת: שינדלה וירשובסקי בתל-אביב, ע"י באי-

הזמנה

להוי ידוע כי שינדלה וירשובסקי הגישה לבית המשפט המחוזי בתל-אביב בקשה למתן צו המכריז על ירושת המנוח מלס וירשובסקי בתל-אביב וכי בית המשפט ידון בבקשה זו ביום א' בחשוון תשי"ח (9 בנובמבר 1948), בשעה 9 בבוקר.

על כל אדם התובע טובת הנאה להופיע במקום ובשעה הנ"ל שאם לא כן יתן בית המשפט את הצו אשר ימצא לנכון.

ב. גלעד, רשם.

י"ח באלול תש"ח (22 בספטמבר 1948).

בית המשפט המחוזי בתל-אביב.

תיק ירושה 257/48

בענין המנוח יעקב ורטמן בתל-אביב. המבקש: אהרון ורטמן, קצין מטסדה כדה כ"ר כוכבא 67, תל-אביב.

הזמנה

להוי ידוע כי אהרון ורטמן הגיש לבית המשפט המחוזי בתל-אביב בקשה למתן צו ירושה של המנוח יעקב ורטמן בתל-אביב וכי בית המשפט הנ"ל ידון בבקשה זו ביום א' בחשוון תשי"ח (2 בנובמבר 1948) בשעה 9 בבוקר.

על כל אדם התובע טובת הנאה להופיע במקום ובשעה הנ"ל שאם לא כן יתן בית המשפט את הצו שימצא לנכון.

ב. גלעד, רשם.

י"ח באלול תש"ח (22 בספטמבר 1948).

בית המשפט המחוזי בתל-אביב.

תיק ירושה 258/48

בענין עזבון המנוח יצחק (איציק) אושינסקי מקובנא, ליעא. המבקשת: חיה שזדסברגר מהרצליה, ע"י באי-כוחה עורכי הדין ר. גותימובסקי וד"ר ח. ארלין, ברח' אלנבי 122, תל-אביב.

הזמנה

להוי ידוע כי המבקשת הנ"ל מנתה אל בית המשפט המחוזי בתל-אביב בבקשה למתן צו המכריז על ירושת העזבון של המנוח יצחק (איציק) אושינסקי וכי בית המשפט הנ"ל ידון בבקשה זו כעבור שלושים יום מאריך פירסום הזמנה זו.

על כל אדם התובע טובת הנאה להופיע בבית המשפט תוך התקופה הנ"ל שאם לא כן יתן בית המשפט את הצו אשר ייטב בעיניו.

ב. גלעד, רשם.

י"ח באלול תש"ח (23 בספטמבר 1948).

בית המשפט המחוזי בתל-אביב.

תיק ירושה 259/48

בענין עזבון המנוח יוסף דודסון. המבקש: מרדכי אברבוביץ, מראשון לציון, ע"י באי-כוחו עורך הדין ד"ר ה. שיפער משדרות רוטשילד 19, תל-אביב.

הזמנה

להוי ידוע כי המבקש פנה לבית המשפט המחוזי בתל-אביב בבקשה למתן צו המכריז על ירושת המנוח יוסף דודסון מפריס, צרפת, וכי בית המשפט ידון בבקשה זו כעבור שלושים יום מיום פירסום הזמנה זו.

על כל אדם התובע טובת הנאה להופיע תוך המועד הנ"ל שאם לא כן יתן בית המשפט את הצו שימצא לנכון.

ב. גלעד, רשם.

י"ח באלול תש"ח (23 בספטמבר 1948).

בית המשפט המחוזי בתל-אביב.

תיק ירושה 260/48

בענין הירושה של המנוחה אסתר אלטה גרינברג פרחובות. המבקשת: מרים לנדאו (מניה גרינברג) פרחובות.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תיק ירושה 46/48

בענין הירושה של המנוחה רחלה צוקרקורן מורשה.
המבקשת: משה צוקרקורן ע"י באיכותו עורך הדין
ד"ר יונה אנגל מרחוב הרצל 14, חיפה.

הזמנה

להוי ידוע לכל כי משת צוקרקורן פנה לבית המשפט
המחוזי בחיפה בבקשה לכתן צו המכרין על ירושת מורשה
של המנוחה רחלה צוקרקורן, מורשה וכי בית המשפט
ידון בבקשה הנ"ל ביום המשי"ב ב' בהשון תש"ח (4 בנובמבר
1948), בשעה 10 בבוקר.

על כל מי שיש לו איזו תביעה על העובין להופיע
במקום הנ"ל, שאם לא כן יתן בית המשפט את הצו
אשר יישר בעיניו.

ש. רוז, רשם.

י"ט באלול תש"ח (13 בספטמבר 1948)

בית המשפט המחוזי בחיפה

תיק ירושה 47/48

בענין המנוח יהושע בן מיכאל שרייער מוכרון יעקב.
המבקשת: בנינה שרייער לבית שורץ מרחי כ"ר
ניורא 18, חיפה, ע"י באיכותה יעקב י. לוי לויסוף י. לוי
מרחי הויצל 19, חיפה, בתוקף יפוי-כוח מס' 1540/48 מיום
2.3.1948.

הזמנה

להוי ידוע שהמבקשת פנתה אל בית המשפט המחוזי
בחיפה בבקשה לכתן צו המכרין על ירושת עובין המנוח
יהושע בן מיכאל שרייער וכי בית המשפט הנ"ל ידון
בבקשה זו ביום י"ב בתשרי תש"ח (15 באוקטובר 1948),
בשעה 9 בבוקר.

על כל אדם החובע טובת הנאה להופיע במקום ובתאריך
הנ"ל שאם לא כן יתן בית המשפט את הצו שימצא לנכון.
ש. רוז, רשם.

י"א באלול תש"ח (15 בספטמבר 1948)

בית המשפט המחוזי בחיפה

תיק ירושה 48/48

בענין ירושת המנוח סלים פנחס מטלון מקריה
מוצקין.
המבקשת: מגדה מטלון מקריה מוצקין ע"י באיכותה
עורך הדין ד"ר יונה אנגל מרחוב הרצל 14, חיפה.

הזמנה

בתוקף צו שניתן ע"י בית המשפט המחוזי בחיפה
הנושא עליו התאריך היום הזה, הנני מודיע כל סוגי אנשים
להופיע בבית המשפט הנ"ל ביום י"ז בתשרי תש"ח (20
באוקטובר 1948) בשעה 10 בבוקר ולהראות סיבה אם
תחיה להם סיבה כל שהיא, למה לא יתנו לגברת פגרה
מטלון צו להנהלת בסי' העובין של המנוח סלים פנחס
מטלון מקריה מוצקין, שאם לא כן יעניק לה בית המשפט
את הצו הנ"ל.

ש. רוז, רשם.

י"ז באלול תש"ח (21 בספטמבר 1948)

בית המשפט המחוזי בחיפה

תיק ירושה 49/48

בענין המנוח הרב יעקב מולדבסקי מנה גלים.
המבקשת: אסתר איטה מולדבסקי מרחי אבויסו 3
בת גלים.

הזמנה

להוי ידוע לכל אדם כי אסתר איטה מולדבסקי
פנתה לבית המשפט המחוזי בחיפה בבקשה לכתן צו המכרין
על ירושת עובין של המנוח הרב יעקב מולדבסקי, וכי
בית המשפט ידון בבקשה בבית המשפט הנ"ל בחיפה, ביום
י"ז בתשרי תש"ח (20 באוקטובר 1948) בשעה 10 בבוקר.
על כל אדם החובע טובת הנאה להופיע במקום ובשעה
הנ"ל, שאם לא כן יתן בית המשפט את הצו אשר ייטב
בעיניו.

ש. רוז, רשם.

י"ז באלול תש"ח (21 בספטמבר 1948)

הזמנה

להוי ידוע כי המבקשת הגישה לבית המשפט המחוזי
בקשה לכתן צו המכרין על ירושת אמה המנוחה אסתר
אלטה גרינברג הנ"ל, וכי בית המשפט ידון בבקשה ביום
ח' בהשון תש"ח (10 בנובמבר 1948) בשעה 8.30 בבוקר.

על כל אדם החובע טובת הנאה להופיע במקום ובשעה הנ"ל להופיע
במקום ובשעה הנ"ל, שאם לא כן יתן בית המשפט את הצו
שימצא לנכון.

ב. גלעד, רשם.

י"ט באלול תש"ח (23 בספטמבר 1948)

בית המשפט המחוזי בתל-אביב

תיק ירושה 261/48

בענין המנוח ישראל תמרי מתל-אביב.
המבקשת: חיה סגל (תמרי) מיכנאל, ע"י באיכותה
עורך הדין ד"ר ל. אדלרשטיין מתל-אביב.

הזמנה

להוי ידוע כי המבקשת הגישה לבית המשפט המחוזי
בתל-אביב בקשה לכתן צו המכרין על ירושה המנוח
ישראל תמרי מתל-אביב וכי בית המשפט ידון בבקשה זו
בהל-אביב ביום ח' בהשון תש"ח (10 בנובמבר 1948) בשעה
9 בבוקר.

על כל אדם החובע טובת הנאה להופיע במקום ובשעה
הנ"ל שאם לא כן יתן בית המשפט את הצו שימצא לנכון.

ב. גלעד, רשם.

י"ט באלול תש"ח (23 בספטמבר 1948)

בית המשפט המחוזי בתל-אביב

תיק אחרני 264/48

בענין אפוסטרופות על הגדר מנדליס (לאון) כץ
מריגה.

המבקש: שמואל מנביץ ע"י באיכותו עורך הדין
פ. תורי מרחי אהרונם בית 3, תל-אביב.

הזמנה

בתוקף צו מבית המשפט המחוזי בתל-אביב, הנושא
עליו את התאריך של היום הזה, הריני מודיע בזה כל
אדם להופיע בבית המשפט האמור תוך עשרה ימים מיום
פירסום המבנה זו וליתן טעם, אם יש כידו טעם כל שהוא
מדוע לא יתן צו הממנה את שמואל מנביץ כאפוסטרופוס
על הנגש והרכוש של העזרי מנדליס (לאון) כץ, שאם
לא כן יתן בית המשפט את הצו שימצא לנכון.

ב. גלעד, רשם.

י"ט באלול תש"ח (23 בספטמבר 1948)

בית המשפט המחוזי בתל-אביב

תיק ירושה 294/46

בענין עובין המנוח משה ארונוביץ מבלבטוב, פולניה.
המבקשת: בללה לנדאו לבית פרנקל מרחובות, ע"י
באיכותה עורך הדין מאיר זיספוס מרחי לילינבלום 32,
תל-אביב.

הזמנה

להוי ידוע כי בללה לנדאו לבית פרנקל הגישה לבית
המשפט המחוזי בתל-אביב בקשה לשינוי צו המכרין על
הירושה של המנוח משה ארונוביץ הנ"ל שניתן ע"י בית
המשפט המחוזי בתל-אביב ביום 4 ביוני 1946, וכי הבקשה
לשינוי תנו הנ"ל תישמע בבית המשפט הנ"ל בעבור עשרים
יום מיום פירסום המבנה זו.

על כל האנשים החובעים איזו טובת הנאה שהיא
כירושה הנ"ל להופיע בבית המשפט המחוזי בתל-אביב
או להגיש את נימוקיהם בכתב לבית המשפט הנ"ל תוך
התקומה הנ"ל, שאם לא כן יתן בית המשפט צו אשר ייטב
בעיניו.

ב. גלעד, רשם.

י"ח באלול תש"ח (22 בספטמבר 1948)

בית המשפט המחוזי בחיפה.

תיק ירושה 48/50
בענין המנוח דב שאולסקי מחיפה.
המבקשת: הגי' שאולסקי נולדה בהמנטסקוי, מחיפה.
ע"י באת"כחה עורכת הדין מ. שטרקסן מחיפה.

הזמנה

להוי ידוע לכל אדם כי הגי' שאולסקי הנ"ל הגישה לבית המשפט המחוזי בחיפה בבקשה למתן צו ירושה על רכוש המנוח דב שאולסקי, וכי הנקשה הנ"ל תישפט בבית משפט זה ביום י"ז בתשרי תשי"ח (20 באוקטובר 1948) בשעה 10 בבוקר.

על כל אדם ההיבט אינו זכות שהיא בירושה הנ"ל להופיע במקום ובשעה וכו' הנ"ל, שאם לא כן יינתן צו כפי שבית המשפט ימצא לנכון.

ש. רזי, רשם.

י"ז באלול תשי"ח (21 בספטמבר 1948).

בית המשפט המחוזי בחיפה.

תיק ירושה 48/51
בענין עובד המנוח אליהו גרינשטיין, מחיפה (הודיע גם כשם אליהו מאיר גרינשטיין).
המבקשת: אסתר גרינשטיין מחיפה.

הזמנה

להוי ידוע לכל כי אסתר גרינשטיין פנתה לבית המשפט המחוזי בחיפה בבקשה למתן צו המכיר על ירושת עוגנו של המנוח אליהו גרינשטיין בחיפה (הודיע גם בשם אליהו מאיר גרינשטיין) וכי בית המשפט ידון בבקשה הנ"ל ביום י"ב בתשרי תשי"ח (15 באוקטובר 1948) בשעה 10 בבוקר.

על כל מי שיש לו איזה תביעה על העגון להופיע במקום ובזמן הנ"ל, שאם לא כן יתן בית המשפט את הצו אשר יישר בעיניו.

ש. רזי, רשם.

י"ז באלול תשי"ח (20 בספטמבר 1948)

בית המשפט המחוזי בחיפה.

תיק ירושה 48/53
בענין עובד המנוח דב (ברנרד) ברכאן, מסוליה.
המבקש: גדעון ברכאן, ע"י עורכי הדין י. הלוי ושות' חיפה.

הזמנה

להוי ידוע לקהל כי גדעון ברכאן, ע"י עורכי הדין י. הלוי ושות' מחיפה, הגיש לבית המשפט המחוזי בחיפה בקשה למתן צו הכרית עובד המנוח דב (ברנרד) ברכאן מסוליה וכי הנקשה הנ"ל תישפט ביום י"ז בתשרי תשי"ח (20 באוקטובר 1948) בשעה 10 בבוקר.

על כל המעוניין להופיע במקום ובזמן הנ"ל, שאם לא כן יתן בית המשפט את הצו אשר ימצא לנכון.

ש. רזי, רשם.

י"ח באלול תשי"ח (22 בספטמבר 1948).

בית המשפט המחוזי בחיפה.

תיק ארתי 48/62
בענין הנחה על מותה של הנפוחה דחלה צוקרקורן פורתה.
המבקש: משה צוקרקורן מחיפה. המיוזב: ע"י עורך הדין ד"ר יונה אנגל, מרחוב הרצל 14, חיפה.

הזמנה

בהוקף צו של בית המשפט המחוזי בחיפה הפוממן בתאריך היום הנתה הריני מזמין בזה כל אדם להתייצב בבית המשפט הנ"ל במשך עשרה ימים מיום פירסום הזמנה זו, וליתן טעם, אם יש בידו טעם כל שהוא, מדוע לא תוכרז דחלה צוקרקורן סוגרטה למתה, שאם לא כן יינתן בית המשפט ליתן אותו הצו כהנאם לתך.

ש. רוזנברג, רשם.

י"ז באלול תשי"ח (13 בספטמבר 1948)

בית המשפט המחוזי בחיפה.

תיק ארתי 48/64
בענין האסטרופוסט על הקטנים חוה שרייער ועמיקה שרייער.

המבקשת: פנינה שרייער מרח' בה'ניווא 18 חיפה.
המיוזבת: ע"י עורכי הדין יעקב י. לוי ומוסקי י. לוי אשר נחובתם לצרכי מסירת ביטולים היא ברח' הרצל 19 חיפה.

הזמנה

בהוקף צו בית המשפט המחוזי בחיפה, מתאריך היום, הריני מזמין בזה כל אדם להתייצב בבית המשפט הנ"ל במשך עשרה ימים מיום פירסומה של הזמנה זו, וליתן טעם, אם יש בידו טעם כל שהוא, מדוע לא ינתן צו הממנה את פנינה שרייער לבית שורף לאסטרופוסט על הקטנים האמורים ועל רכושם, שאם לא כן יינתן בית המשפט ליתן את הצו שימצא לנכון.

ש. רזי,

י"ז באלול תשי"ח (21 בספטמבר 1948).

בית המשפט המחוזי בירושלים.

תיק ירושה 48/30
בענין המנוח אהרן בן משה (הידוע גם כשם אהרן בן משה אהרונקי).

המבקש: אברהם בן אהרן אהרונקי מירושלים ע"י בא"כוחו עורך הדין ד"ר אלכסנדר י. אמרז, מרחוב לונץ (בנין סגור), ירושלים.

הזמנה

להוי ידוע כי המבקש הניח לבית המשפט המחוזי בירושלים בקשה להכיר על ירושת המנוח אהרן בן משה (הידוע גם כשם אהרן בן משה אהרונקי) מירושלים, וכי בית המשפט ידון בבקשה זו ביום כ"ח בתשרי תשי"ח (31 באוקטובר 1948), בשעה 9 בבוקר.

על כל אדם התובע טובת הגאה להופיע במקום ובשעה הנ"ל, שאם לא כן יתן בית המשפט את הצו שימצא לנכון.

פ. לוינשטיין, רשם.

י"א באלול תשי"ח (15 בספטמבר 1948)

בית המשפט המחוזי בירושלים.

תיק ירושה 48/31
בענין עובד המנוח שלום הלפמן.
המבקש: משה הלפמן, מרח' רש"י 52, ירושלים, באשר צעות בא"כוחו עורך הדין א. ראנד, מרח' בריהודה 4 ירושלים.

הזמנה

להוי ידוע כי המבקש משה הלפמן פנה לבית המשפט המחוזי בירושלים בבקשה למתן צו המכיר על ירושת עובד המנוח שלום הלפמן וכי בית המשפט ידון בבקשה הנ"ל ביום כ"ח בתשרי תשי"ח (31 באוקטובר 1948) בשעה 9 בבוקר.

על כל אדם התובע טובת הגאה להופיע במקום ובשעה הנ"ל, שאם לא כן יתן בית המשפט את הצו שימצא לנכון.

פ. לוינשטיין, רשם.

י"א באלול תשי"ח (15 בספטמבר 1948)

הודעות על מכירת נכסי דלא נידי

בית המשפט המחוזי בהל-אביב.

תיק הנזאה לפיעל 48/182

הודעה שגיה על מכירת נכסי דלא נידי.
מזעזע בזה למכירה הרכוש המתואר להלן של רבקה בילבלי, הנחבנת, לכיסי עוזף חוב בכך — 296 ל"י בצדק רבית הנזאה המניב לנושה חיים זינגר.

המכירה תהיינו במסדר הנזאה לפועל, תל-אביב, במשך 15 יום מיום פירסום הודעה זו. הצעות תתקבלנה בכל יום שלישי בין השעות 10 לפני הצהריים, ר"ב נצהריים, על המצע להפקיד 10% מערך הרכוש.

הרכוש.

- 1. סקום: רמת השרון.
- 2. תאורי: כגוש כבוע עצי פרי הדר סוגנתים ועליו צריף יבן המכיל 2 תודרי דירה, מטבח קטן ועל ידו לול בעץ יבן. חלק של הגבול הצפוני, המערבי והמזרחי של השטח מגודר חומי ברזל.
- 3. ג.ב.1: מירי.
- 4. ש.ט.ח: 4584 מכיר.
- 5. חלקים: בשלמות.
- 6. ערטי תריסום: גוש 6415, חלקה 100.

חברת להעשית שוק-לילה וסוכריות בא"י בע"מ הוגדר על ידי הוספת כ" 125,000 ל"י (בא"ח הוצאות) אלף ל"י). המחולק ל-25,000 מניות בגילת בנות -5 (חמ"ש) ל"י כל מניה. כהוספת להון הרשום בכ" 325,000 ל"י (שלוש מאות עשרים וחמשה אלף ל"י).

ס"ו באלול תשי"ח (19 בספטמבר 1948)

י. גביון,
רשם החברות

(1)

במסרת בזה מודעת כי הונח על "פיתוח" חברת ליישון הוצעה של הסתדרות פועלי אגודת ישראל בארץ-ישראל בע"מ הוגדר על ידי הוספת כ" 5000 ל"י (המטות אלפים ל"י) המחולק ל-500 מניות בגילת בנות -5 ל"י כל אותה ול-2500 מניות בגילת בנות -1 ל"י כל אחת. כהוספת על הון הרשום בכ" 1000 (אלף) ל"י.

ה' באלול תשי"ח (9 בספטמבר 1948).

י. גביון,
רשם החברות

(11)

במסרת בזה מודעת כי הונח תוסמילי של "סתח" בע"מ הוגדר על ידי הוספת כ" 10000 ל"י (עשרת אלפים ל"י) המחולק ל-10000 מניות בגילת בנות -1 ל"י כל מניה. כהוספת על הון הרשום בכ" 19500 ל"י (השעה עשר אלף וחמש מאות ל"י).

ס"ו באלול תשי"ח (20 בספטמבר 1948).

י. גביון,
רשם החברות

התרימה על הקמתו הרשומי

מודיעים בזה כי כהתקבלות החלטות על פיתוח הרשומי לתקופה של חצי שנה הסתחילה ביום כ"ז באלול תשי"ח (1 באוקטובר 1948) עד יום א' בניסן תשי"ט (31 במרץ 1949).

במהלך התקופה לחצי שנה נראו 2500 ל"י הוספות בצורתן כפי החלטות אסדר להסגור אשר לשל החברות המזמינים להסמילי הקיימת או לאחד מבתי סתח המזמינים האביב.

בימים ל' בלומסטיין רח' אלנבי 35, ת. ד. 4154, סלפון 2818; בימים ל' בלומסטיין רח' נחלת בנימין 48, ת. ד. 4154, סלפון 2818; ע. בורכי בע"מ, רח' אחד העם 20, סלפון 3610; בימים אלנבי רח' אלנבי 71, ת. ד. 1283, סלפון 4058; בימים מעין, רח' אלנבי 31, סלפון 3683, מל"מ, חברת לפידסטים בע"מ, רח' אלנבי 119, ת. ד. 844, סלפון 4601/2, וכלל הסניפים בארץ.

חיפה:

בימים רנברט, רח' יפו 41, ת. ד. 570, סלפון 4971; בימים ב. סידר, רח' שמריהו לוי 9, ת. ד. 1125, בימים ד. סופר, (מקורם "קדם"), רח' מרכז סמריהו תישן, מל"מ, חברה לפרסומים בע"מ, ת. ד. 476, סלפון 4594; בימים דרוז, ת. ד. 311.

ירושלים:

בימים אינרתא בע"מ, רח' יפו מול קולנוע, ציור, ת. ד. 463, סלפון 4761; בימים לודביג מאיר, ת. ד. 1174, סלפון 2628; בימים פ. נדי, רח' יפו בית סינגולר, ת. ד. 772, סלפון 2871; חברת "מל"מ" בע"מ, ת. ד. 619, סלפון 2232; סוכנות סמיפסקי, רח' יפו, ת. ד. 881, סלפון סלינגרה וסר ח' הסולל 2, ת. ד. 2931.

בריה:

בימים י. ויס, יבנה, סלפון 151.

פרטים מודיעות

הבהירים נזכקו עד להודעה חדשה בעד פרטים מודיעות בצדון הרשמי הם כולקמן:

- לכל 1/3 סוד או חלק מבנו 3 ל"י
- יותר מ"א אך לא יותר מ"א זור 4 ל"י
- יותר מ"א אך לא יותר מ"א זור 6 ל"י
- יותר מ"א אך לא יותר מ"א אחד 8 ל"י

את ההודעה בדבר פרטים מודיעות מתפרסמת בצדון רשמי בס' 4 ביום ב' בסיון תשי"ח (9 ביוני 1948) עמוד 19. יש לתקן בהתאם לני"ל.

7. גבולות: שטח מסודר.
  8. שינוי בודדים אחרים: משכנתא על כ" 10 ל"י לנכות עיר שלום אגודה עתידית בע"מ ובמה עיקולים.
  9. הערכה מסעם משרד הוצ"ל"פ: - 2083.600 ל"י.
  10. ההוצעה הגבוהה ביותר: 1300 ל"י.
- ב. גלעזי, רשם.

בית המשפט המתווי בתל-אביב.

תיק היצאה למושל 157/47

הודעה שניה על מכירת נכסי דלא גידי.

מוצע בזה למכירה הרכוש המתאר להלן של נחום שבת, ז"ל ל"ן ואחמד שאאקי אל ברפוטלי לייסוד ח"מ המשכנתאות בכ" 5000 ל"י בצוף רבית הוצאות המגיע לבעל המשכנתאות יוסף ברקעל ע"י צורך הדין ל"י כהצעה סתל-אביב.

המכירה תהיינו במשך החודש לפועל בתל-אביב במשך 15 יום מיום פרסום הודעה זו. הצעה התקבלנה בכל יום שלישי בין השעות 10 לפני הצהריים 12 בצהריים. על המציע להפקיד 10% מערך הנכסים.

הרכוש:

1. בק"פ: רחוב הירקון, תל-אביב.
2. ס"ו: אימת, בירי.
3. תא"ר: מגדש לבנון.
4. שטח: 549 ממ"ר.
5. חלקים: ביום שבת - 1/2, דוד לוי - 1/4, אחמד שאאקי אל ברפוטלי - 1/4.
6. גבולות: שטח מסודר.
7. מספדי הרישום: גוש 6966, חלקת 25.
8. הערכה בתדירות מסעם משרד הוצ"ל"פ: 7000 ל"י.
9. ההוצעה הגבוהה: 5900 ל"י.

ב. גלעזי, רשם.

בית המשפט המתווי בחיפה.

תיק משרד הוצאה למושל 23/48

הודעה בדבר מכירת נכסי דלא גידי.

ניתוח בזה הודעה על מכירת פיסתה של הרבוע הממוסך המפורס בתוספת דלמטה על המשכנתא רינה ינקלביץ לייסוד ח"מ יצא משכנתא בכ" 571.436 ל"י בצוף רבית. הוצאות ושכ" טרות עורך דין המגיע לבעל המשכנתא הוצאת החסכון וכרון יעקב, אגודה הודיע בע"מ.

המכירה תיעא לפועל במשך החודש לפועל בכל יום טיבות השבוע חוץ מיום שבת בין השעות 9 בבוקר ושעה 1 אחרי הצהריים. תוך תקופה של 15 יום מיום פרסום הודעה זו בעתון המכירה תהיה לפי החבאים שאפשר לראותם במשרד ההוצאה לפועל בויתה. הקהל מתבקש להביט את ההצעות לקניה כל ההוצאות חסמים ושכ" המכרז חלים על הקונה.

ההוספת

1. הסקום: המושבה ברבור.
2. ס"ו וחארל הרכוש: חלקת ארבעה טכונ, בירי ועל חלק סכנת בנין.
3. שטח חק"ק: 46 דונם 567 ממ"ר.
4. פרטים על הבניינים: על שטח של 25 טכונ כרובעים בניו חרד ככלוקי ביסון, מטבח חדר שימורים.
5. פרטי הרישום: כרכור, גוש 10080, חלקת 1 סוד מס' 328 מיום 1947-27.1.
6. חלקים: 2500 חלקים מ"46567 ובכללם הבנין.
7. סכום הערכה: 418,750 ל"י עבור 2500/46567 חלקים בקרקע וכבניו הנ"ל.

א"י רשם.

סקיד ההוצאה לפועל, חיפה.

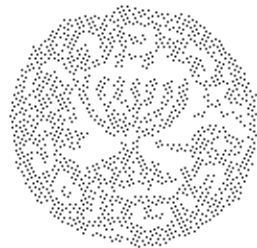
י. באלול תשי"ח (14 בספטמבר 1948)

פקודת החברות

הודעה על הגדלת הון

1.

במסרת בזה מודעת כי הונח תוסמילי של "עלית"

התעללות בריטית שפלה במעפילי קפריסין

ממקור מוסמך מוטרים לנו כי בשעה שניסתה קבוצה של חמשים יהודים ממעפילי קפריסין לברוח מהמחנה ולהגיע לאחת האניות בשחיה נתפסה על ידי האנגלים ואלה הכו ועינו אותם קשה חלקם נדקר בכי-
דונים. האנגלים גם העמידו את המעפילים ערומים במשך כל הלילה ושדדו מתם את כל מה שנים מהמעפילים הועברו לבית-החולים. המתוחות והמרירות במחנות גוברת.

אגודת הבריטים מתעללים במעפילינו

אגודת מוסדים שליחים חוזרים בישיבת הנה"ט

השנה נדונו כלום לשבועות באשר גרם פים התחנה בטהרה שוב הודעה לאחר שהצבא הקבין את מנהל המוסד ביד אחוזים.

עם התקרבות המוסד, התאזרה ההולכת בעלת התחנות. שכנת נאמרת צופיה להם בהוצא העבודים במהלך הקרעוים ובפני פים הרעועים. האבוכה והיאוש גותלים את אותותיהם בקרב המעפילים. בהעור פכו קרוב לעליה ולהשחזרות פחוי בתנות, קרו גם ספרים כאשר נטרסה דעתם של אנשים בצירים ובדואים.

השליחים דרשו סאת הגבלת הסוכנות לקצי לות סחודש את כעית גולי קשריין בפני דעת הקהל העולמית והאויים וגם לפני הבי מניות במניות ישראל.

ואזן ואוש השתדלו בקרב המעפילים — ספור השליחים שמהו ממחנות קשרי סיה, כפרישה עם יריד המלים מה ברל לוקר וחברי התחלה א. דובקין וז. הרמן. — לאחר שטרבית האנשים שלמעלה מגל הגיוס עלו כדה, נשאר בקשריין 11,000 איש ובלם 2,500 נשים ו-500 תינוקות. מטפר אתיוקית יניצ בינאר ל-1000 הגולים קשו נסיונות לסרוץ את נדרות התיל, אולם נתו קלו במאלבים שהבריטים נהגים להבין מפרוזה- התחילת התקללו במקרים אחדים במחמסים, המשישו תחתם ערומים והריצום בכדונות. ערה בלואים נבית הכהר בני קוסיה לא פחה משלשים איש וביניהם סר לז שנידעו לז חדשי סאמר. כאשר סרבו המעפילים — האסורים לקבד בימי ראש

ת"ת
18.11.55

בית"רי הגולה עולים לארץ - למרות הכל!

— מאת ה' נדר (ניו-יארק) —

טלטלה לכל זה. המשימים הבחורים מלאו את המשימה עד אספיקו. היעילות באספקת יחידות ההוראות והחלונות ועליו המיומנים והאחרונים, יום עד יום העונן הספיקה הפלגה אל תום הפחות לקראת הכללי נודע, שנושא בחובו ליל סתיו הודויה ובתוכה המשימים לבנות מלאי הקוח לקראת היום הגדול בחיבתם.

כל אותו הלילה לא עצמו האנשים עין ביום ההרשעות וסדרים בביתם קול שיחה התמנה בשאון הגלים ודעס המנוע, אשר מי טיף לפרק גיצים אגרות בלתי נבלות, ובהם זה לאושים, שבשך הלילה כבר עברו הרבה קילומטרים. התחוק הוא סמל והלמא אולם עם בוקר הופתעו מיהו — הם מצאו את עצמם על ידי חוף גרינדה המרכז להם כל כך מנוח שהותם על ידם, ואשר רק אומלל צוברת, ביותיים נודע להם שחל קילוקיל במנוע המשימה צעות העונן הודויה אולם בזמן ההודיה נותקה השליטה ודוא צלל לתהום, גלים החלו לטלטל את המשימה לים הפתוח והכוחות החלו לאורגז את זה אושים אל החוף.

עלית "וואנדר" עודרה שקריות ציבורית בזולה במקד הגדול לבלנזק, הסכום התיכונן הועמדו לשיטתם לובליסקי יוסף מכל אשמה וחתימתו נדון להקטן ניהום על משנה וסמא.

בסוף 1934 סופר ברומא ביתם לבניהם אסיהם ששירואיד, הוא הבכור לבניהם לבניהם בלור, ניצח ביתו לבניהם דא, שאם יבואו שיריותיים על ידן בניהם ביתם להבנות — הם יועברו לארץ.

גלוד מארגן לבונה בת המשימים ביהודיה כולם יבוא הכשרה בזהם ביתו לבניהם בניהם גם עשרה בתי-ידים מלאים.

האנשים אידו בפספוסיות וכל ויזת הנבטי הרושנים של סולק, רומניה וי תורכיה, וגם מצויידים ביותם סוריה וי צרפתות שיהנו על ידי הקונסול הצרפתי ברומא, וליתר במתון אשדו היותם מצד ידיות על ידי מנצח העליון הצרפתי בלבזון — בגיל מרמן, האנשים לפניו בספודיותם המאיים להמשיך את לימודיהם בקולג' האמריקאי קאני במיניוטה. בראש הקבוצה עמד ניקו מנדלקורן היידי.

השירה יאה ברכבת, הם התלכדו ועימים בודשא וירבעה ימים במיקרופט, בקונספסיה עלו על אולנית הנופלים, רדאציה, שובקיה בקר רומניה — ארץ-ישראל, והפגלו לארץ, יחד עם כספים מאות נוסעים אחרים שבמאז מאוניה.

זאת טברג עליהם נודע למשורה הי ברישוק והיא הפעילה לחץ על ממשלת לבנון, כי בהניחם לכיבוד לא הרשעה להם במשורה הגדל לרדה מן האוניה, לא העיילו כל מאמציהם וכל ההוכחות הליגוליות שבניהם, לא העיילו גם מאמציהם הבראשים של השליח מן הארץ, שבא לקבל את מניהם ולסדר את העברתם לארץ, כעבור עשרים וארבע שעות עזב האוניה את גמל בירות על המשימים הבית-ידים שבה.

מקונספסיה קבלה את מניהם המשימה הי רומאניה, ובהם משמר חוק העיסוק לבנות הסרילה באופן כזה הנהג כל המשימה הפולנית עם הנעים הודויה לריאה.

בהתעוררותו של הקונסול והביוטי ברומא באשר גלוד, במונח ארגון עליה בלתי יעילות — אולם באשכולותיו של ציר יהודי בפולין משה הלפבט שחודר מספודו, עמל היה להיות איתנו בלתי, כעוד כעבור שנים לרדת אתו מעמודי ההרץ של ארגון העליות הבלתי יעילות משרתי אירופה.

הרעיון על עליה בלתי חוקית חלל יומר מר הרבהים של הבלי העפיר ובימיר ורבים מהם, מבלי לבנות לפעולה מטעם המוסדות הי הכוללים של התנועה, עמד את כוחם ואח יוזמתם הפרטים העליות קבוצות אנשים שרי גוד ולעלות בעצמם בגזעם ורכים מרובים שונות לארגון העליות נבוצעה.

בית-יד אחר — ליוורדיקן, יום עליה של בעל-מלאכה, הוא ארגן אותם בקואורטיים יום, עוד להם בכל הסודיות הדרושים ופי סבר קבוצות מהם העליות לפלות לארץ, מי באורח חוקי — על סך ויות של יחידים או מספרים, ופי באורח בלתי חוקי, בדרכי ים והבשעה.

בקיץ 1933 יאה למרשה קבוצה בת חמיר שה ספקיו בתייל ובריחה-חיל ובראשם רי קיד הרחנה, בדרך לארץ בלכותיה מבלי שיארו ברשומים העליות הדרושים וללא פי נדטה ביום, הם עברו את קרי טלניה השיר גות בהתעמכם בכל סקום בנישי-ההנועה, בלכות קבלו מן הקונסול הרומני ויות-מעבר ורך רומניה עם רשות שהיו 48 שעות.

ביוסנית קיבלו מהקונסול הברלגרי ויות מעבר דרך בולגריה עם רשות שהיה להשיג שנה ימים, המשרת בלומאריה התחוק זה על עקבותיהם, עזיה אותם ורבעה להח יורם לפולין, אולם הם העדיפו על המעדי זה, התמקדו טיניה יצאו לברוקיה — דרך עיר-תבכול ארינסול ליוסטא, גם סה נלטר ליו המשרת שרצתה להחזירם לפולין, כי לא היה להם ויות הודיות, גם המעם הארית להם ההצלחה גום — אחרי בריחה דרמטית מיוו המשימה הגיעו לבלבנדרטה, שבמאז או חחת הטלפון הסודי, פה הם השאירו את פנוניהם, שברו סכמי בורן אלעפא הפניו לכיורה, בפרוץ של ביות-הגנבה הסקייט גם בארו סקליס לימחיש-שלושה, ולידה אחר ירוג סטירה נהנה על ידי פנוניה ערביה שנעשרה בסבילם עליידי יהודי המקום, והי לנו לארץ. אחרי המשת מודשי גורים על מני אירופה, התקברו בוקר אהד לחוסי הארץ המסויים הודינו אולם על החוף שבין גריה לעכו, אולם כזה עוד לא תמו נודיהם ערבי מבידות מסר למשורה הארץ על הכורה הפי תהותית שהיפילה עולמם בלתי חוקיים, ויו המלה כמסויים רחבים, עולות ורקורים לי אורך החופים, משך יוריים הסותרו בשדות מרן התקבאות הודניות לפנים הארץ, בלי לה השלישו הגיעו עד למית-ההרדושת, בשדי- שבמפורץ שיהם, ובה התחנקו על ידי המדי טרה שאסדה אותה והוכילה אותם לבית הסודי כעבה, שם נחורו ארוכות הניאשוו מפרונו העלית, הבלתי-חוקית.

במצע עכו מצאו כמאז 12 עולים שהי סמו ובארו על הגבול הסוריה במשך שלושה החודשים שיטבו בענה, הייתה המשורה פי ביהם במשך יום יום עולים בלתי-חוקיים מודים ובקבוצות קמות, אשר אחרי עבוד הקופה סמכים היו מנוושים מן הארץ, ופי אלה מן העולים אשר גורמים במתוך זה במש לום במחורים — היו זכים להבאר בארץ, ובה היה גם גורלם, קציעו העיכות ורי ברוחוקים אליו ששמום אהם בקשה סימלי כח החורום וילתו שהנשם לשוונות כחיי עגרות החום על ידי ההגווס דר, קילמח סוחרו מביח-החומה.

כמוס נדויהם על מי ארנסה ניקוד כי שלוש מאות משיי המנועה שם קיבלו עזרה וסעד להמשיך בדרכם.

בקיץ 1934 החקיקה קודם למרובי ביהודי לול לודו, העימה פורלבוץ, באחד הימים נסקר אליהם סאקד גמל לונדו, המהנדס לוחי לינסקה ואחר להם כי עליהם להיות מוכנים לעליה האוניה, כבר ניקתה היא ומצאה בגמל וצנזר לשם חקיקים והכשרתם להמפת עוליים, בחים הקודים, אשר לובלנזק, חלל הרושנים של המפלגות, וכל מן ביהודי וכל לשלוח סאקד עוליים צורמים, בהם המיועך נגשו כחמנה הרבבה בלודו גמיר שים בתי-ידים מההודו, עלו לרכבת בדרך לגריקה, ציד הגמל האולנית, ונד לסידורים הסופיים שימכו אהם בבית-מלון, אולם מכי ון שהסידורים נמשכו יותר מרי זמן.

העודר הבית-ידים לבנות באולוגרה, בקרחה הקדר, באו נודע להם, שהאוניה נעשרה על ידי יהודי אחר מלודו, התיכונן, שהגיע אה עצמו בסוסן חברת-איניות יודעה, ויאה האוניה ישרתו גמון גמיעה רק דב חובל ופי מלחים מקצועיים, כל היתר ימיים כמון המספים, ועל מן גם חולל כל האנשים לבחי את עצמם ולקבלת את היית הניארה, בביתו שההמנות נמשכה, הגיע את ספקי די הקודים, בעמאל בייקוביץ, שהיה הסקפר לכבידי לאוניה, עשרה בתי-ידים שיקודו בי שישך האוניה, כדי ללודו את ההשלמה העזוז התקבלה ולימות זה עבר בניהוד הירש ימים, התחוק האוניה בבחנה עלתה כמכיוי בקף גולויה, שקשה היה לעבוד בהם, ויהם הגיע היום המפלה האנשים היאו ליוצא, ויהם מצאו את עצמם על ידי מניה סמל ויוצעה, שבמאז על אהם מלגותיה אה המם, ויאנה, ואשר על הים המספים

בקיץ 1934 החקיקה קודם למרובי ביהודי לול לודו, העימה פורלבוץ, באחד הימים נסקר אליהם סאקד גמל לונדו, המהנדס לוחי לינסקה ואחר להם כי עליהם להיות מוכנים לעליה האוניה, כבר ניקתה היא ומצאה בגמל וצנזר לשם חקיקים והכשרתם להמפת עוליים, בחים הקודים, אשר לובלנזק, חלל הרושנים של המפלגות, וכל מן ביהודי וכל לשלוח סאקד עוליים צורמים, בהם המיועך נגשו כחמנה הרבבה בלודו גמיר שים בתי-ידים מההודו, עלו לרכבת בדרך לגריקה, ציד הגמל האולנית, ונד לסידורים הסופיים שימכו אהם בבית-מלון, אולם מכי ון שהסידורים נמשכו יותר מרי זמן.

העודר הבית-ידים לבנות באולוגרה, בקרחה הקדר, באו נודע להם, שהאוניה נעשרה על ידי יהודי אחר מלודו, התיכונן, שהגיע אה עצמו בסוסן חברת-איניות יודעה, ויאה האוניה ישרתו גמון גמיעה רק דב חובל ופי מלחים מקצועיים, כל היתר ימיים כמון המספים, ועל מן גם חולל כל האנשים לבחי את עצמם ולקבלת את היית הניארה, בביתו שההמנות נמשכה, הגיע את ספקי די הקודים, בעמאל בייקוביץ, שהיה הסקפר לכבידי לאוניה, עשרה בתי-ידים שיקודו בי שישך האוניה, כדי ללודו את ההשלמה העזוז התקבלה ולימות זה עבר בניהוד הירש ימים, התחוק האוניה בבחנה עלתה כמכיוי בקף גולויה, שקשה היה לעבוד בהם, ויהם הגיע היום המפלה האנשים היאו ליוצא, ויהם מצאו את עצמם על ידי מניה סמל ויוצעה, שבמאז על אהם מלגותיה אה המם, ויאנה, ואשר על הים המספים

בקיץ 1934 החקיקה קודם למרובי ביהודי לול לודו, העימה פורלבוץ, באחד הימים נסקר אליהם סאקד גמל לונדו, המהנדס לוחי לינסקה ואחר להם כי עליהם להיות מוכנים לעליה האוניה, כבר ניקתה היא ומצאה בגמל וצנזר לשם חקיקים והכשרתם להמפת עוליים, בחים הקודים, אשר לובלנזק, חלל הרושנים של המפלגות, וכל מן ביהודי וכל לשלוח סאקד עוליים צורמים, בהם המיועך נגשו כחמנה הרבבה בלודו גמיר שים בתי-ידים מההודו, עלו לרכבת בדרך לגריקה, ציד הגמל האולנית, ונד לסידורים הסופיים שימכו אהם בבית-מלון, אולם מכי ון שהסידורים נמשכו יותר מרי זמן.

העודר הבית-ידים לבנות באולוגרה, בקרחה הקדר, באו נודע להם, שהאוניה נעשרה על ידי יהודי אחר מלודו, התיכונן, שהגיע אה עצמו בסוסן חברת-איניות יודעה, ויאה האוניה ישרתו גמון גמיעה רק דב חובל ופי מלחים מקצועיים, כל היתר ימיים כמון המספים, ועל מן גם חולל כל האנשים לבחי את עצמם ולקבלת את היית הניארה, בביתו שההמנות נמשכה, הגיע את ספקי די הקודים, בעמאל בייקוביץ, שהיה הסקפר לכבידי לאוניה, עשרה בתי-ידים שיקודו בי שישך האוניה, כדי ללודו את ההשלמה העזוז התקבלה ולימות זה עבר בניהוד הירש ימים, התחוק האוניה בבחנה עלתה כמכיוי בקף גולויה, שקשה היה לעבוד בהם, ויהם הגיע היום המפלה האנשים היאו ליוצא, ויהם מצאו את עצמם על ידי מניה סמל ויוצעה, שבמאז על אהם מלגותיה אה המם, ויאנה, ואשר על הים המספים

בקיץ 1934 החקיקה קודם למרובי ביהודי לול לודו, העימה פורלבוץ, באחד הימים נסקר אליהם סאקד גמל לונדו, המהנדס לוחי לינסקה ואחר להם כי עליהם להיות מוכנים לעליה האוניה, כבר ניקתה היא ומצאה בגמל וצנזר לשם חקיקים והכשרתם להמפת עוליים, בחים הקודים, אשר לובלנזק, חלל הרושנים של המפלגות, וכל מן ביהודי וכל לשלוח סאקד עוליים צורמים, בהם המיועך נגשו כחמנה הרבבה בלודו גמיר שים בתי-ידים מההודו, עלו לרכבת בדרך לגריקה, ציד הגמל האולנית, ונד לסידורים הסופיים שימכו אהם בבית-מלון, אולם מכי ון שהסידורים נמשכו יותר מרי זמן.

העודר הבית-ידים לבנות באולוגרה, בקרחה הקדר, באו נודע להם, שהאוניה נעשרה על ידי יהודי אחר מלודו, התיכונן, שהגיע אה עצמו בסוסן חברת-איניות יודעה, ויאה האוניה ישרתו גמון גמיעה רק דב חובל ופי מלחים מקצועיים, כל היתר ימיים כמון המספים, ועל מן גם חולל כל האנשים לבחי את עצמם ולקבלת את היית הניארה, בביתו שההמנות נמשכה, הגיע את ספקי די הקודים, בעמאל בייקוביץ, שהיה הסקפר לכבידי לאוניה, עשרה בתי-ידים שיקודו בי שישך האוניה, כדי ללודו את ההשלמה העזוז התקבלה ולימות זה עבר בניהוד הירש ימים, התחוק האוניה בבחנה עלתה כמכיוי בקף גולויה, שקשה היה לעבוד בהם, ויהם הגיע היום המפלה האנשים היאו ליוצא, ויהם מצאו את עצמם על ידי מניה סמל ויוצעה, שבמאז על אהם מלגותיה אה המם, ויאנה, ואשר על הים המספים

תל-אביב ירושלים

מפגנות

(סוף מעמד)

דוכני חקירה

משה שפירא, מנהל מחלקת העלית של הסוכנות היהודית, צנא לנו באסיפת העם דרכי חקירה בקשה להריגת שלוש המעפילים ופסע הרדיפה בים-מחור למיט הטרייטוריאליים של ארץ-ישראל. בשנה האחרונה נתגייסו 31 אגודות לזיכוי הארץ ובהם 400 אלה מעפילים — אשר הוצאם — האגודות תמשכנה לבוא ולהביא עולמם.

הרב הראשי עונאל עמד בדבריו על תוצאות החקירות שנערכו עד כה במקרים שונים ורבים, ראינו בהם היה בסופו של תקינות אלה — אשר הרב הראשי, וסיים בבקשת משפט מאלהי המשפט.

הוצאם האחרון היה מר ואובן שרייבמן, מזכיר סודצת פועלי ירושלים, שאמר כי לא רק להתאכל התבוסה האסיפה, אלא גם לפי מור על היום הגדול בני הגיעו לארץ 4500 פליטי תרב. פרצו בגלגלת והסכרים נעמדו נגדם והביאו ספינתם לתוך המולדת, הנאם שלח ברכה עידוד לאלה שהגיעו ובמקלים לקפריסין ולטאוריה באירופה.

ההחלטה

האסיפה קבלה את ההחלטות הבאות בעי-מידה:

אסיפת יהודי ירושלים מוחה ומרצות נגד מעשי הפסע של הריגת מעפילים בטערי הארץ ושליחת מקלע משריוני ההשמדה יחד עם הישוב ותובעת האסיפה חקירה של מעשי הפורעים דשתם על ימים. האסיפה מוחה נמרצות נגד כליאת מעפילים ודורשת שחרורם וההנחה למולדה.

כל מעשי הפסע והפול הללו הם פרי מזימות המפל והבזש של ממשלח הספר הלבן. רק עם בטול מזימות זו יוכל סיום הפסע.

האסיפה מרכיזה ראשה לזכר תללי התפללה, אשר סכרו נפשמ על קידוש שם העלית.

האסיפה שלחת ברכת עידוד לאנשי הספינת "יציאת אירופה חשי"ז" כי יום פדותם קרוב. ליושבי המחנות ולמבולעים שירות וספינות בים — ברכת עידוד מירושלים. ההזן ברדקי אמר: "אל מלא רחמים" לזכר שלשה חללי האניה "בשירת, החקוקת" נגד לוח האסיפה. פתח את האסיפה ד"ר טהון חבר הנהלת קהלת ירושלים. הקהל הרב שיבא מן האסיפה התפורג בטקט בהחברות העיר שהיו מלאים מעטרות של שוטרים צבאיים ובריטים מזוינים.

הפגנה בפתח-תקוה

השבתון בפתח-תקוה היה מלא אחריות האחרים התקיימה בחצר ביה הפועלים אסיפת העם ומשם יצאה ההליכת-הפגנה כרתויות העיר. בהגיע הפגנה לחצר העיריה ניצאו נאומים עבהם הושיטו וברו מחאה נגד היחס המחסיר למעפילים. בישיבת מ"ג עשר העיריה השפיע מר י. ספיר, ראש העירייה, דברי גינוי על היחס למעפילים.

אסיפת עם בטבריה

בשעות אחרי-הצהרים ותרוקנו והובות סבריה והחנויות ובתרהעפן והמלאכה וסגרו. בשעה 5 בא-קהל רב לאסיפת-עם בקרית שמואל נאמו חברי ושיאות הקהילה סר-תגיר וסר וים.

השבתון בשומרון

שבתון כללי שדר בבל מושבות השומרון אתמול מחמש עד שבע למנות ערב. כחזרת התקיימה ב"א אסיפת-עם, שבה נאמו שישא המועצה בר ברמן והיה נזקקיץ ומרייץ. נתקבלה החלטת מחאה נגד המעשה הפוראטי בלב ים. הוחלט לשלוח ברכות עידוד למציעים למעפילים בקפריסין ובירבה "הולק ואמין" ליוזמי ההפעלה ובמשימות. — לטבריה

פקודת מעצר נגד

עובדי האניה

ברנארד מאובב, סיריל וויינשטיין, טאנאי לי ריצארד הובאו אתמול לפני שופט החוקר אבו בעוד בהאשמה שנתנו עזרה לפעילים "בלתי חוקיים" באניה "יציאת אירופה" ח"ד. השיפט הוציא נגדם בהאשמה זאת פקודת-כאסר לשבועיים. בהשתדלות פנורן הדין יעקב שפירא שוחררל הנאשמים מהמעצר בצדבות בנקאות של 1000 לא"י כל אחד.

623 25178
95.1.55

Beginning Today: the Story of the Ships That Broke the Mandate

THE SECRET ROADS

By Jon and David Kimche 21.4.55 - Post

The powerful beam of a searchlight lighting on an old battered Greek tramp off the shore of Tel Aviv on a dark October night in 1934, gave the British, and the world, the first warning that ships carrying illegal immigrants were running the Palestine blockade. The tramp, the s.s. Vellos, was on her second voyage to the Palestine coast. A few months previously, she had secretly and successfully landed the first 350 illegal immigrants from Poland and Lithuania — off the coast of Tel Aviv, and had gone back to Europe for more.

Now, the British were forewarned. The ship had been spotted on her way through the Bosphorus from the Bulgarian port of Varna; her human cargo had been noticed; the British authorities in Palestine were alerted to keep watch. Police boats patrolled the territorial waters of Palestine; an RAF plane set out to shadow the blockade runner. Against such opposition, hope of landing the illegal passengers was abandoned by the Greek captain. With coal running short, he decided to take his cargo to a Greek port, only to find that the Greek authorities refused permission to land the Jews. They were an illegal "cargo."

For ten weeks, the Vellos crept from port to port in the Eastern Mediterranean; at each place "the phantom ship," as the newspapers called her, was refused permission to land her passengers; she was refuelled and sent back to sea with all the dispatch authorities on muster. Eventually, after vainly knocking at so many ports, the exhausted immigrants returned to Poland where they received permission to land on the condition that they remain in special camps near the border until they had received certificates to leave for Palestine legally. The attempt had been a complete failure; the immigrants were in a state of near-starvation; world-wide hostile publicity had resulted from the episode. Illegal immigration seemed at that moment to be doomed.

The Vellos, a 2,000-ton tramp which had been used previously for smuggling and white slave traffic, had been chartered by the leaders of Polish Hehalutz. Faced with the unmistakable course of events across the border in Germany, and driven by the pressure of the Polish Zionist Movement, over a quarter-of-a-million strong, its leaders had taken a fateful decision early in 1934: if the pressure to emigrate was not going to be eased by the British authorities granting certificates for the legal entry into Palestine, then the journey would be made illegally — without such certificates.

The voyage of the Vellos was the outcome of this decision. Her first successful trip to Tel Aviv sent a thrill of encouragement through the ranks of the Polish Zionist Movement. The protagonists of this illegal immigration still had to overcome the determined opposition of a large influential leadership in Palestine. But they now felt that they had made their point. Plans were set afoot to acquire a second ship.

Then came the failure of the Vellos on her second trip, and the end of their short-lived hopes. The boat was now on the other foot. The Polish pioneer leaders were castigated for squandering money, for endangering lives and for embarking on adventures which could bear no great reward. Illegal immigration, as organized by them, came to an inglorious end, and the 40,000 pioneers crowding in the squalid training farms in Poland were again counselled patience...

Katznelson's Lead

The idea of organizing independent and unauthorized immigration was not shelved; in Palestine, the budgets were taken up in 1936 by Berl Katznelson, father of the Jewish Labour Movement, as he was popularly known, together with Yitzhak Tabenkin, leader of the Union of Collective Settlements.

Backed by the powerful labour movement, as well as by the High Command of Hagana, the two veterans began to campaign for the resumption of "independent immigration": emissaries of the Union of Collective Settlements (Hakkibutz Hameuhad) who were going abroad to organize the pioneering movement among the Jews of the Diaspora, were instructed to inquire into the possibilities of immigration. Finally, in 1937, at a meeting of labour leaders in Tel Aviv at which Berl Katznelson, Yitzhak Tabenkin and Eliahu Golomb of the Hagana High Command were the moving spirits, it was decided to set up a special committee charged to organize illegal immigration. The *Mosad Le Afiya Bet*, the Committee for Illegal Immigration, had begun its eventful existence.

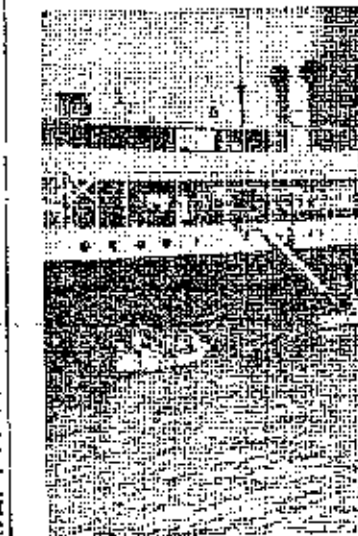
Helplessly Exposed

The swiftly moving events in Europe had proved more powerful than any arguments which the opponents of illegal immigration could muster. The racial policy of the Nazis in Germany, the increasing economic and political pressure on the Jews of Poland and Rumania, coupled with the drastic restriction of immigration into the United States, left most of the Jews of Europe in a helplessly exposed position. The seeds of

This is the first of six extracts from "The Secret Roads," by Jon and David Kimche, through special arrangement with the publishers, Secker and Warburg, of London.

destruction and death had already been sown, and a prophetic picture was already taking shape in the minds of men like the Zionist leader, Chaim Weizmann: in November, 1936, he told the Palestine Royal Commission when it met in Jerusalem that "today almost six million Jews are doomed to be sent up in places where they are not wanted, and for whom the world is divided into places where they cannot live, and places which they cannot enter."

The one place in the world where there was a possible future for them was Palestine; only the immigration policy of the Government, supported by the representatives of the Arab majority, barred their entry.

The Vellos, a 2,000-ton Greek tramp steamer and the first ship to bring "illegal" immigrants to Palestine.

Thus, late in 1937, three emissaries from communal settlements left Palestine for Europe. They travelled to Paris. There they separated. No one — least of all their families or settlement colleagues knew that the purpose of their journey was other than the normal recruiting mission on which emissaries from the Union of Communal Settlements regularly embarked. But Yehuda Ragin, Ze'ev Shind and Zvi Yehiel, three veteran leaders of the Pioneering Movement in Poland, were going to Paris for a very different

purpose: Paris had been selected as the best-suited place from which to direct illegal immigration, and the three leaders had been chosen to direct the new policy.

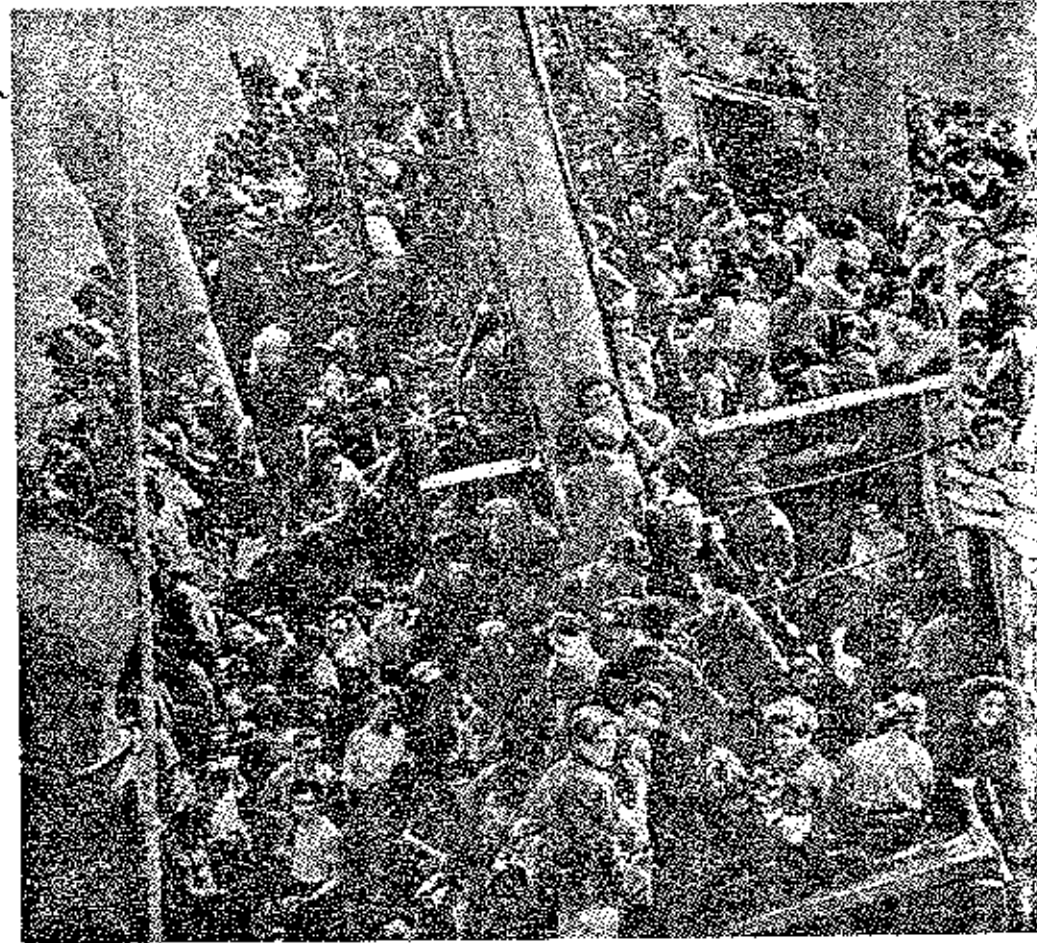
They were not new at the game. It had been the small and bespectacled Ragin, whose genial appearance belied his tough and forceful character, who had led the demand in Warsaw for illegal immigration in 1934. Shind had been with him; since then, they had doggedly carried on the fight, persevering despite the setback they received with the failure of the Vellos. For them, independent immigration was more than just a means of emptying the training camps of Poland and of saving Jews from Nazi pogroms; it was even more than a weapon to be used against the Mandatory authorities in Palestine.

They considered such immigration to be the only possible way to the fulfilment of Zionist aspirations; "even if we are granted 100,000 certificates, and there remains one Jew in the Diaspora who cannot go to Palestine because he had not the legal certificate to permit him, then it is our duty to take him there, by whatever means we can," Ragin once declared. This was the ideology of the three Palestinians who formed the nucleus of the *Mosad*, the organization that was soon to have its agents spread throughout Europe and the Middle East and which was to transport well over 100,000 Jews illegally to the shores and frontiers of Palestine.

Little Funds

Those first days in Paris, however, held no clue to what lay in store in the future. For the three leaders in Paris, the proposition must have seemed a tough one indeed: they had only small funds at their disposal, and little knowledge either of the situation inside Nazi Germany or of the possibilities of rescuing German Jews.

Through their own pioneering movements, connections were made with most European capitals. Contacts were established with the emissaries of the Union of Collective Settlements; each one was instructed to report on the situation in the country in which he worked. Thus, gradually the "Apparat" in Paris, as it came to be called by these

The crowded deck of an immigrant ship about to enter the zone where it would be intercepted by British warship. This bow, pushing forward to Ernst Yierzel, was representative of all those ships that finally sailed through to statehood.

in the know, came to life. It spread its network of emissaries into all the countries of Europe which had a sizable number of Jews — David Bar Pal, Levi Schwartz and Ruth Klieger in Eastern Europe, Khud Avrieli in Yugoslavia, Shmarya Zameret in the Netherlands, and the most risky of all assignments — Pina in Berlin and Bar-Ollad in Vienna.

The opening was inauspicious. In the first month of 1938, 65 Polish pioneers landed from a tiny Greek fishing smack and disappeared in the communal settlements dotted along the shores of Palestine. They were soon followed by others, and with a steady persistence illegal immigration got underway. The lessons of the Vellos had been learnt; care was taken to avoid any possibility of a ship's destination being discovered. Embarkations were carried out secretly in the dead of night, and the immigrants crowded out of sight in the boats whenever there was danger of their being spotted on the way. Wireless contact with Palestine enabled Hagana members to receive the boats and land their human cargoes speedily and efficiently, before the patrolling police boats and Royal Navy craft had a chance to interfere.

1,000 a Month

By the end of 1938, more than a 1000 illegals were entering Palestine monthly, and hardly a week passed without a secret night landing somewhere along the coast. Not all the boats were organized by the *Mosad*; the Revisionists had fewer scruples than the inexperienced farmer-emissaries who were sent to Europe to recruit more pioneers for the collective settlements; they had more contacts and fewer financial problems.

The newly founded *Mosad* had two main problems: getting the Jews of Central Europe out of their countries and organizing the actual transportation to

Palestine. Emigration was the responsibility of the emissaries in Nazi Germany and Austria, while the immigration process was carried out by the emissaries in the countries bordering the Mediterranean, who worked in constant contact with the "Apparat" in Paris.

The two Jewish emissaries in Germany and Austria had not gone there to save Jews; that was not their job. Their eyes were fixed entirely on Palestine and the British Mandate. They were looking for young men and women who wanted to go to Palestine because they wanted a national home of their own and were prepared to pioneer, struggle and, if necessary, fight for it. Their interest in those German Jews who turned to Palestine as a haven of refuge, as the next best after the United States or the United Kingdom, was secondary to their main purpose.

Heydrich Reprisal

They had arrived, preoccupied with the needs of the Jews in Palestine; German Jewry was a natural reservoir from which immigrants could be drawn to strengthen the key position of the Jewish community in Palestine. But this outlook, and the limited programme that had gone with it, had to be jettisoned after the night of November 9, 1938. Heydrich who had taken charge of the Security Service of the S.S. had ordered reprisals for the shooting of vom Rath, a German Legationrat at the Embassy in Paris, by a young Jew. That night, according to a report prepared by Heydrich, 191 synagogues and 171 Jewish apartment houses had been set on fire; 7,500 Jewish shops were looted; 20,000 Jews had been arrested in Germany and a similar number in Vienna; 36 Jews had been killed and 38 badly wounded. Within 48 hours, a Government committee over which Goering had presided announced that the Jews would have to pay a fine of a thousand million marks — some £50m. — and pay also for the damage

done by the Nazi rioters. new decree barred all Jews from trades and crafts, and limited the free movement of Jews; forced all Jews to wear a yellow Star of David. Ten days later, all Jewish children were banned from German schools, and shortly afterwards the use of all public recreation grounds was forbidden to Jews.

This was the last shreds of respectability from the remaining German Jews; it also affected the Polish and Rumanian emissaries. They now had to change their focus. The test no longer the need of the Jewish community in Palestine, but to do what they could of the Jews in their hands. That was how Bar-Ollad saw it in Vienna and Pina in Berlin. Their reports to the Centre in Paris left its directors in no doubt. This was no longer a matter of choice. The immigrants would or whether they liked it or not. It was better, therefore, they should take charge. And by the end of 1938, the whole look of the emissaries had been transformed. They faced a rescue operation.

British 'Captures'

Time was short; money was shorter. But the results of renewed efforts were soon reported on the situation in the House of Commons on July 19, 1939. Mr. MacDonald, the Colonial Secretary, announced in the two months from May British patrol forces on land and sea had "captured" 3,500 illegal immigrants. Between 1,000 and 1,500 were thought to have entered Palestine undetected. And, he reported, some 2,000 intending illegal immigrants were converging on Palestine in ships, at the time of speaking, "intending to take their way into the country."

Thus began the trickle of migrants which, in the years after World War II, was destined to become a torrent, swamped and swept away by the British Mandate of 1948. In these post-war years that must now turn,

5018 23172
95. 1. 55

ing Today: the Story of the Ships That Broke the Mandate

SECRET ROADS

by Ben and David Kimche 21.1.55 - Part 1

Backed by the powerful labour movement, as well as by the High Command of Hagana, the two veterans began to campaign for the resumption of "independent immigration", emigration of the Union of Collective Settlements (Hakibutz Hameuhad) who were going abroad to organize the pioneering movement among the Jews of the Diaspora, were instructed to inquire into the possibilities of immigration. Finally, in 1937, at a meeting of labour leaders in Tel Aviv at which Berl Katznelson, Yitzhak Tabenkin and Elisha Golomb of the Hagana High Command were the moving spirits, it was decided to set up a special committee charged to organize illegal immigration. The *Mosad le Aliya Bet*, the Committee for Illegal Immigration, had begun its eventful existence.

Helplessly Exposed

The swiftly moving events in Europe had proved more powerful than any arguments which the opponents of illegal immigration could muster. The racial policy of the Nazis in Germany, the increasing economic and political pressure on the Jews of Poland and Rumania, coupled with the drastic restriction of immigration into the United States, left most of the Jews of Europe in a helplessly exposed position. The seeds of

Paris had been selected as the best-suited place from which to direct illegal immigration, and the three leaders had been chosen to direct the new policy.

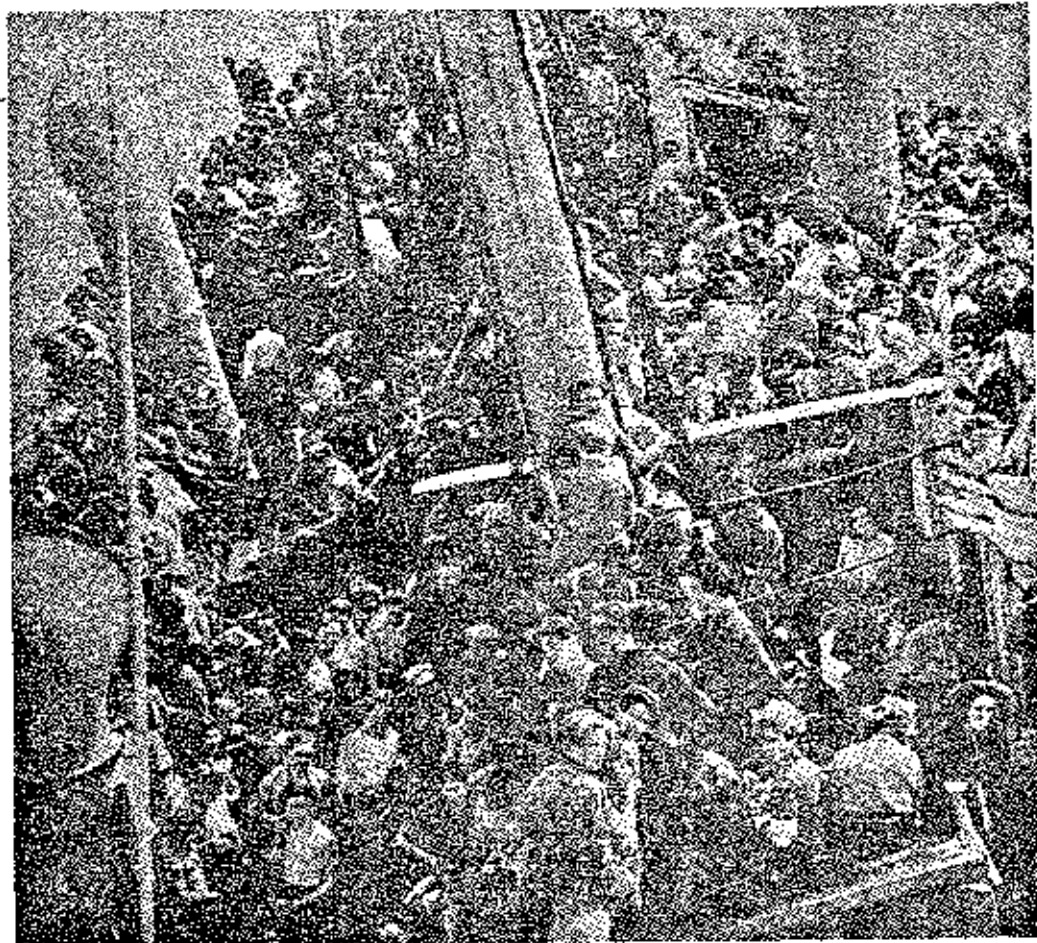
They were not new at the game. It had been the small and bespectacled Ragin, whose genial appearance belied his tough and forceful character, who had led the demand in Warsaw for illegal immigration in 1934. Shind had been with him; since then, they had doggedly carried on the fight, persevering despite the setback they received with the failure of the *Vellos*. For them, independent immigration was more than just a means of emptying the training camps of Poland and of saving Jews from Nazi pogroms; it was even more than a weapon to be used against the Mandatory authorities in Palestine.

They considered such immigration to be the only possible way to the fulfilment of Zionist aspirations; "even if we are granted 100,000 certificates, and there remains one Jew in the Diaspora who cannot go to Palestine because he had not the legal certificate to permit him, then it is our duty to take him there, by whatever means we can," Ragin once declared. This was the ideology of the three Palestinians who formed the nucleus of the *Mosad*, the organization that was soon to have its agents spread throughout Europe and the Middle East and which was to transport well over 100,000 Jews illegally to the shores and frontiers of Palestine.

Little Funds

Those first days in Paris, however, held no clue to what lay in store in the future. For the three leaders in Paris, the proposition must have seemed a tough one indeed; they had only small funds at their disposal, and little knowledge either of the situation inside Nazi Germany or of the possibilities of rescuing German Jews.

Through their own pioneering movements, connections were made with most European capitals. Contacts were established with the emissaries of the Union of Collective Settlements; each one was instructed to report on the situation in the country in which he worked. Thus, gradually the "Apparat" in Paris, as it came to be called by those

The crowded deck of an immigrant ship about to enter the zone where it would be intercepted by a British warship. This bow, pushing forward to Eretz Yisrael, was representative of all those ships that finally sailed through to statehood.

in the know, came to life. It spread its networks of emissaries into all the countries of Europe which had a sizable number of Jews — David Bar Pal, Levi Schwartz and Ruth Klieger in Eastern Europe, Ehad Avrici in Yugoslavia, Shmurya Zamoet in the Netherlands, and the most picky of all assignments — Elao in Berlin and Bar-Gilad in Vienna.

The opening was inauspicious. In the first month of 1938, 65 Polish pioneers landed from a tiny Greek fishing smack and disappeared in the communal settlements dotted along the shores of Palestine. They were soon followed by others, and with a steady persistence illegal immigration got underway. The lessons of the *Vellos* had been learnt; care was taken to avoid any possibility of a ship's destination being discovered. Embarkations were carried out secretly in the dead of night, and the immigrants crowded out of sight in the boats whenever there was danger of their being spotted on the way. Wireless contact with Palestine enabled Hagana members to receive the boats and land their human cargoes speedily and efficiently, before the patrolling police boats and Royal Navy craft had a chance to interfere.

1,000 a Month

By the end of 1938, more than a 1000 illegals were entering Palestine monthly, and hardly a week passed without a secret night landing somewhere along the coast. Not all the boats were organized by the *Mosad*; the Revisionists had fewer scruples than the inexperienced farmer-emissaries who were sent to Europe to recruit more pioneers for the collective settlements; they had more contacts and fewer financial problems.

The newly founded *Mosad* had two main problems: getting the Jews of Central Europe out of their countries and organizing the actual transportation to

Palestine. Emigration was the responsibility of the emissaries in Nazi Germany and Austria, while the immigration process was carried out by the emissaries in the countries bordering the Mediterranean, who worked in constant contact with the "Apparat" in Paris.

The two Jewish emissaries in Germany and Austria had not gone there to save Jews; that was not their job. Their eyes were fixed entirely on Palestine and the British Mandate. They were looking for young men and women who wanted to go to Palestine because they wanted a national home of their own and were prepared to pioneer, struggle and, if necessary, fight for it. Their interest in those German Jews who turned to Palestine as a haven of refuge, as the next best after the United States or the United Kingdom, was secondary to their main purpose.

Heydrich Reprisal

They had arrived, preoccupied with the needs of the Jews in Palestine; German Jewry was a natural reservoir from which immigrants could be drawn to strengthen the key position of the Jewish community in Palestine. But this outlook, and the limited programme that had gone with it, had to be jettisoned after the night of November 9, 1938. Heydrich, who had taken charge of the Security Service of the S.S. had ordered reprisals for the shooting of von Rath, a German *Legationstraiter* at the Embassy in Paris, by a young Jew. That night, according to a report prepared by Heydrich, 191 synagogues and 171 Jewish apartment houses had been set on fire; 7,500 Jewish shops were looted; 20,000 Jews had been arrested in Germany and a similar number in Vienna; 36 Jews had been killed and 38 badly wounded. Within 48 hours, a Government committee over which Goering had presided announced that the Jews would have to pay a fine of a thousand million marks — some £50m. — and pay also for the damage

done by the Nazi rioters. A new decree barred all Jews from trades and crafts, and limited the free movement of Jews. It forced all Jews to wear the yellow Star of David. Three days later, all Jewish children were banned from German schools, and shortly afterwards the use of all public recreation grounds was forbidden to Jews.

This was the last shred of complacency from the remaining German Jews; it also affected the Palestinian emissaries. They now had to change their focus. The test was no longer the need of the Jewish community in Palestine, but to save what they could of the Jews in German hands. That was how Bar-Gilad saw it in Vienna and Pino in Berlin. Their reports to the Centre in Paris left its directors in no doubt. This was no longer a matter of choice. The immigrants would come whether they liked it or not; whether they organized them or not, it was better, therefore, that they should take charge. And so, by the end of 1938, the whole outlook of the emissaries had been transformed. They faced a great rescue operation.

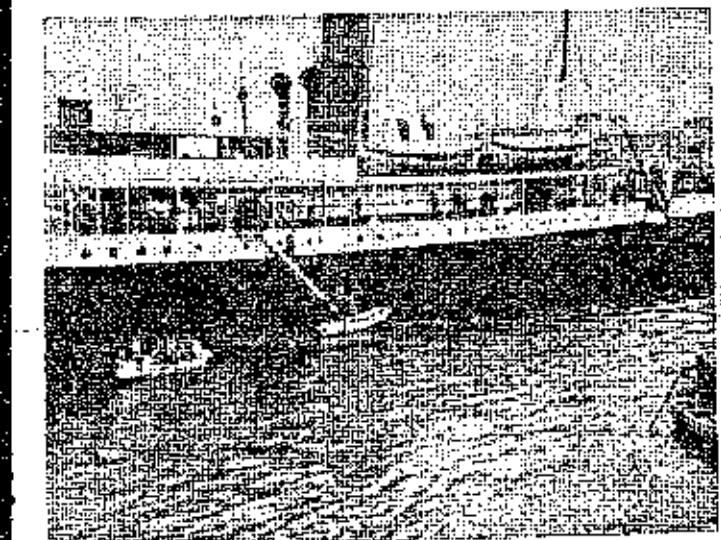
British 'Captures'

Time was short; money even shorter. But the results of their renewed efforts were soon felt. Reporting on the situation in the House of Commons on July 20, 1939, Mr. MacDonald, the Colonial Secretary, announced that in the two months from May 24, British patrol forces on land and on sea had "captured" 3,607 illegal immigrants. Between 500 and 1,000 were thought to have entered Palestine undetected. And, he reported, some 4,000 intending illegal immigrants were converging on Palestine in ships, at the time of his speaking, "intending to force their way into the country."

Thus began the trickle of immigrants which, in the years after World War II, was destined to become a torrent that swamped and swept away the British Mandate of 1948. It is to these post-war years that we must now turn.

This is the first of six extracts from "The Secret Roads," by Ben and David Kimche, through special arrangement with the publishers, Secker and Warburg, of London.

destruction and death had already been sown, and a prophetic picture was already taking shape in the minds of men like the Zionist leader, Chaim Weizmann: in November, 1936, he told the Palestine Royal Commission when it met in Jerusalem that "today almost six million Jews are doomed to be pelted up in places where they are not wanted, and for whom the world is divided into places where they cannot live, and places which they cannot enter." The one place in the world where there was a possible future for them was Palestine; only the immigration policy of the Government, supported by the representatives of the Arab majority, barred their entry.

The *Vellos*, a 2,000-ton Greek tramp steamer and the first ship to bring "illegal" immigrants to Palestine.

that this was the weakest link in the chain that held European Jewry in its grip; and it was with the inevitability of a law of nature that the pressure of the Jewish masses was directed on this weak Palestinian link. The *Mosad*, the Committee formed to organize illegal immigration, was now established to direct and guide this pressure and to help it pierce the barriers separating it from its final destination — Palestine.

Thus, late in 1937, three emissaries left Palestine for Europe. They travelled to Paris. There they separated. No one — least of all their families or settlement colleagues knew that the purpose of their journey was other than the normal recruiting mission on which emissaries from the Union of Communal Settlements regularly embarked. But Yehuda Ragin, Ze'ev Shind and Zvi Yehiel, three veteran leaders of the Pioneering Movement in Poland, were going to Paris for a very different

Concluding 'The Secret Roads'

Final Drama: 'Pan' Ships Defy Blockade

By Jon and David Kimche

FOR two days, the ships disappeared. Nothing was heard from the two Commandants. It is time we took a look at these two young men who not only were responsible for the 15,000 passengers they carried, but in a sense for far more. On them would depend whether this defiant policy of the British would be successful. This was the pinnacle of the policy of "flooding," this was the decisive ground for the support of world opinion. It now rested in the hands of these two who had taken charge of the two ships.

Yossi Hamburger we last met cooped up in one of the three deportation ships which carried the Jewish crew and passengers on their way to Hamburg, passing the Pan York somewhere in the Bay of Biscay less than three months ago. Now he was the Commandant of the Pan York, barely in his thirties and looking boyishly younger than his age. He had a wealth of experience behind him in almost every theatre of illegal immigration. Few of the many British officials or soldiers who met the youthful, shy bodyguard who protected Dr. Weismann against Jewish and Arab terrorists suspected that here was one of their most adventurous adversaries in the struggle over illegal immigration. It was an almost routine job to escape from Germany and make his way to the Mossad in France, as soon as the deportation ships had landed him in his German camp.

Bessarabian Farmer

The other, the Commandant of the Pan Crescent, was Dov Lifshitz, better known as Eretchick, only a few years older than Hamburger but a wholly different personality. Where Yossi was slight and tall and deceptively easy-going, Dov was every inch the tough, gruff Bessarabian farmer, which was his origin. Broad, wiry, direct in speech that some misunderstood for rudeness he had come to Palestine on the first ship of the organized illegal immigration: the Velos in 1934. After working in Tel Aviv port for many years, he became the organizer of the naval wing of the Palmach — the Palyam, and later was Commandant of a number of immigrant ships on the Palestine run. Together with Yossi

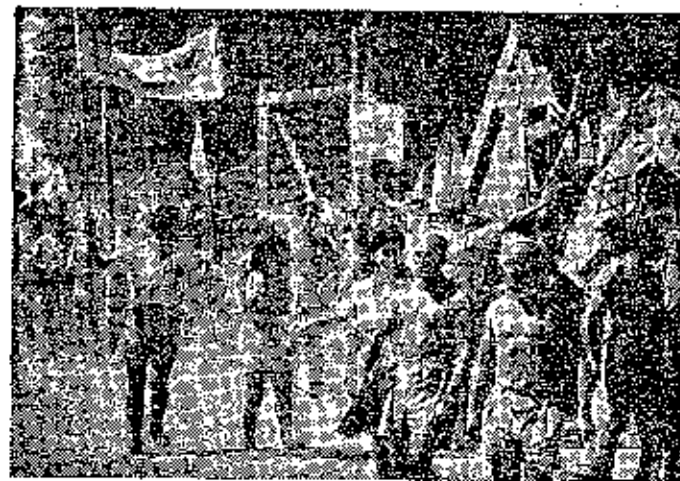
he had now begun his biggest and decisive adventure. The world was watching them.

But for a few hours they were at peace and out of sight. They steamed their steady course towards the Bosphorus, and in Paris and in the Tel Aviv Mossad, the organizers waited anxiously for the next step by the Turkish authorities: would they let the ships pass through the Bosphorus or would they find a convenient excuse to turn them back in response to the urgent representations of the British Ambassador?

Meanwhile, Moish Fearman was glued to the telephone in his room in the Parc Hotel in Istanbul. His window looked down on the exit of the Bosphorus — but there was no sign of either York or Crescent. It

The "Pan York" in Haifa and (left) the refugees swarm past a guard at the entrance to one of the Cyprus detention camps.

was a worried Moish who wanted to sleep that Saturday night. The ships were overdue.

He was awakened early on Sunday. The ships had entered the Bosphorus, taken a pilot on board and complied with all other regulations. They had passed the Turkish check and were on their way. But what Moish did not know was that the two ships were to be checked further down the Bosphorus near Beyoglu. He was invited to lunch with a Turkish friend who proposed to take him into the country-side. At last, relieved that all had gone well with the Pans, he accepted. The grain of these last days had been great.

Uneasy Lunch

It was a glorious Indian summer's day. The sun was shining, but the wind was blowing in from the Black Sea. They drove about for an hour or two, and then Moish's host suggested they should lunch on fresh lobster in a restaurant built on stilts in the Bosphorus. They had been climbing for some time and began the descent to lunch. The road twisted and turned and then without warning they had reached their destination. Before them was the restaurant, the rippling waters of the Bosphorus, and — Moish's heart froze — at anchor, still without a wisp of smoke or a sign of life, the two Pans less than 200 yards from the shore. What had happened?

Moish now could do nothing but appear uninterested. His host concentrated on the study of the menu. But he sat facing the two silent ships. Turkish newspapermen in small boats were cruising close to the two Pans. They now came back to report to their editor — Moish's host. Turkish inspectors had boarded the ship, they said. On that they were all agreed but about nothing else. An arsenal of arms had been discovered, the passengers had mutinied, they were starving, they wanted to stay in Turkey, there were epidemics on board, the ships would be turned back. With every course Moish's lunch became more miserable. Then in the midst of all this rumour there was a sudden steady wisp of smoke coming from the York. Would she now turn about?

The awful moment came. The York began to move followed by the Crescent. But they did not turn. They moved downstream, at first almost imperceptibly and then at a steady speed. Moish enjoyed the dessert and hurried back to his room overlooking the Bosphorus. The Pans had already passed into the Sea of

They were now approaching the decisive moment of their trip. Soon they would leave the protective cover of the Straits and reach the open Mediterranean. There, without doubt, there would be a rendezvous with the Royal Navy. For that moment they now prepared.

Meanwhile, in New York, Sharett had given up his opposition to the sailing of the two ships. This was not yet the end of the diplomatic story; but it was the end of the decisive first phase. The ships had sailed. The Turks refused to bear the onus of responsibility for refusing the passage through the Straits. The decision now rested with the British. The ships could not be returned under escort to Burgos; British warships were prevented by the Straits Convention from passing through the Straits on such a mission. There was no other convenient place where the 15,000 passengers could be forced to go and stay. They could not be sent to Germany or Kenya or Mauritius or any other of the favoured spots for deportees; there were too many of them. They would not be permitted to go to Palestine. There was no alternative but "flood" the Cyprus camps now that the ships had actually sailed. When they failed in their many-sided attempts to prevent that, the British had lost — not merely this battle, but also the war against the Mossad. This was the last and decisive act.

Continuing 'The Secret Roads': by Jon & David Kinche
Journey Into the Unknown

IN the summer of 1947 the President Warfield, better known as the *Exodus*, slipped out of a French port despite all the British attempts to prevent its sailing, and opened the final chapter in the story of illegal immigration. But the climax was reached only some months later, when the *Pan York* and the *Pan Crescent*, set sail from a Black Sea port — with more than 15,000 immigrants on board.

For such a large-scale operation, the tacit approval and some active assistance was needed from the authorities of the country from which the emigration would proceed. This was obtained in Rumania and Bulgaria, and the *Britha* emissaries, assisted by local Zionist organizations, began their work of selection from among the tense Jewish community of Rumania.

Preferably young men and young women were chosen, but there were also many other priority requests. Altogether some 20,000 were nominated. These now began to sell their business, their shops, their property and such of their belongings which they could not take to Palestine, but many had little, if anything, to sell and prospective purchasers were neither numerous nor overgenerous.

About 4,000 were moved to Yugoslavia and sailed from there early in October, but the main effort was now directed towards the *Pan* ships which had meanwhile arrived in Constanza and had started re-fitting for the big occasion.

It was no mean task to take ships not much larger than a Cross-Channel steamer and fit them out to carry three times the number of passengers carried by the *Queen Mary* or *Queen Elizabeth*, which had ten times the tonnage of these *Pan* ships. This is how it was done.

The country was divided into nine zones. In each the Mossad distributed about 1,700 certificates to applicants for passages to Palestine on one of the *Pans*. Training centres were set up in each zone for some 800 picked

passengers who were to act as "platoon leaders." Mobile X-ray equipment supplied by the Anti-Tuberculosis League was used to check the health of applicants; every risk of infection on the crowded boats had to be avoided.

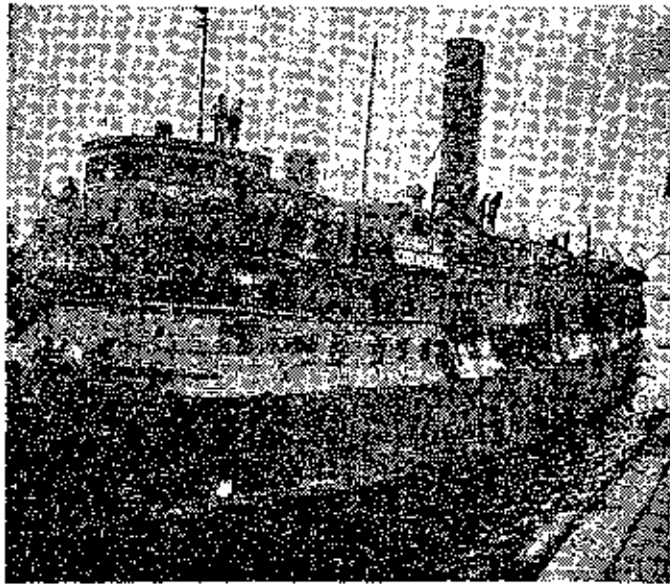
By the end of November the preliminaries were completed. The passengers had been chosen, arrangements with the Rumanian and Bulgarian authorities finalized, and, in Constanza, Gedda Shohat, the outfitter-in-chief of the Mossad, had finished the transformation of the *Pans*.

They had been fitted with bunks for 7,000 passengers apiece, and with kitchens, bath-rooms and lavatories. Each ship had a fully equipped operating theatre, 24 doctors and 40 nurses. Forty tons of biscuits and over 50 tons of bully beef, fish and fruit juices, flour, milk-powder, egg-powder and a score of other necessities were loaded. Forty-five picked immigrants acted as permanent guard on the ships.

All was now ready. The two *Pans* weighed anchor and left Constanza for their rendezvous at Burgas.

Meanwhile, at nine railway stations in Rumania, nine trains were getting ready to start on an unusual itinerary. Their only scheduled stops were to be specified Jewish centres where they would take on the passengers carrying the *Britha* certificate. The trains were in the charge of *Britha* officials who had complete control over the passengers. All nine trains were to take the passengers to an assembly centre on the Bulgarian border and from there they would be taken on the last lap of another 24 hours' journey to the ships in Burgas — when all was ready and everything clear.

The trains now started rolling. In the first coach of each train the *Britha* "ticket collector" checked the certificates and registered the passenger—some 1,000 intending illegal "Rogals" had to be turned away. In the second coach, the medical officer disinfectated all passengers.

The "Exodus" after she had been boarded by British troops.

Each train was in the charge of a "transport officer," and 35 platoon commanders who now took charge of their platoons of 48 immigrants each; for these they would be responsible until the journey's end. There were also orderlies, nurses and two doctors on each train.

Thus the nine trains rumbled through Rumania, stopping and picking up the anxiously waiting passengers. It was now December but the weather was mercifully mild as they approached their assembly centre on the Bulgarian border. Everything had gone reasonably well; there had been minor difficulties and some delay but now that the scheduled sailing date drew near everything was in order and all was ready for the transfer of the 15,000 from the border to the boats. Then came the crisis.

Day by day the Foreign Office had issued public statements about the two ships as their departure evidently became imminent. Every detail and every hitch was noted and reported. At the same time, however, private and more effective steps were taken by the Foreign Office to prevent the departure of the two ships.

The Foreign Secretary instructed Sir Oliver Franks, the British Ambassador in Washington. Sir Oliver advised the State Department. Dean Acheson told the President. Truman then instructed the U.S. delegation at the United Nations Assembly at Lake Success. So at last it came to Sharett, leader of the Jewish Agency delegation.

He was told that the British Government had provided convincing evidence that the Rumanian Government, with the approval of the Soviet authorities, was sending 10,000 hand-picked Communists to Palestine in the two *Pan* ships. Sharett was advised that if the Jewish Agency valued American support in the critical weeks which the Jews in Palestine would soon experience, it should immediately call off the sailing of the two ships.

Sharett was impressed by the gravity and emphasis of the American demarche. He knew, better than most, how much depended on American goodwill in the coming weeks. The unofficial war had started in Palestine. The dice were heavily loaded against the Jews.

The Executive of the Jewish Agency was summoned in Jerusalem and decided to call the whole plan off: more important issues were at stake.

But the decision came too late. The immigrants had assembled. They were now moving to Burgas in preparation for the embarkation. Cancellation of the sailing would have disastrous consequences in the Balkans. And so the Chief of the Mossad decided to go ahead with the sailing, and gave the order that the ships were to sail with their full complement of passengers.

On Christmas Day everything was ready and the two Commandants now took over; steam was raised and shortly before dusk to the lusty strain of 15,000 "Hatikvas," the *Pan York* and *Pan Crescent* weighed anchor and set a south-easterly course into the choppy Black Sea. They were heading for the Bosphorus, the first obstacle on their journey into the unknown.

Continuing 'The Secret Roads': By Jon & David Kinche

The Men Behind the Secret Sailings

Jerusalem Post 24.1.55

IN the late spring of 1944, Yehuda Arazi, in the guise of a sergeant of the British Army, began organizing illegal immigration from Italy. Arazi quickly realized that the only way he could possibly operate successfully was by obtaining the support of the Jewish Companies serving in the British Army in Italy. With the help of a small band of sergeants and a number of Palmach boys who had been smuggled out of Palestine, Arazi succeeded in building up an organization well-gearred to take in the thousands of refugees who poured over the northern frontiers into Italy, to care and provide for them in the organization's camps, and finally to pass them on to the ships.

Every ship that sailed involved a large amount of planning, preparation and labour. The refugees who were selected for the sailing had to be trained and prepared, a job ably done by one of the sergeants; they would be taught how to climb quickly and quietly on the trucks, told what to do, how to behave. At the same time, the ship had to be prepared for the voyage; large amounts of provisions, drinking water and fuel had to be stored, bunks had to be built, latrine arrangements made, cooking facilities prepared, and lifebelts "borrowed" from the Admiralty. All this stocking up of the ship meant numerous illegal journeys by the trucks of the Jewish units, a fact which considerably heightened the risks involved.

Split-Second Timing

When all these preliminary preparations had been completed, the actual planning of the embarkation would have to be carefully fixed: the ship would only emerge from its hiding place and proceed to the point of embarkation at the last minute, and as all embarkations were made in the dark, the timing of the departure of the convoys from the refugee camps and that of the ship had to be carefully synchronized, so that neither would be held up at the point of embarkation because the other was delayed. The actual point of embarkation would have to be carefully chosen; an isolated part of the coast was generally picked by Arazi working with his Palmach adviser; depth measurements would then be taken, and charts of the area studied, before final confirmation was given. Finally, the necessary papers to enable the military convoy transporting the refugees to get through the check-points of Military Police on the road down to the embarkation point had to be forged, and the call would go out to the various Jewish transport units to supply the vehicles.

On the actual night of embarkation, the operation would go like clockwork. With nightfall, a curfew was proclaimed at the particular refugee assembly point from which the immigrants would be leaving. These selected would be given an hour's notice to prepare their belongings ready for moving; others would not be allowed out of camp, in order to prevent word of the impending

departure getting around in the district. By the time the convoy of trucks would arrive at the end of the hour, the refugees would already be standing in groups of 30, each group to a truck in the manner taught them by the sergeant in previous weeks. Thus, even if hundreds of refugees were involved in the sailing, they would all be in the trucks within four or five minutes. Not a moment would be wasted; not a word spoken. This was the supreme moment of tenseness for the soldiers in the trucks; before them lay a night of hard driving, with only their forged papers to protect them from the prowling Military Police patrols.

Too much was at stake to take any unnecessary risks at the last moment, and the Palmach boys would be there to see that no unwelcome visitors entered the area during the operation. At the point of embarkation itself, normally in some dark spot,

This is the second of six extracts from "The Secret Roads" by Jon and David Kinche, by special permission of the publishers, Secker and Warburg of London. The first appeared on January 21.

a black MG car would invariably be waiting; Arazi would be there to see that everything went according to plan. By this time he had discarded his sergeant's uniform; now, meticulously dressed in an almost rakish manner, he looked indeed what he was: an adventurer born to danger and excitement.

The actual embarkation on the ship would be carried out quickly and smoothly; sometimes the vessel would be able to come in close enough for the refugees to board it over long planks; at other times a wire would be connected from the ship to shore, and the immigrants, in groups of 40, in large rubber rafts, would pull their boats to the ship with the aid of the wire. A motor-boat would pull several dinghies in the ship at once; in this manner a transport of 800 could be embarked in under two hours.

By dawn, the ship would be on its way to the East; one more ship running the Palestine blockade. And back on shore, Arazi would begin the cycle over again; negotiations for another ship would begin; the soldiers would set about replenishing the stocks of provisions and of Diesel oil; more refugees would come south and the whole story would again repeat itself.

Fleet of Ships

As week followed week, the scope and size of the organization increased rapidly; larger boats took the place of the fishing smacks which had pioneered the route in the summer of 1945. In December, 1945, the Hannah Senes, beached off Nahariya and all but two of its 252 passengers were safely landed and disappeared in the surrounding settlements. In January, 1946, Arazi dispatched his biggest ship yet, the *Eusa Sereni*, with more than 900 immigrants on board; and, by the middle of the year,

ships with over 1,000 refugees on board were to set sail from the Italian coast.

As the sailings increased in scope and frequency, the small knot of sergeants working in the organization became increasingly daring; all remaining scruples with regard to the use of military equipment were laid aside. With the active help of Arazi, a forgery department was set up; petrol, supply coupons, Admiralty papers for the supply of lifebelts, and for Diesel oil for the ships, and other official papers were now in their hands in unlimited quantities. Large farms and estates were requisitioned on the strength of forged papers, and were used for storing supplies, or assembling the refugees, Arazi and his assistants had come to the same conclusions as had Bar-Gilad in Nazi Vienna, and Fino in Berlin: they had no choice in the means they had to use in saving the remnant of European Jewry. For they were concerned not only with a desperate rescue operation but also in the conduct of a silent war against the British Mandatory policy of excluding refugees which was turning increasingly into a war for national independence and self-determination and had already cost countless lives. Instead of guns, they had the illegal ships for weapons; instead of ammunition, the refugees. There would be no holds barred, no qualms concerning the means used.

Daring Masquerade

But with the arrival of the fateful year of 1946, a new problem suddenly faced Arazi and his team. The remaining Jewish units in Milan received marching orders. The cover which their presence had offered was now to be thrown aside; the entire organization was endangered. Although they had by now succeeded in acquiring nearly 40 Army vehicles for the transport of their illegal loads, there still remained the question of maintenance of the vehicles and of avoiding the suspicion of the Military Police. The trucks were of military design; it was therefore impossible to use them under any other than military guise. In this situation, Arazi revealed himself in his true guise. The adventurer in him, coupled with his flair for organization, was now to produce his piece de resistance. He unfolded his startling plan to his incredulous assistants, the attractive but embittered Ada Sereni, Elieter Klein and Bertchik, his two Palmach advisers, and Sgts. Liwertowsky, Davidson and Freier, of the R.A.S.C. units. His audience took some time to recover from the sheer nerve of the plan which Arazi was calmly propounding.

If the organization was so dependent on having a military unit to act as cover for its activities, why not invent such a unit? Why not create a new Army unit, with all the necessary accessories, and run it openly, under the very noses of the Military Police? It was a fantastic plan; and yet, its very craziness gave it a chance to succeed. And as Arazi's collaborators listened to the details of his plan, their scepticism gave way to doubt, and their doubt to enthusiasm. The very absurdity of the idea caught on, and, when all was said and done, the mystery and the laxness

A member of the Jewish Brigade giving a Hebrew lesson to a prospective immigrant in a "refugee camp" somewhere in Italy.

which still characterized life in Occupied Italy lent itself well to the success of the scheme.

Without further ado, the group got down to work. The Jewish units agreed to place the ten active participants in Arazi's organization on permanent leave; leave passes with forged stamps, which the ten themselves filled out each week, were given to them, and weekly the unit commanders legalized their position in their units.

With forged requisition papers, they took over a large courtyard and garage in the centre of Milan, and, in the name of a fictitious Army unit, ran it as a military establishment. And so began a most unusual chapter in the story of the British Army. A new unit was added to it, a unit staffed by men for whom every British intelligence officer in Italy was on the alert.

The job was done thoroughly; nothing that an Army unit should have was missing; the Mosad set up shop complete with Army workshop, "regimental" police, M.P. signboards, guards outside, as well as all the documents and papers needed by an Army unit — all meticulously copied. Palestinian soldiers who had already been demobilized were sent back from Palestine on orders of the Hagana to complete the unit's strength. The bluff was so successfully carried out that Italian civilians who were employed there never dreamt that their employers were not genuine soldiers; once, when a Military Police jeep came to them for petrol, the police quite unsuspectingly gave up their work tickets.

Under the cover of this fictitious unit, and protected by forged 412 Company papers, work tickets and all the rest, the Mosad fleet of army vehicles traversed the length and breadth of Italy, transporting refugees to and from assembly-points, bringing down provisions to isolated parts of the coast in readiness for sailings, and Diesel fuel to requisitioned farm-holdings where it would be stored until required.

Thus, the ships continued to sail. And when, seemingly, the crash did come on a bright April day in the busy port of La Spezia, it did not come through the alert-

ness of the British, but through a combination of unfortunate coincidences and bad luck working against Arazi: in one fell blow it delivered Arazi himself, his fleet of military trucks with all its drivers, and two immigrant ships into the hands of the authorities, and brought the La Spezia affair, as it came to be known, into the headlines of the world press.

(To be continued on Friday)

Continuing 'The Secret Roads' The Mossad Machine in Action

By Jon and David Kimche

The Spezia affair, almost more than any other incident, became a turning point in the story of illegal immigration. The struggle was now brought into much sharper relief; the British realized for the first time what they were up against, while the Mossad began to see more clearly how effective the weapon it was wielding could become.

Immigration was stepped up. In May, 1946, the *Ma'at Nordau* sailed from Rumania with 1,586 immigrants on board, the biggest transport yet. In June, Araz, resuming his activity in Italy, sent the *Josiah Wedgewood* from the Italian Riviera with 1,259 immigrants; another ship sailed in the same month from Greece. In July, new heights were reached with well over 4,000 immigrants reaching the shores of Palestine. Ships sailed from points as far apart as Sweden and Algiers, Portugal and Yugoslavia, Holland, Belgium, France, Italy, Bulgaria and Rumania.

As the activities expanded, an efficient and smoothly running system of communications had to be put in operation to enable the Paris H.Q. to keep in constant contact with its far-flung offices and its numerous agents, who now embraced many hundreds of workers. Araz's radio transmitters took in Holland, France, Italy, Greece and Palestine; in addition, however, the various emissaries kept in daily telephone contact with the aid of a simple and comprehensive code, and, with the aid of the 300 workers of the *Briha* (the organized "evacuation" of the Jews to Palestine) and the soldiers of the Brigade and permanent Hagana couriers, for all of whom borders were of no consequence whatsoever, a complex network of communications was set up which encompassed the furthestmost Jewish communities of Poland in the east to the Mossad emissaries in France, the Low Countries, and England, from where a large contingent of young English Jews were also sent to Palestine on Mossad ships.

Not for nothing did a "New York Times" dispatch from the American H.Q. in Germany in January, 1946, state that "the Jews moving from Poland to Germany seem to have a better system of communications even than the American Army." The efficiency of the communication system of the Mossad and the *Briha* became famed in the capitals of Europe.

Once the Director-General of one of the Czech Ministries summoned Elikanah Gafni, the chief *Briha* agent in Prague, to an immediate

The "Elihu Golomb" bringing refugees from La Spezia.

interview, Gafni was worried by the summary call; could it be that something had gone amiss? But once in the Ministry's office he was soon put at ease. The Director-General had an aunt in Germany for whom he had already been searching for many weeks. He had asked the help of all the international organizations concerned — UNRRA, the Red Cross, as well as the American Army itself, but with no success. None of them had been able to find a trace of the aunt, who had disappeared from her home in Munich, Bavaria, as a final report, he turned to the *Briha*, whose exploits he had heard of but only half-believed. Gafni promised he would do all he could. Within three days, the aunt was in Prague.

The real heroes of this remarkable organization were the couriers themselves, youngsters of 17 or 18 years who had been schooled in the concentration camps or in the partisan hideouts in the forests of the Balkans, and who could pass every border in Europe, from Rome to Munich and on to Paris, or from Warsaw through the Military Zones of the four Occupying Powers down to Marseilles without a single legal document in their hands and without a coin in their pockets.

Own Moral Code

They had their own moral code, which, fashioned as it was in the concentration camps, might not stand scrutiny in the cold light of England or America. When Ephraim Deckel, head of the *Briha*, once received a complaint that one of his couriers was smuggling cigarettes across the border in addition to refugees, he replied: "If I took a Rabbi to be a courier, I could be certain that he would not smuggle cigarettes. But I would be equally certain that the Rabbi would not know how to smuggle people across the border either." The *Briha* youngsters were tough and often unscrupulous; but the same courier about whom the complaint was made would think nothing of going through the concentrated fire of border guards in order to get some refugees through. Neither would he or his colleagues flinch from carrying sick people or children on their backs for many miles through difficult Alpine passes or down slippery mountainous slopes in their often nightly illegal crossings of borders.

But it was not from plucky youngsters alone that the work gained its remarkable efficiency and internal strength. Had the organization of the Mossad been based only on its own agents, it could never have succeeded in directing a stream of 300,000 Jews across Europe and in transporting well over 100,000 to Palestine in the face of such strenuous opposition.

There was another factor involved: the pioneering youth movements of the Zionist Organizations throughout the world. It was they who supplied many of the tough couriers and guides; their emissaries who selected the refugees for the illegal trans-

ports; through their offices and firms that the organization developed its lines of communication. Every member of a pioneering youth movement, no matter to which particular Zionist party it adhered, knew that it was his duty to obey any instruction he might receive from the local Mossad or *Briha* agent without asking any questions.

The Chief of the Mossad, therefore, was not only chief of the Hagana emissaries in Europe; he was, in effect, commander of thousands of young Zionists, each one of whom would without hesitation fulfill any order whatsoever emanating from him. This was the secret behind the *Briha*'s great success; this was what made it into the "most widely active underground movement ever to have been known," to use a phrase from a Reuters dispatch written in August, 1946.

There was one additional factor which completed the set-up of the Mossad and the *Briha*. These were the dozens of Palmach boys, soldiers of the crack commando force of the Jewish para-military underground in Palestine, who were sent to Europe to implement the decisions of the Mossad. While the refugees working for *Briha* dealt exclusively with the job of directing and transporting the thousands to the Mediterranean seaboard, the Palmach took over from there, carrying out the actual work involved in the sailings.

They manned the wireless stations, supervised the preparation of the ships; kept guard over ships and supplies; and took complete command of the ships the moment they left the shores of Europe. Although the Palmach in Europe took its orders from the Chief, it was also in constant connection with Palmach H.Q. in Palestine, and worked in constant unison with the "home" forces whose job it was to supervise the safe landing of the refugees and their subsequent dispersion.

Parallel to the Mossad and the *Briha* were the two other Hagana branches operating in Europe at that time, the one for the acquisition of arms and supplies for the Palestine underground, and the other organizing military training for prospective Hagana members. Thus Araz, who had spent many of his years in gun-running for the Hagana, made good use of his fictitious Army unit in Milan; the unit would drive up to one of the arms-dumps which in those days were dotted all over Italy, present fictitious papers, load up its vehicles and disappear. The following night, it would transport the arms to a lonely part of the coast, where a fast schooner, which Araz kept specially for the purpose, would be waiting to take them on to Palestine. In France, too, arms and ammunition were acquired in devious ways. Much of it was purchased at very low prices from the Resistance

Movements, and from the stocks of captured German weapons which were still being guarded by men of the Maquis.

The French authorities obligingly shut their eyes to these transactions, and often even gave active assistance. Once, when Ehad Aziel was leading a large arms convey down to the French Riviera for trans-shipment to Palestine, he found the road near one of the towns blocked by large numbers of French police. It seemed as if the British representations had at last had effect and that they had finally been caught. But the French were not looking for Hagana; it transpired that a group of prisoners in the nearby town had broken out of gaol, and all traffic was being searched for them. When the Police Commandant heard of the identity of the arms smugglers, he apologized profusely and volubly, and waved them on, saying, "That's all right, we're also Communists."

This incident was typical of many others; the fact that the arms and the military training were all destined to cause trouble for the unpopular British, and that that trouble was to be on the coast of the Levant, where the French considered their internal affairs in Syria and the Lebanon still rankled deeply, was enough for the vast majority of the French, whether they were anti-imperialist Communists or die-hard Catholic Conservatives. They lent a willing hand to all of Hagana's activities in France, by allowing the ships to sail without obstruction, by helping in arms transactions, and by "lending" the Hagana military camps and enormous villas in the South of France, where refugee assembly points and Hagana training camps could be established without fear of outside obstruction.

(To be Continued)

Jerusalem post
28.1.55

Continuing 'The Secret Roads': By Jon and David Kimche

Dramatic Demonstration at La Spezia

IT began in April, 1946. Arazi, who was always searching for new and better methods of increasing immigration, had hit on a new idea. If the preparation of the ships and the embarkation of refugees could take place in port instead of the make-shift embarkations in lonely spots which had always been the rule, the preparations for the departure of immigrant ships could be greatly simplified and larger ships could be used. In characteristic manner, Arazi immediately acted on this thought. He hired the *Fede*, the largest ship to have been acquired by the organization up to that time, and, under the name of a fictitious company, received a licence to carry a load of salt from the port of La Spezia to Sardinia. Once the *Fede* had moved into Spezia, a liberal distribution of bribes by Arazi assured him the wholehearted cooperation of the port authorities; as far as they were concerned, the ship was taking a load of salt to Sardinia, even if they saw with their own eyes that load walking onto the vessel. Everything was now set for this, his biggest operation yet, for the *Fede* could take over 1,000 immigrants.

Arazi laid his plans carefully. But he could not have guessed that at the same time that he planned his sailing from La Spezia, word reached the Italian Police that Fascist remnants were planning to smuggle a boatload of Polish Fascists from Spezia to Franco Spain.

The Italians acted quickly. They surrounded the port and at the same time blocked all roads leading into Spezia itself. The *Fede*, Arazi, and the military convoy with its 1,000 passengers were caught red-handed.

The Italians, not wishing to detain British military vehicles, transferred the immigrants onto the ship, and called in the British.

Arazi was now to show his real capacity. Fate had turned against him; his well-laid plans had all gone awry, and though the British themselves did not yet realize that the Mossad head in Italy was at last in their hands, he was, in effect, prisoner on the ship he had intended to be his triumph. And, with characteristic doggedness and insight, he proceeded to turn this apparently stunning defeat into an outstanding victory for the Mossad and the campaign it was fighting. The "La Spezia Affair," with all the political implications that were involved in it, was now to begin in earnest.

Exploiting Situation

Arazi's reasoning was simple. Now that the dreaded thing had happened, and an illegal transport was caught red-handed in a European port, the situation would have to be exploited to the full; he quickly decided that here was a golden opportunity to whip up anti-British feeling and sympathy for the Mossad in Italy, and, indeed, in the world in general. Arazi knew that whatever happened in Palestine, it was always the British, backed by the omnipotent censor, who gave out the news, and it came out very one-sidedly. But in the port of Spezia, there was no British Press Information Officer; no censor to snip out any unkind words a journalist might want to say about Great Britain and her policies. Arazi decided to turn the incident of the *Fede* into a weapon of counter-propaganda against the British, and he set to with all the vigour and imagination he could summon up.

The day after the Italian gunboat effectively cut off any chances of the ship escaping, the British took over full control of the situation. Major Hill, of the Intelligence Service, sent Arazi a curt order to disembark the immigrants from the vessel. Arazi ignored the order. Hill sent an ultimatum: unless the immigrants left the ship immediately, soldiers would be sent to take them off by force. Arazi, as the self-styled representative of the refugees on the *Fede*, now replied, and his answer gave the British their first intimation of what they were up against.

Orders had been given. Arazi's reply read, that the moment the first British soldier laid hands on an immigrant for the purpose of him back onto the hated mainland, the ship blown up together with grants and the soldiers. His note continued, un-

less the British troops were taken off the ship immediately, he would not answer for their safety. The immigrants, he explained, were completely desperate; they only wished to reach Palestine and would not hear of returning to the European soil for which they had so much loathing.

Major Hill was taken aback; he had not expected anything like this. He was yet to learn with what sort of an adversary he was crossing blades. Uncertain as to whether Arazi was bluffing or not, but fearing possible consequences if he used force, Hill retreated; the troops were taken off the ship. At the same time, however, he sealed off the port area; tanks were brought onto the quay, and a warship anchored alongside the *Fede*.

Arazi was now on the offensive, and he determined to make the most of it. The British were

YEHUDA ARAZI

clearly at a loss to know what to do with the shipload of refugees. Arazi therefore organized a public outcry at the state of siege to which the *Fede* was subjected, sending cables to Attlee, Truman, Stalin and all the leading world Press agencies on the peculiar situation which had developed in the Spezia port, in which an old ship, packed from bow to stern with more than 1,000 refugees, was surrounded by tanks, infantry units and warships of the Royal Navy. The hunted fox was at bay, but its snags and snarls kept the hounds at a respectable distance. Arazi now followed his first victory with his own ultimatum, demanding that the British leave the port area immediately.

The situation had suddenly backfired on Major Hill. Higher authorities than Hill, or even Hill's immediate superiors, would now have to decide the fate of the *Fede*. In the meantime, to avoid unnecessary trouble, the Major pulled his troops out of the port area, sealing it off completely from the outside, both by land and sea.

In Full Control

Arazi was left in full control of the stage, and he gave full vent to his imagination and to his flair for the dramatic. Four days after being detained, he began a new move in the battle of La Spezia, and declared a hunger strike of the 1,000 refugees on board the *Fede*. The refugees would fast until they dropped—or until they were released.

At the 75th hour of the strike, two British Embassy cars drew up outside the port gates; the group that emerged included Army officers, a representative of the British Ambassador, and Harold Laski, Chairman of the British Labour Party. Laski had been on his way to Florence as leader of a British Labour Party delegation to the Italian Socialist Congress, when the ageing leader of the Italian Jewish Community, Raphael Cantoni, interceded with him and told him of the plight of the refugees in La Spezia.

Laski saved the situation. He told Arazi that he was not authorized to make any decisions, but that he would be willing to negotiate with Attlee and Ecm on the fate of the *Fede* if Arazi agreed to call off the hunger strike and all other action in the intermediary period. The deal was made, a date—May 18—was fixed as a time limit to the London negotiations, and the truce came into effect, much to the relief of all concerned.

Shortly after Laski's visit, Arazi decided to organize his own show of strength, a side-show to the main drama of the port. He decided to

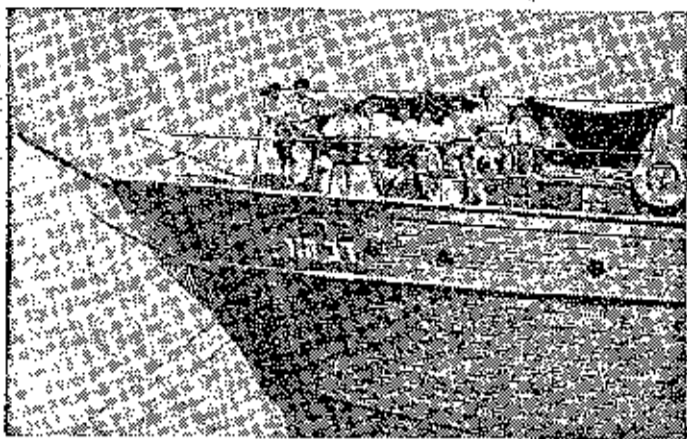
decorate an Italian Police Officer who had been arrested for being too pro-Jewish, as well as some immigrants who had refused to break their fast although their lives had been endangered by it. Special medals and ribbons were prepared for the occasion by an Italian artist. With typical thoroughness, Arazi prepared the port for what he had decided was to be a big occasion. Hundreds of invitations were sent out to attend the award of the decorations on the evening of the Jewish Passover. It was to be a day which the inhabitants of La Spezia were long to remember. The entire port area was decorated with Italian and Zionist blue and white flags; soft lights illuminated the docks, on which long tables, laden with food and wine—persons from the Italian Jewish community—were arrayed.

The distinguished guests included the Mayor of La Spezia, heads of the Italian Police Force, leading town dignitaries, and leading personalities from neighbouring towns. Over a thousand guests had been invited, and together with the immigrants, a crowd of over 2,500 filled the port area. In his speech prior to decorating the Italian, Arazi offered to transport Italian prisoners-of-war in the Middle East back to Italy in the immigrant ships on their return journey; the British had previously explained that they could not repatriate the prisoners yet because of lack of shipping.

Italian Headlines

The offer, and the entire ceremony of the evening, made the headlines of the Italian Press and a great impression throughout the country. Arazi's object had been achieved; he had rallied public opinion behind the immigrant ships; the British attempt to stop the traffic was regarded with an increasingly hostile attitude in Europe, and the moral weapon wielded by the Mossad had been sharpened considerably.

On May 18, the curtain rose for the last act of the La Spezia drama. It began with a cable addressed to the Commander of

THE BOW OF THE 'DOV HOV'

the *Fede*. It was from Laski; he asked for more time to conclude his negotiations, and appealed to the refugees not to resume their strike. The situation again became tense; the crucial stage of the battle was now fast approaching. Meanwhile, in Palestine, where news of the happenings in Spezia had given rise to a wave of unrest, demonstrations and sympathy strikes, Jewish Agency leaders were holding protracted negotiations with the Mandatory Government in an effort to find a way out of the impasse.

By this time, the British had had enough of their captive; the mud raked up in the waters of Spezia had undone all the British propaganda in Europe concerning illegal immigration, and had placed British policy in a most unfavourable light. They now agreed to allocate 679 out of the monthly 1,500 certificates issued at that time to the *Fede* immigrants, and promised that the rest would sail when the following monthly allocation was made.

It must have been a triumphant Arazi who received this offer; but he was not going to acquiesce in half-measures. He stood by his original demand that the

whole transport leave together; from that demand he would not budge. Once again the situation was in a state of flux. Then, on the 33rd day of the ship's detention, final victory came to the captives: the ship could sail for Palestine with all on board; the number would be deducted from following certificate allocations.

Arazi's final reply was typical. He did not consider the certificate allocation to be legal in any way; the British, therefore, could deduct as much as they liked from it, for it would be deduction from a mythical figure. Thus at last, the *Fede*, renamed the *Dov Hov*, slowly steamed out of Spezia harbour to the strains of the town band and the cheers of thousands of excited Italians who lined the quay to wish God-speed to their erstwhile guests. Never had Palestine-bound immigrants received such a send-off!

In Palestine, and in Italy, and in the offices of Mossad emissaries dotted over Europe, the sailing was hailed as a great victory for the under-dog, and many a toast was lifted that day to the *Dov Hov*, to its redoubtable commander, Yehuda Arazi, and to its young Palmach captain, Moshe Rabinowitz. Arazi himself left the *Dov Hov* by rowing boat as soon as the ship got under way; his work in Italy was not yet complete.

(To be continued)

שנד בטרם נפתחה. שנת ההעפלה - עומד להתחולל בכונסת קרב בינוספלנטי על הנושא: מי היה הראשון? והאם אומנם החלה העליה הבלתי חוקית רק ב-1931? איש פרטי הבריח יהודים לא"י לפני 50 שנה. הד"ר את מקורשה" הציל עטירות רבות מגירוש.

אגדת הספינות שבורות

מחלה יצא אחד ממגוייכו הסוגה בראש פינה יצחק ילון (כיום - מועסקי הסתדרות עובדים לאומית) לפולין והורו בראש קבוצה של 80 בתי"רים, שהא'רקים אותם שנה אסא העבירם בשלום את הגבול. כנראה שזו הייתה הקבוצה הציונית המאוחדת הראשונה של מעפילים.

בעקבותיה באו קבוצות נוספות. שכאחת מהן בא אריזה עם אברהם סמבסקי.

העליה דרך הגבול הצפונה שבמשכה עד 1934. בהסכת לתרגיל פשוט מסקד המשטרה בצבול. הקצין הבריטי רובס. קיבל 5 לירות עבור כל ראיית הפטרולים הסתכלו לצד אחר כאשר חצו השירות את קו הגבול. ברם. כאשר אחד המעפילים ביקש לחזור ולרדת לגולה. הוא הסתבר בחקירה במסדר העליה והפלגים שהדרכון הפולני שלו נלקח ממנו בביריות ע"י אחד בשם דוד אסא.

לורה אהרן - לקונסוליה וקרבו של אימפריה מצפת. על מנת שזה יוציא למעפילים תעודות שהם נתונים אסטריום שנוצרו כמסת זמן הם זכאים לחזור לארץ מוזותם.

עסקיו של אימפריה וקרבו של ד"ר נלינו התפתחו והסתעפו זכמשהו שלוש שנים הכריזה בצורה זו לארץ כמה אלפי יהודים. עד שש"ל 1929 הגיע לארץ קונסול אוסטרי מוינה, וכאשר ברק את הכספים ונוכח מה מרובה הוא לכספים של, נתילי אוסטריה" כארץ, תהע"י זה השני והוא סנה המשטרה.

הקונסול הקרבי מצפת נאמר, הלשין על ד"ר יחזקאל נלינו והאוסטריה פגרו את חברת המעפלות שהקים חלה בשם "פלסטיין אקספרס".

כאשר בעת ההחלטה למשטרה להכריז על שנת 1934 כש"ת ההעפלה" אולי לא התכוונו יורי מיה לפתוח חזית שניה כ"מלחמת ההיסטוריה" המוערת, ונוכח, בזמנו ספר ההגנה". אבל זהו בדיוק מה שקומד לקרות. עוד בטרם נפתחה, שנת ההעפלה" באורה הגוי זו ורשמי.

ענה ניכש הקרב בכנסת, כאשר מתנהחרות מאשים את המשטרה בזיוף ההיסטוריה ובהלצה של הכנסת מתעפפות שאותה היסטוריות - ששואזיתן אינם מבקי שים דתן תשובה - כרוגמת "מי עסק בהעפלה?" ומי היה הראשון?" "איפה הייתם בש..."

ותכונתה השונת לא פתח חריפות והרחות יתה מן האורה אולי לא תהיה הגיבית כל כך, אבל בוודאי שתהיה "עליזה".

תרגיל פשוט

"שירות ההעפלה" של ד"ר נלינו נסגר. ד"ר נלינו יצא מתחנת ההעפלה, והתמונה כולה נתקפחה וניכשה בשנה.

בשנים הבאות התקיימה עליה בלתי לגאלית של יהודים לארץ, אך אלה היו יהודים סמליות ערב - ביקור במוסדות פרס ועיראק - ארצות שבהן לא היו קיימות תנועות ציוניות ולכן לא זכו להתייחס להקצבת פרטיקולרים המעפילים הללו היו עושים דרכם על הש"י בונים לפירות או להבנות ישם היו עוברים ספרות קרבי שיעור דם להגנים את הגבול לארץ ישראל.

יתכן שמשוך כל התמונה, בה תפסע כל התנועות שטרדה להגיה את פסעו העמיה הכלתי לנגאלית לארץ ישראל, וייעו גם יזמו הרעיון כמיל הודאה, שאר לו היה משום אייבוק ואיחאמת היסטורית בעלתיו של התנועות. שנת 1964 בחברה להגנה, כי כי בת הז יובל ה"80 למאה אריזה של הספינה "הנחש", אנית המעפילים הראשונה של פלמחת השמחה.

יש פמש בטענה כמספלי הירות ש - "מה פתאומי? אנית המעפילים שלנו הגיעו אריזה שנים לפני כן... ואתם הן הייתם או נגד ההעפלה כמל..."

בלי רווחים

אמנם, אם לחפש את האמת ההיסטורית, היו, זכות ראשונים" להעפלה אינה מניעה לא לשמא לא יזמן כי אם - יעמד ישראל. יהודים עלו אריזה, באורה לינאני ובאורה בלתי לינאני, שנים רבות לפני שקמו הן מסא"י והן הרביזיוניסטים. וגם ההעפלה המאוחדת הראשונה הייתה לא של מפלגות ותנועות אלא - של אדם פרטי.

האיש היה יהודי תניאניכי בשם ד"ר יחזקאל נלינו (תמיהי אם מתכנני הגינות ההעפלה יודעים כמדל על קיומו, ומה ענה בסופו ואם עוררו חי - האם התמונתו אל בבת הכבוד?). הוא נלקע ב"1918 לוינה וכבא שם קבוצה גדולה של הנוצים ש"נתקעו" בבירת אוסטריה, בדרכם אריזה ולא יכלו להמשיך בדרכם משום שהש"י שון הצבאי המדיטי ששלט אז בארץ (בטרם נכונה סטי שלת המנדט) פרס החזו בתקנת אסרתה בניסא.

השתקת השערוריה

ב"1934 כבר הימה ההעפלה בעיה ייסובית מעוררת מחלוקת. חקירה רבבות מעפילים. הבית"רים לא הסתפקו בקבוצות הקטנות שחצו את הגבול הצפוני. אחד מסקני בית"ר בחרישה. המהנדס חיים יונצק, גילה כי בצדו שטרסיפיקסים לעליה כמעט ולא יתה לקבל - אין הבריטים סקפדים כל כך במתן ויות מעבר דרך ארץ ישראל. בתנאי שהמבקס מצויד ביות תיירים ללבנו או למצרים.

זייצק בא בדברים עם עובדי הקונסוליות של מצרים וצרפת (סוריה התלבנון היו שחיי מנדט צרפתים) בוורשה. שיחד את מי ששיינת ומאות מיהודי ציירות פולין הסכו להתיירם" שבגבולו לארץ בדרכם למצרים או ללבנו, אך מפולם לא הגישו ל-פתיח הפסג".

ב"1932. לכבוד הממבייה הראשונה שנערכה בתל אביב, העניקה ממשלת המנדט 25,000 ויות חירים. לשחות של שבועיים.

דיווח לפני היו יקות כי מספרהן היו חייבים להפקיד 66 לארי סקרמן ולק שיעובו את הארץ. זה היה כפס סק באותם הימים תם על מי כן - בינא אחו פטיירי המבכה ויתרו על דמי חירום.

היום, כאשר אנו הוגנים את. שנת ההעפלה", כמבצע לאומי, אולי קשה להעלות על הדעת. כי בשנות ה"30 התנגדו מוסדות היישוב לעליה בלתי לינאלית זו.

אולי היה כאן החשש מפני הגובת הבריטים. אם מסדי העליה יתגלו. אולי כפי שטענו הרביזיוניסטים. בשום של עליה זו לא הייתה למוסדות כל ביקורת תלק מעוליה היו. לא"י חלוצים". מכל מקום. בעתונות ההלו להגות מאפרים נגד ההעפלה.

במאמר ראשי של הארץ" כתב י. מדויני: התיירות אינה זייכה להיות פרה חולבת עבור מספרים בודדים...". המשך בעמוד הבא ש"י

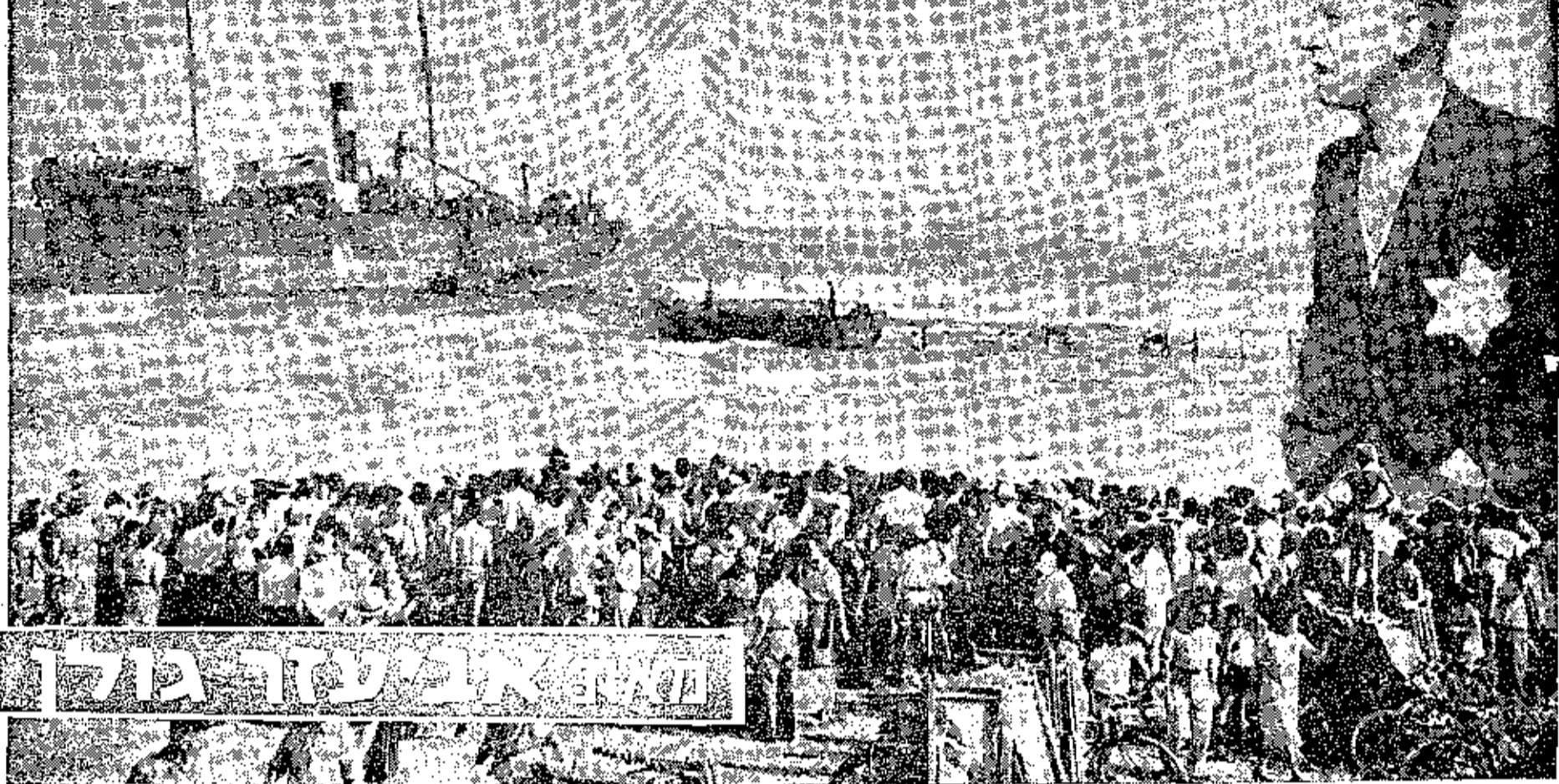
רק ב"1906 בערך ניתנה העפלה זו ומיטגרת מפ"י לנתיב מאורגנת ואף דמי זה אירע הודות לזמנו של ארם אהרן, דוד אסא בראש פינה. הוא היה יהודי יוצא בולגריה, מקורה בארץ ובין ערבות, שקיום ואסום היו קיב עם קבוצת בתי"ר בראש פינה. תלעם לפעם נתבקש לעזור לאיזו מספחה יהודית ש"נתקעה" בפירות ללא אמצעים לשבור מבריה קרבי, או שהמבריה ששכרה נעקם לאתר שקיבם את שכרה. דוד אסא היה קוור דהם לחצות את הגבול. כאשר סיפר את הדבר לוידין בסדר גת בתי"ר, קפצו הללו על המציאה. היו דרך להיכנס לארץ!

1930 הייתה שנת מרדס, הפסל הלכן" הראשון, של הלנד מספירה, אשר בעקבות ההתפרעויות הערבות של 1929 נימצם כמורה לכרת את הקצבת רשיונות העליה.

הצייטונג פגע בכל התנועות הציוניות, אך בעיקר ברביזיוניסטים ובבית"ר, אשר כהיותם כבר אז מאוסר וציה, היו רחוקים מן הצלחת והפלו דרעה. ב"1931 למשל, לתוך הקצבה של 3000 פרטיקולרים שהוקצו לתנועות ההגזיות כמלוני, קיבנה בתי"ר - 17.

הכחית"רים החלו לחפש דרכים להגיע אריזה. שביני הגליו של דוד אסא היו להם כמציאה ששמים עק

אגדת הספינות שבדרך

אשת נפדה החלפה בספינה להפריז על שנת 1964 בעל, שנת ההקמה, אולי לא התכוונו ליהודים לפתוח חיות שניה ב"מחמת ההיסטוריה" הפוערת, דוגמת, פולמוס ספר ההגנה. אכן זהו כרוך מה שנקרא לקרות, עוד ספרים נפתחו, שנת ההקמה" באורח הגוי צי ורשמי.

ענה נימט הקרב בנפשה, כאשר כותנהדות מאשים את הממשלה כיוון ההיסטוריה, ובחלטה של הכנסת מאופפות שאולות היסטוריות — שיטותיה אינם מסך שים להן תשובה — דוגמת, כי עסק בהקמה צ" וכלי היה הראשון צ" ו"איפה היתה בש..."

התמונה תשובת לא סוגת הריפות והרוחת יתה סו. האורה אולי לא תורה הנוגה של כך, אבל בוודאי שתיהן "עליות".

ייתכן שששון כל החמורה, בה המצע של החגיגות שנקשרה להנפיה את מועדי העקיה הכתו ליבאלית לארץ ישראל, יגיע גם לזמני העיון למנו הודאה, שאר לו היה משום ארצות ואיאלת היסטוריה כעיתו של התגינות. שנת 1964 נבחרה להנפיה זו, כי בה חל יובל 30 לחיאת ארצה של הספינה, "חוס", אבית המפעלים הראשונה של מפלגת השמאל.

אסא נעצר ושותר רק לאחר התערבותו של עוזר חוטר ישי (נשיא התאחדות הספורט) שהיה אז עסקן רבייוניסטי. כרם כשהגיעה קבוצת המפעלים הבאת מכילות. היא נשלח ליד מארב משטרה רובו הבריה נעצרו.

התמונה תשובת לא סוגת הריפות והרוחת יתה סו. האורה אולי לא תורה הנוגה של כך, אבל בוודאי שתיהן "עליות".

יש משה במענה ספספיו חירות ש — מה שתאובז אניות המפעלים שלנו הנויע ארצה שנים לפני כן — ואת הן היתם אז נגד ההקמה ככלל.

השתקת השערודיה

ב"1934 כבר היתה ההקמה בעיה יישובית מעוררת מתולקת והקופה רבבות מפעלים. הבית"דים לא הסתפקו בקבוצות הקטנות שחצו את הגבול הצפוני. אחד מסרטיקטים בתודיה הקטנס חיים ויעיע, גילה כי בעוד מסרטיקטים לעליה כמעט ולא ניתן לקבל — אין הבריטים מקפידים כל כך במתן יוזות מעבר דרך ארץ ישראל. בתנאי שנמנעו מצויד ביוזת תיירים ללבנון או למצרים.

תרגיל פשוט

"שירות ההקמה" של ד"ר גולדי נפגס. ד"ר גולדי יצא בתמונת ההקמה, התמונה פולה נתקשרה נוימיטי פעה.

בלי רווחים

אזכור, אם להשי את הארצה ההיסטורית, היו זכות ראשונים" להקמה אינה הנקעה לא לשמאל וזא לימין כי אם — לעמד ישראל. יהודים עלו ארצה, באורה ליבאלי ובאורה כות"דיבאל, שנים רבות לפני שקמו הן מפא"י והן הרבייוניסטים. וגם ההקמה המאוחדת הראשונה חיתה לא של מפלגות ותנועות אלא — של אדם פרטי.

זייצק תלבונו עמי עובדי הקונסוליות של מצרים וצרות (סוריה) הלבנון היו שטרי שטרס (מולדתו) בורשול שיהוד את מי ששיחז ונאות ביהודי עיירות סולין הפכו לתיירים" שבכנסו לארץ בדרכס למצרים או ללבנון. אך מעולם לא הגישו למחיו הצפם".

רק ב"1930 בערך נרתמה העקמה זו לטיפנת ספי יתה כמאורגנת ואם כרם זה אירע תודת ליומתו של ארת ארת, דוד אסא כראש פינה. הוא היה יהודי יוצא בולגריה, מעורה בארץ זכין ערבייה, שקיים יהודים ורוא קים עם סוגת בות"ד בראש פינה. מפעם לפעם נתמקש לעזור לאינו משפחה יהודית ש"הקמה" בבירות לקא אכצעים לשכור ספרות ערבי, או שהספרות ששקרה נעלם דאחד שקיבל את שפרו. היו אסא היה עוזר להם להיות את הגבול. כאשר סיפר את הרעו ליודיו ספרר נה בית"ד, קבלו הללו על המציאות. היו דרך לחיבנס לארץ!

האיש היה יהודי תלמידי כשם ד"ר יחזקאל גולדי (תמונה אם מתכנני הנוגה ההקמה ויועיע ככנס על קונסו, ומה ענה כסוסו ואם עוזבו חי — האם הזמניתו אל בנת הכבוד?). הוא נקטע ב"1918 לוחת ומלא שם קבוצה גדולה של חלוצים ש"תקעו" בבירות אוסטריה, בורכס ארצה ולא יכלו להמשיך בדרכס משום שהש"י שון הצנאו הפרטי שישלם או בארץ (בפרים נכונה מפי שלת המנדט) פרם החל בתעקת אשרות כטיסה.

ב"1932 לכבוד ה"מכביה" הראשונה שנערכה בתל"אביב העניקה ממשלה המנדט 25,000 יוזות תיירים. לשהות של שבועיים

1930 היתה שנת פירסום, "הספר הלבן" הראשון, של תורד ספילד, אשר מעקבות החתפרעיות הערביות של 1929 צימצם כמורה ניכרת את הקצבת ישיירות העליות.

אזכור ד"ר גולדי בא מוד בורכוס עם הכרת הסמנת "לוחני מריסטיצו" שפתחה קו נוסעים לים, נהפז לארץ זמירין באן ישת ראשונה של עליה בתי לונאלית.

זכות אלו היו יתרה כי ספסליתו היו יובים להפיר 66 לאי כערפון לכך שישבו את הארץ. זה היה סלום עקם באותם הימים ואף על פי כן — 60 אינו מאירי הפכית ויתרו על דמי התרכוז.

היום, כאשר אנו חוגגים את, שנת ההקמה, כמבצע לאומי אולי קשה להעלות על הדעת, כי בשנות ה"30 התנגדו מוסדות היישוב לעליה בלתי ליגאלית זו.

הוא נכה כן המפעלים 3 לירות ה"ראש", אותן חילק כולחני: לוחה אחת — וקצין המשטרה הבריטי של נמו יסר, לוחה אחת — לפחלים הערבים של הנמל שנשאנו על כתפיהם את העולים כן הסירות אל חתף

אולי היה כאן החשש מפני תגובת הבריטים. אם מסד העליה יתגלה ואולי כפי שטענו הרבייוניסטים. משום של עליה זו לא היתה למסדות כל ביקורת חלק פעולה היו. לא"י חלוצים" מכל מקום, בפתיחות ההלו להנסיפ מאמרים ב"30 ההקמה.

היומנצום סנע ככל התנועות הציוניות, אך בעיקר ברייוניסטים ובנות"ד, אשר בהיותם כרם אז באופר זייצק היו רחוקים מן הצלחת והוסלו לעת ב"1931 למשה, כותך הקצבת של 3000 מרטיקטים שחוקצי לתנועות ההלחיות כפולין, קיבוצה בית"ד — 17.

המסות"רים החנו להפס דרכים להגיע ארצה, שבינו תגליל של דוד אסא היו להם כמציאת משמים. ען

ומישהו בשר שלישי כתב "הפועל הצעיר" כי חלל גדול מן הגברים שמספרם התרבה בארץ באורח פתאומי הם אלהם "עולים ללא ביקורת".

גרינבוים לא מטהל מה העליה של הסוכנות, נסע לתורכי ויכנס שם את ראשי התנועות הציוניות כדי לתדוץ להם ש-הסוכנות הילחם בכל האמצעים בעליית התיירות.

כחציאה מכל אלו אכן הפסיקה הממשלה את מתן אשרות התיירות, וגרמה לכן שקבוצה של "תיירי של זייק" נתקעה בחורש, ללא אפשרות להמשיך בדרכה — לאחר שכבר שילמה לזייק את דמי תצוית הגבול. זייק טען, בתקווה שכאשר ילאחר מכן, שהוא כבר השתמש בכסף לשהות את עובדי הקונ"סוליות על מצרים וצופה.

כדי להשיג את השערוריה שאימה להתפרץ, הקציבה הסוכנות 25 סרטיפיקטים לקבוצה של זייק והיא עצמו גרש מן המפלגה הרבייתית, לקרית זו הוסיפה הרבה חוסרות למתנגדי העליה הבלתי ליגאלית. טענו כי היא מפא"רת לכל סוגי "טיפוסים אפלים" לסחור במצוקת הסרטיפיקטים.

כחפשים רווקים

נמצע ואין לך אדם שחי בארץ באותם הימים, אשר בוכרו נותח אין שוורת וזיזות, הקשורות בעליה הבלתי ליגאלית. מעודדת מארהאזהוה גילו מוסדות הישוב להעפלה. מתנה הטסטרה ברדיפות אתר מפעילים. אנשים נעזרו ברחובות ונתן בעו להזדהות ואם לא יכלו להוכיח כי הם תושבי הארץ כחוק — נזרקו לכלא.

ומאחר וזרובם ככולם השמידו את דרכונותם הנורים לפני שהגיעו לארץ — לא ניתן להגלותם הם יסבו ככלא עד אין סוף.

הליטות פרו ורבה, אדם כי רצה להיפטר מדיר שלו או ממחציתו שלו, או סתם רצה להתנקם במישהו — היה מוצא את הדרך לרעה, כי פלתי הוא, בלתי ליגאלי.

ועוד דבר בדיקה היתה זו להנמק באינם שלן — להצביע עליו ברחוב ולעטוף "מלשין" הקוראים והשבים היו עשויים לסיקו כדג... באותה תקופה הופצא גם חטיטה של "המפלגה באמצעות נשואין" (אמרים מסציאה היה אברום סבסטי, שלאחר שזונה מאשמת רצה ארלורוב נאלץ לעזוב את הארץ התפן לאחד מפעילי העליה הבלתי ליגלית של בית"ר).

נתין ארצישראלי כי נשא אשה — היתה זו הרפתח אטרו" הגיל ארצישראלי, כמה פעמילות צעירות ניצלו מגירוש. כאשר "כהגריבים" הצמידו טבעות לאצבען ואמר, הרי את סקורטת... בשעה שכבר נמצאו בדרכן לנמל ולגירוש. רווקים צעירים, כשרים ליהודים — ערכם לא סולא במז.

יותר נכרם — היתה מחיר פחות או יותר קבוע — 30 לאי, וכרטיס נסיעה לפולין עם כר היתנה להם בלחם המיוצאת, היו רכבים, שעצו את הנסיעה מספר פעמים נישאו והתגרשו מרי עם הגיעם ארצה וכדי נסעו כדי להימנע בשנית... אכי — טרם הגיעו אל לגיל הנסען של 18 (הוא הגיל שבעלי כשר לקבל דרכון). אבל כבר היה לי "תור" של גלות מיוצרות, שהן יקרובי משפחתן שבארץ היכו בקוצר רוח עד שאוכל לצאת לנסיעה... ותור דומה המתין לכל צעיר ארצישראלי שקרב לפרק.

(אומנם השילול שלי להיגל בשירות ההעפלה, לא זכה להתגבר, כי עו אשר הגעה לגיל — כבר הטחה הממשלה אף פירצה זו בהקקה חוקי לפני רק אשה, שהיתה נשואה לגוי ארצישראלי יטתיים תמימה, וכאית לנתיות).

בנת יסוד

עוד זכרון השמור עמי מאותם ימי בראשית של ההעפלה קשור בחוף הים.

לפת היתה פושטת השמועה בבתי הקולנוע ובבתי הקפה של תל אביב: "הלילה מגיעה אנה" מיד היינו זורמים בלנו לשפת הים, פושטים את מכנסי החקי ואת הסנדלים, מנזקים לים ושוזים לקראת צלילתה האפלה של ספינת הסעפלים. לעוד לנשייה לרדת לסירות, להתור אל התוף ולפור את העולים במתי הציר. בטרם תגענה למקום ספינתה המטורה.

אבל זכרונות אלו קשורים תקופה מאוחרת יותר, לשנות 9-1938, כאשר ספינת מפעלים היתה מגיעה לחופי הארץ כמעט מדי שבועיים וכאשר הרוקי הרעות בישוב על ההעפלה נדמו בל האוכלוסיה התלכדה סביב המשימה של הצלת יהודים מאירופה העולה באש.

גם בשנת זו, ההעפלה בדרך הים, היו התלוצים — אנשי בית"ר, ב-1938 פרסמה נציבות בית"ר בפולין את "הסקודה מספר 60" המפורסמת שקראה את כל המניפים להקי ושימית מועמדים לעליה בלתי ליגאלית. החור נמל בידי הנחלת הפזי כנחו לו השתמשה בו כשיצו להפסיק בלי את הקצאת הסר" ספינות לבית"ר. בית"ר יצרו מסומוביק, שמחה פליטיניק, איבד את עצמו לדעת מיום ארש. לאחר שהסרטיסטי שכבר היה בדרך — נלקח ממנו, או אן ההליט הארגון להתחיל בי העפלה בים.

דבר דוד רובינסקי, ממפקדי בית"ר בפולין (ולאחר מכן — ספק אצל בליטו חרשה) יצא ליוון ובפרוסות סכר ארבה קטנה, "אוינ" אשר הפליגה באוגוסט 1938 מפייראוס עם 111 צעירים וצעירות הברי בית"ר, בלילה אפל שביע אחר מכן השילה את פוגנת מול הקוקם בו במצא כיום נמל תל אביב ובאירה אחת הותל פריקת המטען האנושי שעל סיפונה.

באם הייתה לחף הנחלה בעלמתי, הבייה הנלה במחללה ובר אחר אחר בעור הקבוצה האחרונה עם 17 איש עזרה והיתה באשיות לחוף, מוצעת של המשטרה הניקה נמל ים וצאה את הדי וכן את הפגינה והחמה.

הדי והתנגלו בבתי סוחר למעלה בשנה, בטרם גרשו. הספינה החרשה ובעליה, יוניי כ"מ ספירוס טיפולוס נשפט ל' חרשי מאסר.

מלומת הכשלון היתה כה נכונה, שאנשי בית"ר נרתעו לשבח מלרכוש אניות גוספות, וההעפלה בים צומצמה לקבוצות קטנות שהגיעו בסירות זייגים מבירות הונגה על חופים שופטים — לפעמים בלב איור ערבי שם נעצרו במקרים רבים משאך עלה השחר, עברו כמעט שנהיים תמימות בטרם עסקה הננוע, אף על פי" (השם של תנועת ההעפלה הרשמית של הרביינוסטים, עם קרנת כספיות, הנהנה מרכוזת ורירות) עקרת אניות ורעדות קבלת פנים" על החוף.

אך עדי לפני כן ניסו אף תנועות השטאל את ידן בהעפלה ולארץ הגיעה, וולוס" המפורסמת, זו שלוכרה הוכרזה השנה הנחלת כ-שנת ההעפלה.

כי שוב בא

מבצ, וולוס" לא ארגן עיי המסודרת, אלא היה פעולה סרטינית של כמה מפעילי הקיבוצים ועל תנועת "ההלוץ שאנטי" זכרה לבכורה בחלקת הסרטיפיקטים — הזה הלומן שנפל בחלקה היה רחוק מלספק את אלפי החלוצים כגולה שכמה לעליה ושכיו שנים ארוכות במחנות הבשרה.

המבצע נשמר בסוד מפני מנהיגי ההסתדרות שהתנגדו בתורפת לכל עליה בלתי ליגאלית, הוויחידים מבין המנהיגים שרדעו על כך היו ברל כנולסון ואליה גולומב. אשר לוות את מאה אלירות הראשונות מ-בניץ הפועלים" בהן נשכרה האניה.

מעפילים בלתי ליגאליים מלוויים ע"י הבריטים ואנשי הלגיון הערבי לגלות קמריסין

מאת היריות נמסרו בידי יוסף ברפל (היום — במנהלי צ.י.ס.), אשר ביהוד עם עוד שני חברי קיבוץ צעירים (אחד מהם היה מתראל יפה, מקבוצת הלי"ג) יצא לאיטליה ויוון לתור אחרי אניה, הם מצאו את "וולוס", ספינת מנוע בת 800 טונות ורכשו אותה, אך כשעמדו להפליג מפייראוס נתקבל מברק מן הארץ שבלטים בריטים גילו את האניה. כדי להטעות את הבלטים, הפליגה, וולוס" תחילה לוורנה שבבולגריה ורק שם עמסה 380 תכוי תנועת "החלוץ" מפולין והפליגה עם ארצה.

בעשר שבוע השילה, וולוס" את עוגנת בל חוף קליות ו-26 מנוסטה ירדו לחוף, אולם אז הארץ היום ומלומדי נסיעת של "אוינ" החליטו ברפל להתרחק מן החוף עד שחוד החשכה עשתה.

מבאן האילך ליוה מול בים את הספינה, סירת מסטרה גילתה אותה והחלה לעקוב אחריה. וולוס" היטיפה להתרחק, כעבור יומיים אולו המים הלהם באניה וקבוצתה הפנה אותה לנמל טריפולי שבסוריה, להעשירי, עתה כבר לא זיהה ברורה אלא לחור לאי יוון, לאחר ימים מספר, שוב הפליגה, וולוס" אל חופי הארץ ושוב נתקלה בספינת משטרה.

הקבוצה ניסה להתחמק מפנה ללא הצלחה, עד שהחליט לחזור לסיפון, אולם כאן טרם מלאה כוס התמרורים. שלטונת הנמל לא חרשו לאניה להיכנס והיא עגנה בחוף לנמל במשך למעלה מחודש, כששליתי תנועת "החלוץ" מחפ"ים בכל אירופה נמל ספיקת את "וולוס" מחוף האנושי האומלל. לבסוף נעתרו הרומנים הנצו למוסעים לרדת בקונסטנצה כתנאי שימשיכו מיד, בקרונת התומים, אל עבר הגבול הפירנאי.

המועדים כסבלם של המצפילים, הקרימו אנשי הנחלה הסוכנות את תורם לעליה והעבירו להם סרטיפיקטים, אבל הם לא חשבו את שכל לשונם מאלו שנחגו את ידם לבצע, אפילו ברל כנולסון לא נפטר ללא נויפה, אם כי לבו לא היה שלם עמה, ובצפתו על החוף לבוא הספינה חיבר את השיל, שעתיד ליהפך להספון ההעפלה:

ולגנון נעצר

ברל, אפילו ועמו של בן ברוריק כבר לא היה בכוון לעצור את הגל. ב-1936, כאשר כבר החל להתברר אל אן טענות פניו של היטלר, ישבו באירופה ששה בילוני יהודים כשבסכותם רק מוציבה אחת: לברוח.

אונה שנת, זמן קצר אחרי שהרביינוסטים הקימו במרץ את מרכז "אף על פי" וכראשו שלמה רעובני, התייצב במסדר הפירואי צעיר בישם משו גלילי (היום—איש מחללת התעסקה של קרן היסוד) והחיש כי הוא מתכוון להוליך קבוצת בית"רים לארץ בדרך הים.

הודש לאחר מכן נחתה קבוצתו הראשונה, בת 15 איש, בחוף נוסודרה, מיד אחריה באה קבוצה שנייה, בת 54 איש ושלישית, של 96 מפעילים, הקבוצה הרביעית כבר היתה בת 381 איש. ראש המועצה המקומית של בנימינה, מר פייקוביץ (דודו של יגאל אלון) ומי שעתיד להיות אחד ממפקדי אצ"ל, אליהו לעקיף, חיכו לאנשים על החוף והאנו לפינורם מיד כמסוכנות הסמוכות.

סנסורה הפכה לנמל הנחיתה העיקרי של אניות הרבינויר ניסטים, כעבור זמן נפתח "ראש חוף" נוסף בבוגניה, ואחריו — גם בתל אביב, "דרגות עם 1940 איש, וולפא" עם 250, "גשר" עם 734 הפליגו "הנחיות את אנשיהן בארצות.

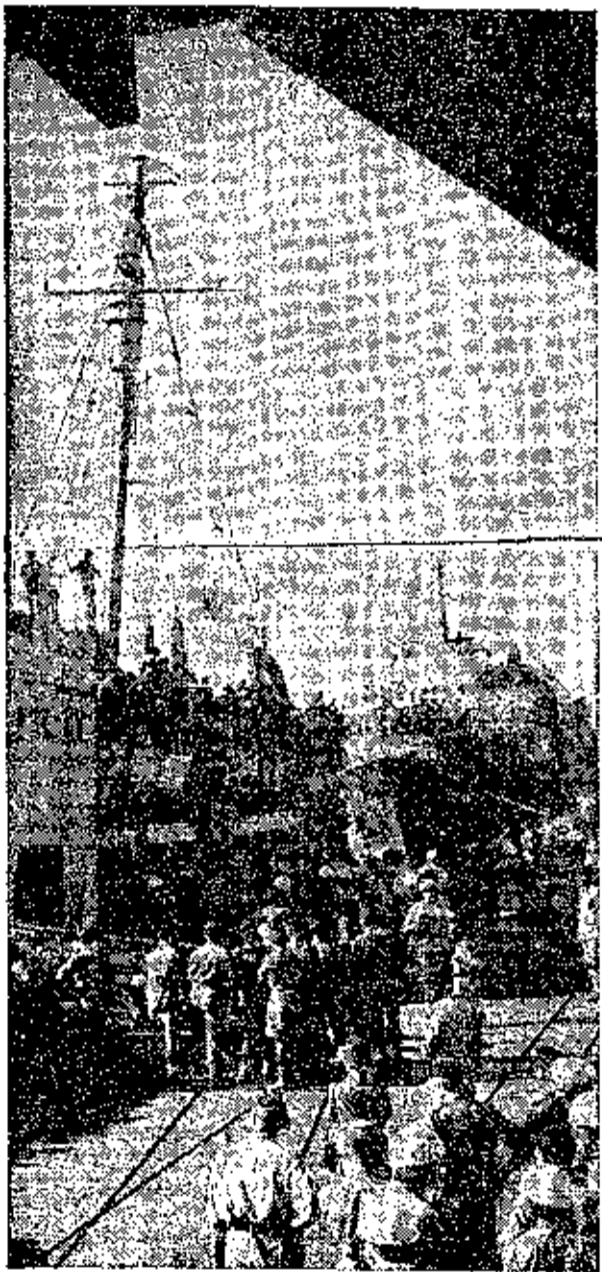
ביום או הסיפונה המצבה בחברת הארצישראליה הקבנה: עוזרי בים וליבה, אתר מלטיבי והמקלישים בארץ, יאסר ביולי עם הפקד מנכ"ס החיים של המשטרה, הקצין המרכזי בארץ, אשכנזי; הראשון טיח והשני קיבל שחרור, על אלה הפעילים היו מפשיית הפעילים הרביינוסטים, ליבמן דמי לנסיונו של הישוב, כאשר נשפט ל' חרשי מאסר, נקמה לו הפגינה עיונה.

אלה שאיחרו

ליל 28/1 לאוגוסט 1939 היה אחד הלילות בהם זנקנו ממשכנו בבית הקפה, כשמישהו הכריז ברימקול: "בהם לשפת הים, הגיעה אניה!"

זו היתה "אנטינה" —

שעה שהגענו אל החוף, כבר נוצרה עם לו סרת של צעיר

מדינת היהודים עצורה כנמל חיפה

רים תל אביבים השופי"ת אשר העבירו את המפעילים מיד אל יד — אל החוף, ואחרים — ללא ארגון וללא פקודות אך ברוח התלהבות מופלאה — איתנו הם בדיהם והרעיונם אל הכי תים הסמוכים, לא היה צורך בהסברים.

קי שהגיעה המשטרה לחוף לא נותרה שם אלא אנית הברזל היקרת התקופה על הסלע, יעקד במשך שבועות סירנמה את עשרי השיר שסיקו סבנה את חלקי הנחישות שלה, לכפירה בשום הגויפות שברעות מספר אחרי כן, בערב שבת הוסיפה אניה שנית על הסלע, קצת צפונה מ-פאויטה" זו היתה ה-טייגר היל" שסירת משטרה רדפה אחריה באש והרמה שניים מנוסעה. הפים הגיעו הסוטרם לחוף בטרם נסתייפה הורדת המפעיל לים, אולם מיד קמה שם מצומה נוראה, כשזונות מתכחדים על חילות החוף והעברו בין המפעילים החתנדבו ללכת למצוד, כעוד שאחרים מבזויים את המפעילים מן החוף עד כי רק כעצת מפולי האניה נפלרו בירי המספרה.

היו עוד אניות — מתן שהגיעו ומתן שלא זכו להגיע, מתן שאיש אינו זוכר את שמן, כמו "פלסולה" ו"ברטלאר" ו"מון שונחקו בדברי ימי הצם באותיות כות קודרות, כמו "סבר" ו"מסריה".

אבל הן כבר לא היו טרובות, על אירופה, ועל שפת מיל" יוני יהודית, ירד משן של מות, ורק שרירים נעטים זכו להת" קיים עד שחור יהודים יצדו סאלאניות חודר שוב להמליג, ולנוכח כחנה הרפאים הדגום הגדול שלא אלו שלא זכו, האם באמה יש חשיבות לזיכרון הקולני — מי היה הראשון?

15.4.1964 זמנים עוד יבואו

זמנים. את זמנים עוד יבואו. הר שמיים בקר אשקפה.
 לקלוב אביבם בקר אריות -
 בנטה. זשמל עלי בקר. אח כי נפל - זאת אנחה,
 שקול-שקרות וקריים:
 זמנים דנישלו יבואו - את זה שמימי בשנה,
 סבי קר נטה בששים - - -
 הנה אליהם קפסנו. קט הקנטש זה השלם.
 סנה סאוקיו לו ענינו:

הנה על פני השלחת פי קרוצים שלא זמר.
 שקלים דברי צאן ושכבו -
 קסר עדה-קרוצה טקסית. טרש טקסית פה זמר -
 שלגי-טלוב ושכבו -
 בכל שמיים אלו זמן. ושישקלים עם זרם,
 או הם. בו קרנים נטלנו - - -
 הנה יקפסנו קרב נטה תחת הנקן בקרם
 קצב עם קנו וישוחחו:

אבינו - ישאלנו סלד - איך השקפה לי סניחה.
 קסרה וקרה גן סורסו
 ואם נדודים. בקרביה. את אכוסינו השקפה.
 קסר ור אקרה. פכשם.
 שני קתסר וברב. קר קלוטישם על עם זכר.
 שופר שנקם אין אופס -
 איך קאו תלום זקראו את. קדומ-קרקנה. גני-פבת.
 איך בא זה קדם ונעם ז'
 15.4.1964

אין יען אביו לו בשקט. קל דבורו וקולס.
 קלטש שלים אפני-סבר.
 בת-צחוק על שקטיו קבנות. קת ודקתו סתבנס.
 אף יש קת ניסה גם של צבר.
 קני - הוא עונה לו קנסת - קסר ודקרי לך שקרת.
 אנו עוד קיימי קז נבר.
 בבית בקר דאיתי - שקתני. אף. זאת לעולם אנלרת.
 קיימי בין סוכרי-משחר.
 אסר סרקבות בק קיימי. יום קסמה קז קסנו.
 זו צר ופשחית לל הורפת.
 אסר בק נקלט סאי-קרת: קכי קאודים כי קסנו
 נסן זיינו לתקד -
 טסר לא בא - לא נאקנו: דין קז נדקק תבלנו.
 אף הם קנגלם קרויפסת
 קסנו אף דקנו ללעב - קני. קז קסנו קלנו
 וקני טניה טדורסת - - -

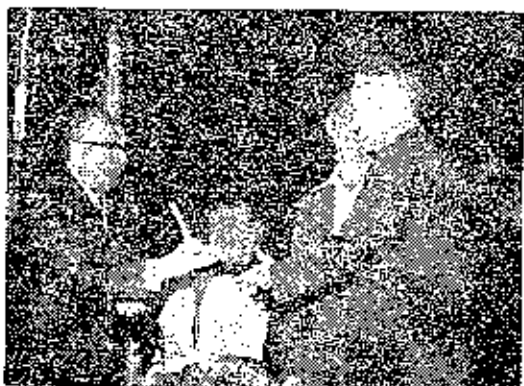
...נקנו קלנו קלנו. איש יקדנו עלי שקם.
 איש איש - סתכסתו קלפשת:
 נפל קז קציר בשחתינו. את. לא קנה זה קציר-לסם,
 קלינו - וקרה אש הופשת.
 קלינו לקרז את השער - קרסנו סער בקלי-זון.
 קרס-קנזל וקפשת.
 קראר קנה לו לאון. אור וקרויים לו קצין.
 לו אש קקלנית. סכפשת -

אף אנו קלינו. קרויחו אף עם חכה קשוו.
 קילו דקנו - ונכנו - - -
 קאש נשקרה על ראשינו - אנו קלינו קליק.
 נקלנו. נקפנו. נקסנו
 לשער קננו. לשער. אף עם וק כי אקלל הוא.
 קני. קרסנו וקסנו.
 וקנו - כז קלפה. בק קלפה. נמללים קז וקנו...
 קני. את השער שרצנו - - -

קצנס סנד הקקטוהו. לילה קנה. ליל זכס.
 קכנו סכיס סוכוטינו...
 ססר. קסר קר קאב. אש זכרו תקלנס.
 קניו לוקטים וקורן הוא.
 ססר קסר... מינסים שמיש זאי בקר שוקס.
 רודים קתרים ומרונו:
 ססר. קסר וקנש. אף סנדר אינו עוד שוקס.
 קייקים וקרויים וישן הוא.

אנשי צי הצללים היהודי חלקו כבוד לאדמירל איטלקי

מדליון ההעפלה הוענק לאדמירל קאלוסי בטקס פומבי בהיכל התרבות בתל-אביב

פנה הרבניוויטסיה, ציטט כי מאמר של זאב ובוטוויסקי ו- אפר, כי לא היה בכך דבר רב כלל ומכל אם הבדישים היו מגלים בהוכחו ארגון של אב- ריחוס, דברים אלה נכתבו בשנת 1933, שנים מספר לפני תחילתה של העליה הבלתי- לתיאור, ה'רשמית'.

ראש הממשלה, מר לוי אשי- בול, הסכים, כי לא תם פרק ההעפלה גם לאחר קום המדי- נה... המאבק על פריחת ש"י ריש הוא אחד היסודות הבונים את עמודי קיום המדינה. דבר זה ראש הממשלה נתפרשו כי רצו לגרול של היהודים מ- שבו ל.מסך הברזל.

לפול צחוקם של הנוכחים כיון כי אשכול, ש'אילו רבו לדקדק בקטנות, הרי העליה הראשונה והשניה היו בלתי- חוקיות וכיוצא, ששני ראשי הממשלה הקודמים ואנשי זמן שבין שלושה בשאר ה- חוקים הם מפילים שלא כי חוקי.

היבן ישראל גלילה, כי שהיא ראש המפקדה הארצית של ה- זנבה, פנה אל הנוכחים כאן חברים לנסק, הוא הוכיח שכוח הארצית נשמות מיב- ציים, שצוררו רטט בקהל. מר גלילה, שהיה הווינד שלא קרא את דבריו מן הכתב, ציין כי בהתעלה נחגלה יצר העם ה- יהודי להיות על פי חוקים עצמיים... בזמן המנדט, אמר הנושא, יכול כל טופר לעצור כל אדם שנראה לו בעל אופי רע, טוב, שכל כך הריב בעלי אופי רע יישבים כאן.

אחרון הנואמים כי שאני אביגור, כי שהיה ראש מוסד עליה ב' טען, כי, וכלנו נפסק על עבאות וציוס מיוחדים ב- סיגם בהרסוריה. היה זה צבא, שלא היתה לו כל דרך נסיחה ועל כן היה מוכרח לנצח.

אדמירל קאלוסי מקבל מידו מר אשכול את מדליון ההעפלה. מימין - א. בן נטן מנכ"ל משרד הפסחון וי- גלילה, מי שהיה ראש ספקדת ההגנה.

מאת אילן כהשון, כתב, "הדעות אחרונות" - גיבורי העליה ה"בדתי חוקים" באו אתגול מדיניותם, ה"היכל התרבות" כדי לטען חלק בין צרת המדינות לשנת ההעפלה. בין הרומטיים/ זמפקר היו היה העמוספי אנשים אלמונים, שלא ראו זה את זה שנים רבות. הלכניות וההמשימות שה פרישה זו האצילו מהיגן על העצרת החגיגית, שה אורגנה ע"י ועדת הביצוע לשנת ההעפלה ומרכז ההמשימה.

עוד לפני פתיחתו הרשמית של הטקס ניתנה לראש המב- שקה, מר לוי אשכול, הודעות ללוק את מדליון ההעפלה ל- המש האלמות, אשר בעליהו היו מראשי ארגון העליה ה- בלתי-חוקית לחופי ארץ-יש- ראש. היה זה טקס קצר ואינ- שיבו, שנערך באחורי הקלעים של ה"היכל" בהדר הוקרון. אשר (ארה"ר) ברינתן. מנכ"ל משרד הגסטו, הופמד בראש ועדת הביצוע של הגיעות שנת ההעפלה, הוזמן לתור הוקרון את המש האלמות:

● רבקה ארז, אלמנתו של יהודה ארזי, מי שהיה אחת הדמויות המרכזיות של ההע- פלה;
● זלטה קנולסון, אלמנת יוסף קנולסון, ממייסדי ההעפלה מסולין ומראשי ההעפלה ה- רביוויטסיה;
● רבקה ספיר, אלמנת מאיר ספיר, מפסדי הבריחה באירופה ופציל המוסד לעליה (במקום רבקה ספיר, שנצודה במחת מלה, הופיעה לטקס בתח, מחגרת הפזמונים נעמי שמר);
● הוד שיבו, אלמנת דני שיבו, מראשי ההעפלה ומנהל משרד הפסחון;

האדמירל והקפטן מדליון ההעפלה, עליו טבע ציור אניות מפוליס, הפורצת גור חיל, הרעף, לקול תשיר אותהם הרמות של הנוכחים ב, היכל התרבות, גם לפני אורחים ארזי; אדמירל קא- לוס, מי שהיה ראש אגף ה- מודיעין הימי במטכ"ל הארי טלקי הרב והובל האיטלקי ג'וזפה מוסא, הראשון שיע לאניות הסעפילים לצאת את מימי איטליה ללא תקלות. ה- שני עזר בהטעת נשק וצידו. רב-ההובל מוסר נהמס בשעתו באתר מנמלי איטליה בשעת פעולה למען ההעפלה, אך לא פנה את ש"י. נאחד ישוחרר במעצרו, היסיה מוסא הטיעו העפעלה.

נפלה את זכרם של הימים הגדולים והם, קרא אכר בו גהו בפתיחה העצרת, ואמנם, כל נואם השתדל לעסוק זאת, כל אהו בדרכישלו. אליהו גלעזר, מראשי החת-

29.7.1964

183

סיפורו של שתיים מבין חמש אלמנות פעילי ההעפלה

29.7.1964

— מאת י. בת ארנון —

עדה סרני

להתקבל אצל ראש ממשלת איטליה דה גספרי כאשר נאלצו לבקש את עזרתו לטע העברה מפלוגה ים עברי צומה של מלחמת השחרור. זה נספרי נקטש אתה בעירוב גולדרו ושאל: 'מדוע זה כדאי לאיטליה לעזור לטע בהעברה בעק"ו הגב' סיני מסמס את עצמה: 'היהודים לחוסים נגד התחייבות של הערבים העולים להיות לטע לרועץ כיום התיכון, היה ומדינת היהודים לא מתקיים יחורו עשרות אלפי הפליטים ויצאו את ארצם'. זה גספרי מורה אחר פניסה זו למונים לסיפ כקדי הפליטים בהעברה לטעס אילו הגב סיני לטעס בן צונה הרטי חיסו דיעלומטי נשי כהחלט. על פעולותיה אלה ועל רבות אחרות שהדיעה קצרה מלהזכירם ונתת אמש כמדליח ההעפלה מכתב.

(במנהיגי העלמה הקומוניסטית האיטלי קית כיום) כי בעלת מולק על ידי הבריטיים... במבואה של מודרן החיילים היהודים התארגן בשנת 1944 מלכו עליה ב' והגב סרני יודעה הלסון האיטלקי השתלבה במבואה בפעולה זו והינה לאחת הדמויות המרכזיות בה. במסגרת פעולותיה אלה נפגשה עם אישים בכירים באגדת השל"ן מן האיטלקי ולמרותו שלטון הבריטי שהצטיע לאורך השנים וכתה לכיתוף פעולה מצד האיטלקים. אך היא פצייתה כי הגלגלה של עליה ב' ההאפאר גרשה וראסונה תודות לעזרתם של חילי הבריגדה היהודית שהצטיידו לרשות משה העליה צירד ירכב ומשל לכל המוואה לפעולה כלת תוקית זו.

אמש הועק מרליין ההעפלה לארמנטוריהם של המיטה אישים שנמנו חלק מרליין בהעפלה. מן עלו לסיפיה היכל התרבות וקבנו מרליין על ראש הממשלה את המרליין המכונה את פרשת הייחן האישיים ואת פרשת מאסקו של הישוב כארץ ושלוחיו כה"ל להביא את פליטי השואה לחופי המולדת. אחת טכון חמש המברות נקבעה את המרליין בזכות כפולה — בזכות פעולה העניין אינו מרליין וזכות פעולותיה היא למען עדה ב' — זוהי הכ"ל עדה סרני שהצטרף במיוחד לאיטליה לעזרת זו. התארות מן: ולמה כעצמון, אלמנת הורחה ארוק אלמנת דני שינו, אלמנת מאיר ספיר.

האיטלקים שמספרם החל להתארגן עובד התפירו את השקפה על המסלים הגב סרני מספרת כי יוצר מצב בו אי אפשר היה עוד להמשיך במעשיה ללא שיתוף פעולה מצד ארץ הצברים. היא החליטה איפוא לגלות את קליפה וקבעה דאיון עם המספרת על הטיקוח במסלים הגנרל היה רכון על פתכו שזה שהיא נכנסה ללשכה. אני ערה סרני מפעילות העללה והגברו תוקים של היהודים מאיטליה אמרה הגנרל הנדהה חייט ראשה כחץ לרוע הארץ פטיב: 'ולי את גאה לספר זאת'. לפי אספר גם לא לקי אנהו וקוקים לעזרתך — בת שיתחו מסיפה לגנרל בהתרגשות את המסיפה גוד המסיפה: לבסוף הוא שאל אותי: מה כדונד שאעשה?'

בעלת ארשה תקופה מרובה מסקפים, מדרגות בצבאית שהמכסא האיטלקי יוכר בה גללה הגב סרני במני עהונותיה את פרשה חייט המכסה אותה כעבור 30 שנה במולדת היא חיה סחדס את מנדעות הימים והם ועבל שיקעה יתנו וברונוותיה והם אודת דבורה לראשטי יתור, לנדגס יתרו, עד ביי למותה היא גילתה בשנת 1905 באיטליה בגיל 22 עלתה ארצה יחד עם בעלה אנצו סרני, מן למשפחה אידיים יהודיים באיטליה והתייחסה כנכסבה לנרנ, פרשת חייט המרליים החלה לכבוד לן שנה כאשר בעלה הונחה כמרי קצין בריטי מעבר לקרי האויב הורכבי חסן קשר לאחר מכן אבדו עקבותיה.

ידיעות שתרומה על גרילה הניפו בציונות אינפורמטיב שונים, חלק מן ידיעה אלה קטע כי סרני אינו מהים. אחרת הושרו ויק על הקווה רשימו ההליטה לענת לאירופה בוד להחזקות על עקבותיה. מאתר ולאחרים היפניה לאירופה החריכה ויהנה מסכנה למדי הוצע לה ללבוש מדי צבא בריטי לנהל שיתוף חילי הבריגדה היהודית ב' סרני היא קיבלה את ההצעה ואופן זה מצאה אפשרות למלא את שני הקפדייה בעת ובעונה אחת. גם ברושבה כסילנו נמקלה באופנים שונים ספנשו את כריג בהתנוותו לאחר השבי האינפורמטיב היתה מריחה יצרה תוכינה פעורסלת שבדי שאספר חייט לקבוצ ברוק את גרילה וק באשר הובאה הבריטייה האיכית שור מדנאו ובה כהגב כי הרצ הבורג ידעה כי הועה לכאן דרנה במלוציה אחיו. עם זאת על היום אינה יודעת כיצד הגיע לירני לנרס שר קצין בריטי למחנה המסור. גם הובא אישים פולטיים איטלקים כמצב זה של חיבר ותיאה קשה לה לקבל כי לרשות את סכרונה של אחי בעלה

באיפן זה העלייתה לרבייה לארנן מספר הפלוגה במסלים ומחוסים שונים באיטליה. שם התרחשו לא אחת מלחמה טריקופיים. מן ספרה על הגנה שבראי לודיסקרי ספסרה להוצי 850 נוסעים. אך נאלצה לעצמי אחרת לתנון לחוף בשל קלקולים ובשל סערות מתאזמות המהוללות בדרום איטליה. במסגרת המאמצים לחקן את הגנה שבראי גדולה נבעה בת קיבלת את עזרתו של ספקד הני האיטלקי אשר אך הרשה להוביל את הגנה למשל צבאי טוב עריכה הדיקוניה לבסוף נקבע שוב מרד ההסלנה אך בשל סיבוכים וקלקול חנה העדה הגבי לחוף כדי לקחת את הנוסעים לאור היום. בית ברייה החלה העלאת הנוסעים להנאים אלה יתכן כי לא היתה נכרת במיוחד בהד לנה זו אלטלא שני נוסעים מספרות החופים שהתפצו במקום ודרשו לעלות על דאיות המצב היה מסכן למתת וברגע האחרון מסס הציגה את עצמה הגב סרני כרוסאה מספרה לשיטורים כי האנשים העולים לאניה ואלה הגב צרים בה גרועים במסגה מסכנת חיי אדם ועל כן הורחא לנה לבן יתחייב לאניה... הנוסעים קיבלו את הפקודה. התיישבו על החף לא רחוק מסנה המליים ועקבו אחר העלה הנוסעים עד שהאניה הסליבה להחרה היום הציפה כמקוב מפלוגה רואנים משל"י היום. במקום שהנה אנה במאו מספר פעולי העלמה יוצים ענת יוצים להאלתם על הרצאים: 'הינן החוליים, השינו הללו... הללו לסייה ירעים אתם שהסילו שם לבריאות... כאשרההה של הגב סרני סיפורים לאין ספור על איך ענים על בעולה בלתי נלאית על רבעי כשבר הצלחה. צחק ידעס במהימה אחת. היא היתה האנה הישראלית הראשונה שזכתה

היא מחלקת כיום את זמנה בין איטליה לישראל. אף שבנותיה גרות בארץ, אירח חיים הוא עניין של הדגל...

283

היה בהוצאתו של בעלה המנהל היו
מלאי ענין, רב גוונים ומלאי פתח.
היה לו לכעול כזה עבודה והספק מבחי
רזילים שלא לדבר כבר על המשיכה
יזאת מן הכלל והתענינות בכל שטחי
החיים, תוא היה יודן גדול באמנות כפי
שהתמצא בהיסטוריה, פוליטיקה, יהמים
ביגלארזים ובעיות הצב והיהודי, ובכח
זאת הגב' כנצלסון עצמה לא התערה
כפעילות של בעלה אף כי חסה בנריכות
ובחשיבותה לידעה כי רבים גדולים
בתחשים.

התקופה היחידה בה נמלה חלק פעיל
יותר היה בפה ישיבות המשונפת
בירושא בשנת 40-1939 כשיוסף כנצל-
סון עסק בהוצאת יהודים מגיא החריגה
לשכנו אז בירושא - היא מספרת כי-
שעות הלילה המאוחרות עמדו בקשר
שלפני עם בידה אירומאיות שגוה שם
התארגנו יהודים לגמיעה, הייתי מקבלת
את הטלפונים ועורבה את השיחות עבור
יוסף.

משגודע ליוסף כי הוא נסרד כהחיים
התנהג כבבורה ובסבלנות שרק מעטים
יכולים להשתוות לו, כאחנת ראיתי ו-
טלתי בחולים רבים לקרן אבל לא
היה לי חולה כמו יוסף, בקור רוח וב-
עניים פקוהה צפה לקראת המוות, יצן
לי כיצד להתנהג ואל מי למנות, רק
משאלה אחת היחה לו - לא להשאיר
כורשא.

המכנס הרעיה הנאמנה מלאה את
בקשה בעלה, הוא נוסר בראשית שנת
1940 נקבר בירושא אך 17 שנה מאחר
יותר היא הביאה אותו לקבורה בישראל.
עשרים וחמש שנה חלמו מאז הלך ל-
עולמו מנהיג גדול זה של האומה, עש-
רים וחמש שנה היה אלפנתו בזכרונות
זהכל כה עדי בעיניה נאילו התרחשו
הדברים תמול-שלשום, אמש היא קבלה
פדליון כסף כהוקרה על שפעל הרב ו-
היום שוב תורה לעבודתה היומית בבית
החולים שכן הזכרונות והעבודה הם הם
המחויקים אותו ויועפים בה רצון לתוה.

אני ידעה כיצד הצלחתי להשיך
לחיות 25 שנה לאחר מותי של יוסף
- האשה הישיבת מולנו מביטה כי
תמונה יוסף כנצלסון הנומפת אלוט
במרה ספרויה קדומה בספרי אמנות
אמש קבלה חובי ולמה כנצלסון את
מחיליו ההעפלה כהוקרה על פעלו
של בעלה המנהל, מיאשי העפלה
הלאומית.

די לחכידי את שמו ולגוד עיניה נר-
קפת מחדש פריכה היים דראמטית ובלתי
ושכחת של אחד מכהירי האומה העברית
שכוכבהה לפל לתוה כשהיוה ולתוה

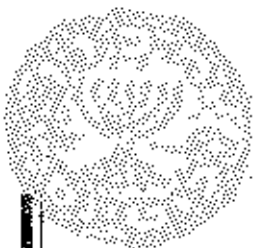

ולמה כנצלסון

עמו את המרק המוער וההיסטורי תוה
במלי העם ומכילה בחייה הפרטיים.
היא נולדה בבוקרז'סק שבפוליה, למדה
בגמנסיה בה הולקה לה תעודת ה-
בגרות והיא אז בת 16 בלבד, בגיל 17
היירה את בעלה לעתיד שנכר בהיותו
צעיר למדי נראה בעיניה מבוגר וכסיל,
בעל אופי והקפדה חיים מנומשים.
בשנת 1925 הביעו תעבים - כל אהר
בפניו - לישראל, ולמה נרשמה לבית
הספר לאחינת של, תדסה' בירושלים ו-
המקדמה כיווין כלבוניה לא מעט כי-
וכוח שנתיים ומחצה של למודי רפואה
בעירם ובלג'בר, כבורת מתנור עשירי
של אחיות, תדסה' נרשמה ליסודו של
בית החולים למקור-היים ולא הפסיקה
עבודתה כאחות עד היום פים לתקופה
של כשנתיים ומחצה כאשר יצאה ל-
אירופה להצטרף אל בעלה שיעסג ב-
ארגון ההעפלה הלאומית.

ביום היא אהה ראשית בגנה און'
בית הולים מיוה במינו בו פארשפים
חולי-נפש החובלים גם מהלות ריאה.
במוסד זה היא עובדה כבר למעלה מ-15
שנה האף כי לא השבה למנות לשמח
כה מיונה כרפואה, גילתה כרבות הרבים
גישה מיוחדת לחולים אלה ומצאה סמוק
רב בעבודתה שרק כהן ניתן לה לעקוב
אהר החלמתו של החולה שיבתו אל
החיים והסגולתו אליהם.

לעולם איני משהעממת, אני אהבת
אח העבודה והיא כמלאה אותי, מדינת
בה שיחנתו כסקרה את עבודתה ואח
עיוקתה הפרטיים, לא רבים יודעים
אולי כי הגב' כנצלסון היא האקוטוריסט
של העיר הירושלמי ובורה ב, בצלאל'
יוסי שטרן, בהיותה הובגה אמנות כי-
בעלה המנהל, הסביבה של מי העמס
של היה סלסין גולצור לקבל תת
המנהה נער יהודי שהגיו פאירופה ולתי
הבראה גחון בכשרונות בלתי רגילים ל-
ציר, היה זה צירוף מקרים מהר שכמו
כל הילד היה יוסף סכן העם האנוכ
הוזה שגם נשמע בביתה וכך מצאה את
עצמה הגב' כנצלסון השגרה הילדים
שהמונתיו כמלאות חיות את דירתה של
הגב' כנצלסון הישיבת בשכח האסכות
כהחיים מקור לנאותה, לו ההברר כי
יוסי אינו כשרוני כפי שהנהג - נה
לא היחי מצטרפת כיווצי שנתה לילד
היהי הרגשת שייכות וביחי אימרת הגב'
כנצלסון.

העולים הסרבנים

תל אביב
28.8.1964

אני נוסף הפעם עם כבוד
והדיו שחזרה למצובה,
הגליין מולי ניבט, עדין כמו עד,
כמו-עד שאין בפיו תשובה.

הניעו תקצוני תבל מולי מזלדת,
עוד חתיכה קטנת מן האומה,
ברגט זו הם מסרבים לחוף לרדת —
דממה הם מביאים עד ותיכת שוממה.

והרגש תעלבון בלב עוברת:
הן ישראל זה המוקם היחיד
אשר יושבית בצאצאם חלו כדור עופרת
ששמו הוא: תנן השבות היחודי.

לאילו העולים הסרבנים
הבוזלים בכל מביבה לא, תל-אביבית
הדרוש הפתרון העצוב, משחירי-הפנים,
חס ושלום: פתרון העלית הסלקטיבית?

דן מירקין

ENERGIE

10-1964

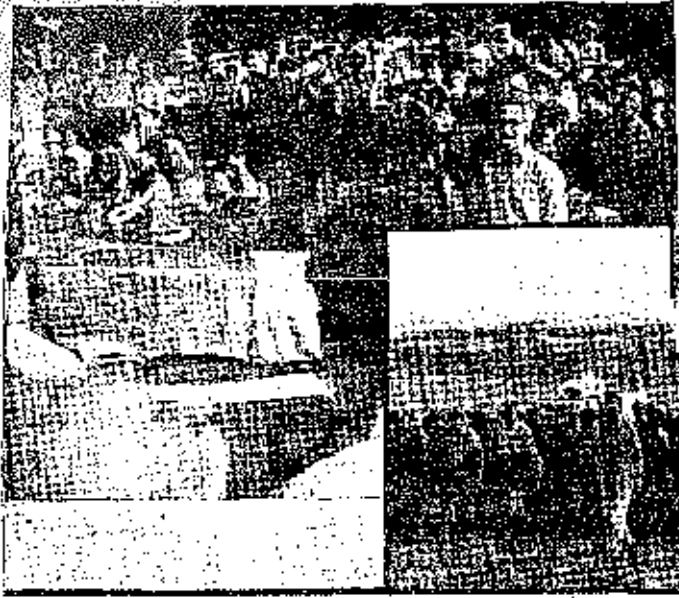
L'épopée de *ENERGIE* 10-1964 **L'Alya Beth**

L'immigration clandestine a été dignement commémorée, il y a quelques semaines, à Tel-Aviv, en présence de M. Levi Pechkol, Premier Ministre, d'anciens militants et de personnalités qui avaient joué un rôle important dans cette épopée. Car l'immigration clandestine fut une épopée et comme toute épopée de l'Histoire contemporaine d'Israël, elle aussi fut lancée par Jabotinsky par l'organisation initiale de la fameuse Alya Beth.

Alya Beth qui, comme on le sait, fut à l'époque dénoncée avec véhémence par les dirigeants sionistes. L'Histoire, une fois de plus consacre ainsi, la sagacité prophétique de notre Maître disparu.

20 שנה למצעד הדלים לאש

זכרון העלייה

מאת יעקב דיפתין

15/12/1965

בלייל ב"א כסלו 1945 שם הצבא הבריטי מצויד על גבעתינו, לאחר שאמר אנונימו שבאנו בה פליטים וחוזים, והיה אחרי סיבות ולייגים, שנחשדו כמתן עזרה למפעילים, 400 איש זועקה מקדישבורג, עין החורן, שנתח, להבות, אילנה, בתורה, הרהר ותגומנה, בענין — במצוקה למען זכותהקלילה — לעזרת היישוב הנצטר. משהתגלו מההורשה המוקפה את עין החורש — נפתחה על הוועדים אם מקלעים מעמדות חמידה מוכנות במרחק של 30-40 מטרים. בהתקפת הדמים נפלו אלימלך שטרקמן, איש עירושטר; שמעון קמיני, עין החורש; שנפצע בצעים אנדשים וחוכרע למוות ב-1951, לאחר שנת עינויים; אורי' ארז'ה רייב, איש הגלילי העליון; יעקב אדמ, מחברתהמוער (מתודות) בעין החורש; משה סוס'ייב, איש ירושלים, מהערה הסוכאדית; אילנה ט' נגמנים ונפתלו שמיני'סלר מקבוצת "שלוחת" עשרים שנה חלפו מאז אותו מיצעדידמים.

1945

ע"ם מותו של אלימלך יעקב גוש שלם מהיו קיבוצני. היינו מאורשרים אולי מאישים מדי אספם השחמנו כל ימות השנה בהיאבקת הגדולה על שחרור העב, בהיאבקת העליונה אבל היאבקהו האת לא הרסה את רגמת הדין לקיפן — חיינו החסנו בהו ציחנו קפ כל ידענו את גודל האסון כביי לה — הוא לא הפע להצביה דעה. גם בפני האכזרים אשר היו לכל אהר מארגנו — הנו האסון של הכלל. יתנה כאן לפתע — בין יום אחד של עצל לשני — נהרשו חיים, דם נספך בשדות ארץ ישראל. נשמנו ידענו לא אותו הידות אשר הגנו יבולים לעמוד נורן, כפי ששמענו עכבר, כמה איש מצד אהר יצא כוח העולה לעינו הכוח הזה רדף ואסר אנוניו אשר באו בה פליטים יהודים. למולדתם, רדף אחרי פקידת ואחר דוגים יהודים אשר נחשדו במתן עזרה לפליטים האלה. היות הזה — לאחר מה שקרה לנו בנודה — קיני עם כולדתנו לדומט ארבת ערבים יהודים במנפי שוכרים וב שרשדות טאקוס, לכלוא את בני המולדת העברית בבבלאות על גדי חיל. מול שרירותילב זו קבו בני וביא כסלו המוני יהודים בעיר יבי כפר מולה ירצה פלונת העזרה לקיני החורש לגבעתיים.

נפלו חברים. אברהם לי דונקס שביום זה נרא בה את יישובנו באור הוש, ארי קדוש.

נביא כסלו יצא דם בוכ, דם הלוחמים על בניו הקמיה האחרת

אלימלך שטרקמן איש עירושטר

זהו בדם הלוחמים על השקף על התורה על בניך. נכון, שגנו הימים לגולה ההרוסת קרשכול הרושף היס, להגבר בנייה אבל ישנה אירו תרוב מקנה בין הרבן היהודים בגולה ובין כהתן חיינו כאן ועשירי הארת התנים בתמיכת דדם של הדור החלוצי בדם צהונינו ברם חילינו בדם אשר נספך בין עין החורש ונבעתיים.

אלימלך יעקב מחובני אינו רואה עוד את חילובו ברחם ההתמודד קולעה בתפר, אינו פוגש אותו כי כהגריה. הוא אינו יושב עוד מתוך הרחבתודעה בשחת הכיבוץ. לא תמיד יוכר בשחת, אבל המל הרגשת את הסכמתו המפורשת או את התנועתו התקפה. לא נקל נעשה חבר הקיבוץ לאי זה הקיבוץ. אלימלך היה אנוח כוח ורואו נאבק על סכמתו של הכלל על זכותו של הפרט. לא קל היה לו המאבק הזה.

היחה בו למעשה עמוקה היה בין נאציו התנועה; לא מתוך יחס סני זינסכאלי לעבר. הוא היה רווי מוצאלות ועמד במיבתו עם בשעה טרבים כהובו החלו לחדודע, אולי הצטרף כאן לחכונות הנאמנות האיטית משתי מה פוליטיאטריות של ליוואי קני ילדותו. כל חיינו כאן מאזים באור השליי חול העליונה. הבהת דפסק את החיים יאת השליחות בין הקשרים שלנו בול — אבל אלימלך זכה לסבת, ישיב בו מהיטן החיים לא רק בחייו — קברו יהי מואר באור השליחות.

ידענו להקי על קורותיהישוב של יו כפני כל התפלות ללא רחיקה לעיים — בלי כל חסרון צבאי. לצבנו דרך ארוכה שמינו תלחה הגתנו יצאה הרחק משנת השקיע למלו שמו בראותו על גוש התי ייטבות שלימים. אך ידענו, שבי ארץ ישראל היא הדין — נשבת לכלל ושני לדורות בחליבה גלית החזה של ביא כסלו. אבל זה היא מעשהגבורה קולקטיבי קיבוצניתי הי יצר שלנו, החברים שצברו בהיטן מאורי, יסורים הלדים לחיק נאט על כך שהיה לקיבוץ חלק נכבד מאד במשפט הזה. ידענו הם את שילוחו להגיעה את יציבתו המכרי חיה יוכלתו המשקית — יתנה נתי בלטה הדינה חרשה נקרה עם כיא כסלו ייטאל עם חיליה לכל מהתקפי המציעי בעיני החורש לגבעתיים, למפקדים האביצים ילי סלל החברים, בהליכה זו היה משתי בן החליבה החרדים המסירות כורי וי דורות. בני לשמור על עיקרי האמונה — בראש טרם של המחנה הזה בחליבה זו משום עליונות מוס וית מברעת לבני העד התוקף אבי לא היהת נאי הגנה על ערבי אבי זה אשר נחתם ייבא רק בשרד

1965

בשנת 1945 סיבה הזכירה הלאה מה גוד היטלה בעידו האביצים משיי כים כפעשההחשמתו של העם התיני — דווקא בשנה זו היה נאנק היישוב היהודי בארץ להגבר את לאבקו נוד משלטון הבריטי. היה זה מאבק מר, שהתחייב לאדם את המגנות ההיסטוריות הכלליות של ארץ ישראל ושל העם היהודי, אלא בצב כהרפתק יתורה לעתיד על עם המושגל מסיים ולגורל פליטיו המצויים לחוף המולדת. משטקרים אכן את העולם הזה נאבכלת עונשו מעליות — אשר איליו לא צמרו עליה ערובי די צירי בה — הדי זה הקר העקרונה הודתה במלחמתם של חבוינו בהגירה נגד האביצים ובמאבקו אבי בארץ. אן כלל לזונה במלחמה האנטי-נאצית. די לכל ספק: חבוינו בגולה היו ערנים לכל לזונה במלחמה האנטי-נאצית. די כוללת וגם לקחו בה חלק פעיל, אבל רדף נאבקים היתה כמנסת על הצדי דוב לגורל היהודי העולמי דם מרד; כולל המוסכמה האנטראופים ופליטו סו דרך לאחו משפחההכורה לא רק ההיסטורית שלהם אלא של האנושות כולה — לפחד הנסאות ואתנה, התנגדות עם השלטון הקולוניאלי המאוראטורי, בראי ידענו את כל כללי המלחמה. השיתוףיות שמו זה, וכלליות בחינו עם כאן בתורת בסיס המאבק, את המדיעה האומית לחכיות התחורה, הודקה, לחכיו היהדות כילה ולחלקים גדולים של האנושות — הדיקה אשר השפחה שיתוףאבת והולכה לקרובהאמת.

במאן נעמד לבאנק הצמרת אשר ברכו התי — בוד העליות. אילי שותפות זו יתן יתנו עררי כות, בקלות אופי כה שונה ובתנאים כה שונים, יתנה לה לא במסע יתה — בכל שותיה החיים עמדתה יהודיתה של הנועה — לשנה המיסטריות של הסודותהצעה, שהיא כונה שוהיטות ומאבנות. את חולדת השנה התי יש למידי ולשנו קודמינו לגבי צמנו האט צובנו או לאז יתנה שבכיקריתיה זכר צוקט.

הנה פנינות הפרויסי — אשר היו לאישיםיליאל — לאיירבלכ ספידור' לקבל את פרחה של הצור; דות תלאומים אשר נבחרו באופן דמוקרטי (אשר היו מושדות כלתי לנאציים), גלא החיינו האנטי הלי אוידיהסובלי של האלבס האנטי-נאצי. סה ותתי האופי הזה ליכ את העם יצר את העליות הכשרות שלו במאבקו נגד השקן העוני. נחורנה את רשימה הקרובות של כיא כסלו יתה עצה ונפלו אנדי (הסוד הצמרת)

20 שנה

25/12/1965
(סוף מעמד ב')

קיבוץ השומר הצעיר ואנשי החתימה בות הדתית, אושי הכפר ואנשי ידו שלים.

היו, כנראה, גם שגיאות באותה תקופה של מאבק ויש ללמוד גם משגיאות, אך הקו ההיסטוריהבטי של מאבקנו היה נכון ויעיל.

חשיבות מיוחדת נודעת לנושית כינונו ובין הבנים שלנו לגבי לקח אותן הטונים ראיתו שדושינו זה אפשרי נבחרו בקיבוץ עברון במסיבה התמימית לכבוד תופעת המחורזה ה' שניה לשברה של תיקה גרוסמן. אנשי מחברתי, התרשאתי מאדו ה' השתתפות אנשי החסיבה הצעירה של עברון בחילוף הדיעות על משמעות הכפר ולקחו.

ועליאתיכסחיכמה תוצק ואפילו הכרתי חילוף דעות כזה לגבי עברנו הכספורי הארץ ישראלית כוץסוף לט רות כל שיכולתי הצבא המגובים הצבאיים, לימוד האסטראטגיה וה' טכניקה הצבאית, יכולים להיות - בליה רגל של שמירה בתיודתסיוד בתוך ההפוכות הקרב ובבחינות אשר באה לפתח - מנינים, אשר בהם כהגדרת תיקה, רק "הכספון" הוא המפקד מבחינה זו, המישקל הסופרי של בקורת ההסתערות. לבסוף המול' דו קיימתי שנתן חבירו יוסף אשר כולו, נומה הצועזים - אלה יבנה לו ואינם עוד אחנו ואלה המשאם בקילחמשך המיפעל והבדק - אינם לק נכס של העבר, הנכס הזה הוא לנו ערית (ומי יודע לכמה זמן) הכרתימים.

קיימה עוד בחינה הסתמכת ארת נו ללמוד ולהבליט את כוללות המא בק האטטיברטי עלינו עלינו לשכוד על פניה האמנהים של ישראל לגבי עמי העולם ולהתנגן מפני סילוף דמותה מבית וחוץ.

נשק המודעל ביותר, אשר מדי תמשיכה בו ננונה הוא אולי ההשגחה הזונוית של ישראל ל"סורצוה" ה' בינאריבנה תעמולה צוימת כיו עלו לה לשבש דרכים פוליטיות, התכר חיות לשם הכסחת פתיורה, ולכסם אלה לא יובטחו עלידי שיטות שתר אדו בזמן האחרון - במעוררם של מ ברזומר ומטה דין, ולאבילשכן עלידי ההצבעה האזויליה וגו קבלת סין לאוטוריטאאותרות, בשביל מדי גויה לא די באיטטוריליז בעשיל מדי גויה והוצה עכשאות דינאטיות, דא ייתודולו, אבל עם' להיסטוריה על מבחינה זו חשיבות בלתי מבוטלת.

בפעם, עדיין לא נכתב ספרו משה על ימיו עם אנותה, חתל הליטוד מאנדעותהתמם בארץ ישראל המודיע סודות ואזהרות האבליש עליהם, תב' שך במקומה זמאבק וגו הסדיניות, הספר הלכו' וגאוף בבידור השא' לה - מה טיזה האספה של משה' לה לונדון בהתקפת הסיונות, הסדי' נה על מדינת ישראל מיד עם הקל' תה.

אין זה פוטו הסרעך, שבשרשת האידות והגללים ביתסיה של ישראל עם כריותהמופצות ניתן לאתרוגה בקיץ האזולת, פירסום מיוחד במינו לשגוריה הודש של ישראל במוסק' לה. שם נכתב, בין היתר: "הוא היה ראש מחלקת ההכברה של צבא המתהרות היהודי, הגנתי, אשר פעל כגבא של התנועה לשלטון הכרטיס בארץ ישראל" (באנשים מרשימים). ג'י' זו כאן על איזה קשרגוסליה, אשר היה לו משקל רב בהקמת מדינה ישראל ואשר מדיניות רפטיית וטר' הקטוראות אינה יכולה להתעלם מי' טו לגבי הספר.

אכן, מצעך ב"א כסליו מרשם לפולמוס בתולדות הקיסרותו כבישי' של מאבק בלתי נראה לזכות עמני' כמלפס של סולידאריות לזוהסת דצ' מידה במיבתן העליון של הקרבה עצמית.

א בוך וועגן "אומלעגאלער" עליה

פון יעקב לערנצאנאוויטש

טעטיג-בוך, רעדאקטור דוד טעם
באסאק איבערזעצט פון העברעאיש
דורך טעם קאמפאני, פאריז, 1949

א סצענע פון א טעפיליות-שיף

ניין, דאס איז ניש קיין באומלעך בוך — דאס איז א נייער סאָרס תהילים, מעלעך יידן זעלען געזאָרפט ליינען קאָפּטלעך, זיי דעם אַפּטליקן תהילים, איז טעהן פון נאַציאָנאַלן השבון-הנפש; לערנען מיט קינדער אין זי קולן, כדי זיי זעלן אין זייערע יונגע און צאָרע שבתות אינגאָסן די קדושה פון יידישן פּיין און פון יידישן קאַפּט; פּאַרליינען אירע פּאַרזאַמלונגען און קאָנפּערענצן, כדי פּאַרזיס-הויפּן די מענטשן פון זייערע קליינלעכע וואַכערדיקע אינטערעסן און זיי איבער-טראַגן אין דער דערווייטערער וועלט פון יידישע אי-בערמענטשלעכע לייזן און נישט היינטקער איבערמענטש-לעכע קאַפּטן און געדאַנגלען.

דער „ספר המעפילים" איז נישט קיין געשיכטע פון 14 יאָר אומלעגאלער עליה, געשריבן פון איין פּאָר און און סיסטעמאַטיש אינטעליגענט. ניין דאָס וועלט און געהערן אַ גיילעך בוך, נאָר וואָס נישט געקאָם אויס-וואַקסן צו יענער נאַציאָנאַלער ראלע, וואָס דער ספר וועט אַן צווייטל טיילן אין יידישן לעבן. דאָ האָבן געשריבן צעהליקער מענטשן זייערע אייגענע סימפּטע און פּסי-כישע איבערלעבונגען — ס'האָבן געשריבן הנגה-סאָל-אַפּט, וועלכע זענען געשיקט געוואָרן און זיי גלות-לעגער אירע די געפערלעכסטע פּאָלען פון בעיקר קעגן יידן דורך די היטלער-באַנדרע, ס'האָבן געשריבן מיט-לעך זעלכע דאָסן געגעבעט היינטיגן דורך סעלדער און זעלדער מיט נאָך הונדערטער תּוֹרִים און חבורות, עס האָבן דעראַיילט הונדערט, וועלכע האָבן טעהן און טעג זיך געדאַנגלט מיט די באַפֿענדיק פון ים, ווען ס'איז נישט-רע אויבן זענען הונדערטער תּוֹרִים און חבורות דער-טרוקען געזאָרן אַזיער פּאַרברענט געוואָרן אויף אַ שיף, וועלכע איז אָנגעוואָרן געוואָרן אין מיטן ים, עס האָבן דעראַיילט קאָמפּער, ביז וועלכע די יבֿהימה האָבן געמיטן די פּיס און זיי האָבן זיך דאָן געדאַסענעס — אַז די אַרץ און טיל אַנדערע האָבן פּאַקט און טמוט דערייילט ווייזע איבערלעבונגען, און ס'האָט זיך באַ-קומען נישט קיין מגילה, נאָר אַ תּוֹרִים, וואָס ס'זאָרף ליינען בחיילי גרויסער, מיט האַרץ אין נשמה — און געניסן!

טעפילים-בוך — אַ בוך וועגן קלענערע, זיי ניין רבי וואָס פּאַרזיסטישט דאָס וואָרט „טעפילים" קלע-סערעל אירע שפּייקע בערג, פּלעגט מירן רבי געזען, און וואָס איבם זענענען; קלעטערע אירע די גליי-כע הענט!

הייל אין דעם וועגן בוך הערט דערציילען זיי אומ-באַהאַפּטע יונגע און מילדער האָבן און 1933 אָג-ב'הויבן אַ קאָפּט קעגן דער גרעסטער אימפעריע אין דער וועלט, קעגן ענגלאַנד מיט איר ליסט-און יב-מלח, מיט איר גראַנדיאָזער אַרמיי און פּאָליציי!

וואָס דאָס גיט דען אַרטיגען זיי קלענערן אויף די גלייכע הענט! זי געבן די דאָזיקע קלענערער, די דאָזיקע טעפילים, העלן אַרײַן אין דער ירושלים-גע-שימטע זיי נאָר זיי רעסער פון גרויסע טוֹרִים יידן, וועלכע זיי האָבן אַרײַסגעפירט אומלעגאל פון איראַפּע פון 1933 ביזן סוף פון דער מלחמה, נאָר אויך זיי דער אַרמאַטור, וועלכער האָט דער קרעסטער דערקלערט אַן אָפּענע מלחמה קעגן ענגלאַנד און האָט געקעמפּט מיט אַ פּאַרזיסטילונג-קאַמפּאַני און מיט אַ גלויבן-קאַמ-פּאַני, וואָס האָבן גיט הייערס גלייבן אין דער מענטשלע-כער געשיכטע!

אידער אין געס ווי ס'הייבן זענען דעם אַויבאַלט פון דאָזיקן ספר אַלט זיך מיר אַפּפּל זיין צום רבו-נו על עולם, ער זאָל מיר טעקען גייטטיקן כוח אי-בדראַנגען כאַפּט אַ צענט-הילק פון קענע פּאַרזיסטיש-לינגט-לייזן, אָבער אויך פון יענע רעדוויבונגען באַ-מענטן, וועלכע איך האָב איבערגעלעבט שטענדיק מיטן מוח און נשמה עטלעכע טעג אין די אורחות און ביל-דער פון די העכער 400 זייטן פונם ספר.

אין האָב נאָך אין מיין לעבן אַפּט צווייטן ספר נישט געליינט — און איך בין וויכער, אַז קיינער האָט נישט געליינט. גלות-פאַרזיסטילונג און גאולה-ליק זענען אין דעם דאָזיקן בוך אַזוי גראַממענטפּלאַכטן, אַז ס'הערט עפעס זיי זעלבסטפאַרשטענדלעך, אַז מען יאָט מוחק, אַז ניר טאָ קיין גרויסע באַדייאָונגען אַן גרויסע קאַפּטס — ס'זאָפּט.

אַ פּאַלק, וואָס איז דערקלערט געוואָרן אַלס הפּקר, וואָס דער הילף הענגט איבער זיין האַלל, וואָס דער מלאך המות קאָם זיך נאָך אים מיט גאָ-קאַפּטער און אומ-טרוקענער-שיפּלעך, אַמטלויבט, נחמט ערגעץ אַ באַהעל-סנייש, פון אומקום יאָס מען אים און זען אַן אַרטיג אים אַזוי מען יאָט אים גאָר אַרבעט אין די הענט פונם בערדער, העכער זעכציק טויזנט יידן זענען אין די מלחמה-יארן, געשט אַרײַסגעזיטן געוואָרן פון די בער-דערשיפּ הענט פון הימלערס באַנדרע, וועלכע האָבן גע-מיט די אָנטלעמען ביז אַלע געזענען און אויך אירפּן ים, און וועלכע האָבן טיינגערע און צעוועליקער טיינג-ער געקאָפּט אין דערשטאַכן אַזיער געלאַנגט ברענען אַומבאַטן ים און איבערזעטענערט די שפּיינגענדיקע אין האַפּטער און די צוויי פון סרעניטע ים-הינט, וועלכע האָבן געריסן שטיקער פון די ליבער פון יונגע יידישע בחורים און מיידלעך, נאָר אַז גיט אַ טונק אַ ליכט —

אַן אַגעריאָסער טיינגער פון אַ ברעג פון איר ישראַל חו די הַמָּה-גרויסע האַרשן כּוּחַפּאַפּטע מיט געזען-אַבער-אַז בער מיט מכשירים, און וואָס גיכער אַרײַ-געבן די תּוֹרִים אין לאַנד פון די אַבּוֹת — און איר דער איבערזעטערט און אַן אַנדער העלט! איר פּאַר-טעם ים, דעם טיינגער פון דער לענג און דער רעג-בלייטער איראַפּע, חו אַ גאַנץ פּאַלק און איבער-זענענע און די הענט פון בערדער און קיינער נעמט זיך דאָס ויל צום האַרצן און קיינער שרעקט נישט אַזוי קיין האַרץ צו העלפּן דאָס אַפּטענע באַ-קאַפּט שוין נאָך אַן אַנדערע זיין אַז אַן אַנדערע פּערט-פּערשיות, נאָר אַן אַנדערע הערט נאָר אַנדערע אַנדערע ווערן געברען אויף זיין דעם אומלעגאלן קאַפּט פון אַרײַסמיטן די צוויי פון די פּערזען יידישע קרובות.

און ביים טייל פון דער יידישער פּאַרזיסטילונג און פון דעם יידישן דעראַיילען קאַפּט, נישט נאָר פּאַרן זיי זיטן קיום זאָר פאַר נאַציאָנאַלער פּאַרזיסטילונג, וועלט אַזוי קלייבן און טראַגן די ראלע פון טויזנט געזייען פּאַלק, וועלכע דערצוילן אַן וועלכע שפּאַנגלעך פּאַרזיסטילונג און קלייבן קיינע קינדער, וועלכע זענען דורך דער-פון העלן און מיט איבערזעטענערטע מלחמה און קל-מלח אַרײַסגעזיטן געוואָרן פון די הענט פון די אַל-דער זעלן זיין מיט ים-הוֹלָט ביז די פּערזען פון איר-ישראַל אין פּאַר דערקלערט און נאָר טויזנט פּאַלק פּאַר-כער הערט די גרויסע ענגלאַנד נאָך דער מלחמה, ווען זיינע ברודער-סאָרדאַטן, וועלכע האָבן נאָר האָט גע-האַלטן דערצוילער ענגלאַנד באַזירן איר גרעפּטן און געפערלעכסטן שונא, העלן פון אירע פּאַרזיסטילונג אַרײַס-טירע אַרײַסערט פאַר ברענען ירושלים און אלמנות פּאַלקס-תּוֹרִים און פּאַלקס-האַמנות, אַזום ברעג פון יאָר, וואָס איז געוואָרן דער היינטיקער טויזנט פון הונ-דערט ירושה! און זיי ירושלים און זיי אלמנות הערן מיט קאַרעס פון דעליטע בליקן זעלבסט-כּוּחַ-אַר-און געטריבן קיין אַפּערן ביז דער דערשפּיינגען פון דער האַפּטער העלט.

זעטס בלעזל פון דעם וועגן ספר אין אַן איבער-מענטשלעכער זיי-זענען פון דער יידישער פּאַרזיס-דער וועלט האָט דערווייטער אירע העכסטע לייזן אין פּאַרזיסטילונג אַבער אויך אַ זענען און זיינען אַזוי פון היינטיגן אַזוי פון היינטיגן טעפילים פון יידישן קאַפּט, ביז לעצט פּאַר לעבן, פאַר זייערליכע סאָר צוקומט.

ענגלישע פּאַרזיסטילונג דעם מיט און נישט אויס-געפילט די רשעות-באַפּעלן פון דער כּוּחַ-רעגירונג.

אַרומ 50 טויזנט יידישע מענטשן, צווייטן זיי טויזנט-בער און צעהליקער טויזנטער פרויען און קינדער, זע-נען געדאַסענעס געוואָרן אין די יאָרן פון די גרעסטע רדיפות אויף יידן און אין די יאָרן פון די גאַנץ-קאַפּטער און קאַלן-אוינווט. איז געווען נישט קיין חירוש, וואָס איז יענע יאָרן האָבן יידן זיך געלאָזט אין די געפּערי-לעכטע סטעט-וועגן, מיר הייסן אַפּילו גיט אין העלן סטראַמא שוין קיינמאָל נישט הייסן היפּל שיפּט מיט יאָר-שע מענטשן דעווען אַרטהוונגן אין די טייפּענישן פון פּאַרזיסטילונג ימים, אין טויז אַייגער פון זיי ווייניקע, וועלכע האָבן גיט דורכגעלאָזט קיין שום יידישע מעגל אַן שיף מיט יידן אויף אַ ים און דאָך האָב איך פון דעם וועגן בוך זיך דערווייט, אַז מיר זענען גיט געזען גוט אינטאַרמירט, די שפּאַנדיקע פּיך די גרענעצן און ימים איז געווען אַ סך גרעסקער און סיפּער, חו די פּאַרזיסטילונג געהאַט אַ מעלעכקייט צו אינפּאַרמירן.

א בוך וועגן "אומלענאלער" עליה

פון יעקב לעשנינסקי

א סצענע פון א מעפיליב-שיף

ניין, דאס איז גיט קיין געהיילעך בוך — דאס איז א בוך פארם תהילים, וועלכע יידן האלטן געדארפט ליינען קאפיטלעך, ווי דעם אפאקליפס תהילים, אין שעה פון גאנצן נאכט-הנשון-הנשון-הנשון פארען מיט קינדער אין די שולן, ביי זיי זאלן און זייערע יונגע און נארטע נכמות איינפארן זי קחשה פון ירושן מיין און פון ירושן קאמין פארלייגען אויף פארזאמלונגען און קאנפערענצן, כדי פרויבאווייזן די מענטשן פון זייער רע קליינע ווערען אונטערען און זיי איבער-בראגן און דער דערהויבענער וועלט פון ירושן אי-בערמענטשליכע לייזן און ניש חינוקער איבערמענטש-לעבע קאמפן און געראנגלען.

דער ספר המעפיליב איז גיט קיין געשיכטע פון 14 יאר אומלעגאלע עליה געשריבן פון איין מחבר און סיבענטעטיש אויסגעלייגט. ניין! דאס דעלט אויך געניען א נאעלעך בוך, נאר וואס גיט געקאנט אויס-האפן זיי יענער נאציאנאלער ראלע, האט דער ספר העט אן צווייטל שפילן אין ירושן לעבן. דא האבן געשריבן אענדליכער מענטשן זייערע אייגענע מיוזשע און פאר-מישע איבערלעבונגען — סיגאבן נעשריבן הגנה-סאל-האבן, וועלכע זענען געשיקט געווארן אין די גלות-לענדער אויף די געפערלעכסטע פונקטן פון געניען קעגן יידן דורך די היטלער-באנדעס. א האבן באשריבן מיר-ליע, וועלכע האבן גענומען זייערע דורך פאלדער און וועלכע מיט נאך הונדערטער חברים און חברים, עס האבן דערהיילט הלוצים, וועלכע האבן שעהן און טעג און געוואלט מיט די באפאלע פון זיי, ווען נאך זייער רע אויבן זענען הונדערטער חברים און חברים דער-ברויקען געווארן דער פארברענס געהארן אויף א שיה, וועלכע איז אנגענומען געווארן אין מיין ים. עס האבן דערהיילט קעמפער, ביי וועלכע די ים-הינד האבן געליטן זיי פים און זיי האבן זיך דאך געדארפטען — אס די אלע און ביל אנדערע הפכן פראנס און פליט דערהיילט זייערע איבערלעבונגען. און ס'האט זיך בא-קומען גיט קיין מיליה, נאר א תהילים, האט מען דארף ליינען ברחוק ווהיט, מיט הארץ און געטה — און געניט!

א געניט! הארים אין לעצטן העולסאט באקומט זיך א גראדעו ביל פון א פאלק-העלד אין דער נש-מוה יעבט זיך אפ עפעס פאך שטאלץ, האט גיט מוט זאל לעבן און קעמפן, האט דערהויבט זיך און פאכט זיך ביל שטאלץ, האט דו געהערט א דעם דעוין ליד-פון פייז-פאלק און גיט צו די פיינטקער און מעדער, און די יידישע יונגל איז קרבנות-גרויסקאם! איר קי-גוט העט! איר קריכן אין פיינע איר קריכן אין שלונג פון העל חיה-רעהו! איר העפלה — איר קלעטען אויף גלייכע הענט! זיי די הילע הענט כמעט קעגן א לופט-און ים-פלאט — און זען! זען! זען! נאר אין רעם זיך, האט סוף כל סוף האט ענגלאנד געוואלט אפ-ברעטן אין לאזן זיך זיך כלי-ביתים ביי זיך אין לאנד, נאר אויך אין רעם זיך, האט נאך אפ האבן פשוטע

מעפיליב-בוך, וועלכע איז דורך חנה באטשא, איבערגעזעט פון העברעאיש דורך משה פאלקוויטש, פאר'ן, 1949.

מעפיליב-בוך — א בוך וועגן קלעטער, יי-מיין דבי האט פארשייבט דאס הארט מעפיליב-קלע-טערע אויף שפייטע בערג, פלעטט מיין רבי אנלעבן, איר חלום איז געווען: קלעטער אויף די גלי-כץ הענט!

חיל אין דעם דאזיקן בוך זעט דער פריילעך הי-איי-באקאנטע יינלעך און מירלעך האבן אין 1933 א-ג-געהויבן א קאנפערענצן דער גרעסטער אימפעריע אין דער העלט, קעגן ענגלאנד מיט איר לופט-און ים-פלאט, מיט איר גראדעווער ארמיי און פאלצייט.

האט דאס גיט דען אויסגעזען הי קלעטערן אויף די גלייכע הענט: ? אבער די דאזיקע קלעטער, די דאזיקע מעפיליב, דעלן פריין אין דער יידישער נש-שליכט ניש נאר ווי רעכטן פון ארם 75 ברוינט יידן, וועלכע זיי האבן פרויסגעפירט אומלעגאל פון איירענע פון 1933 ביזן סוף פון דער מלחמה, נאר אויך הי דער אומאונדער, וועלכער האט דער ערשטער דערקלערט אן אפגעזע מלחמה קעגן ענגלאנד און האט געקעמפט מיט א פארזאמלונג-עקסטרע און מיט א גלייבן-עקס-גוט, האט האבן גיט זייערע גלייכן אין דער מענטש-לע-כער געשיכטע!

איידער אין דעם זיך שרייבן וועגן דעם אינהאלט פון דאזיקן ספר וועלט זיך מיר מהפיל זיך צום רבי-נו של עולם, ער זאל מיר שטענדיג גיטטיקן כוח-א-בערוועבן פאסט א גענו-חלק פון קעגן פארזעצן-לונג-ליידן, אבער אויך פון יענע דערהויבטע נאך-מענטש, וועלכע איר האט איבערגעלעבט שטענדיק ביזן כוח און זשהה עלעקטע סעג אין די אותיות און ביל-דער פון די העכער 400 זיטן פונם ספר.

איר האט נאר אין מיין לעבן אפא צווייטן ספר-גיט געליינעט — און איר ביזן זעכער, א קיינער האט גיט געליינעט.

גלות-פארזאמלונג און גאולה-ליקל וועגן איר דעם דאזיקן בוך איז אומאפגעגעבענע, א סתירה עפעס זי וועלט-פארשטענדליך, אן סעג יא נאך, אן זי-סאך קיין מיינסט באפרייאונגען פון גרויסע פאסט-סראפטעס.

א פאלק, וואס איז דערקלערט געהארן אלס הפקר, האט דער חלק הענט איבער זיין האלד, האט דער מלאך המות יאנט זיך נאך אים מיט גע-קאמערן און און-טעראסטר-שילער, אנטלויפט, וואס ערנען א בנהעלי-טעניש, פון אפגעטען יאנט מען אים און מען שרייבט אים אדער מען אים אים נאך איבער אין די הענט פונם מעדער, העכער זעכטיק ברוינט יידן וועגן אין די מלחמה-הערן ממש ארויסגעריסן געהארן פון די מער-דערישע הענט פון היטלערס באנערעס, וועלכע האבן גע-היט די זשאלטענע ביי-אלע געוועזן און אויך אויפן ים, און וועלכע האבן צונויטער און צענדליכער טויזנט-כער און פאכטען איר געשטעלט אירע געלאנגן ברענען אוימישן ים און איבערמענטשפארט די שפרינגעדיקע אין האקער! אין די צייטן פון טרענירע ים-הינד, וועלכע האבן געריסן שטיקער פון די ליינער פון יונגע יידישע-בארוים-און-שילדער, נאר אס גוט א חונק א ליכט — אן אפברענדער סיגנאל פון א ברעט פון איר ישראל, ווי די הגנה-גרויסע הארען באקאנטע מיט געהערן-פאכער נאר מער מיט מכשירים, און האט גיכער אריין-געניטן די חברים אין לאנד פון די צבאות — און איר הערט איבערצעטראגן אין אן אנדער העלט! איר פאר-גוט גיט שטייער פון דער לאנג אין דער דעל-דעל-געלייטער-איראפע, ווי א געניץ פאלק איז איבערגע-לעטערט אין די הענט פון מעדער און קינדער זעכט-זיך דעם גוט צום הארען און קינדער שטענדיק גיט אויט קיין האנט צו העלפן, אבער דעם ראטעווען בא-קומט שוין גאר אן אונזער זיך, נאר אן אמערי-ערה-פעליט, נאר אן אונזער הערט, נאר אונזער כוחות הערן געבוירן אויף פון דעם אומגלייכן קאמף פון ארויסרייסן די צייט פון די מעדער ירושע קרבנות.

און גיט שייך פון דער ירושע-פארזאמלונג און פון דעם ירושן הערשאפט קאמף, ניש נאר אירן זיין דיין קיום, נאר פאר נאציאנאלער באפרייאונג, הערט און עקליריק און מאוס די ראלע פון גרויסן קנאליטן פאלק, וועלכע דערלאזט, אן דעלעכע שוואנגערע-טויטן און קליינע קינדער, וועלכע זענען דורך יידי-שע העלן און מיט איבערמענטשליכע כוחות און קר-באר ארויסגעריסן געהארן פון די הענט פון די מער-דער, זאלן זיין צום ים-גרויס ביי די טייפער פון ארץ-ישראל, און נאר ערלויקער און נאר טויזנט פאל מאד-כער הערט די גרויסע ענגלאנד נאר דער מלחמה, און יידישע ברוינט-האלטען, וועלכע האבן נאר האט גע-האלטן דערוועלכער ענגלאנד באזירן איר גרעסן און געפערלעכסטן שונא, הערן פון אירע סאלדאטן ארעס-טירט, ארעסטירט פאר ברענען יונגים און אלמנות, פאלק-ינזרים און פאלק-הלמנות, צום ברענ פון לאנד, האט איר געהערן דער הייליקסטער טרוים פון הי-דערס זרות! און די יונגים און די אלמנות הערן מיט קאלבעט פון ענגלישע ביקסן געשלאגן מכות-רצח און געטויטן קיין ציפערן ביי דער דרשטויטונג פון דער נאצער העלט.

יעדעס בלעטל פון דעם דאזיקן ספר איז אן איבער-טענסטלעכער ווי-געשרי פון דער ירושע פאזע-דע, וועלכע האט דערווייט אירע העכסטע ליד-אן פיינ-שפייז, אבער אויך א געזאנג פון יידישער גבורה פון ירושע, גאולה-מלחמה, פון יידישן קאמף ביי לעצט סאר לעבן, פאר מיינטייט, פאר צוקונפט.

ענגלישע סאלדאטן פארלארן דעם מוט און גיט אויס-געפילט די רשעות-באפעלן פון דער בעזינג-רעגירונג.

ארוב 75 טויזנט ירושע טענשן, אומישן זיי טויזנט-טער און צענדליכער טויזנטער פרויען און קינדער, זיי-גען געראטעוועט געהארן אין זי יארן פון די גרעסטע דרויט אויף יידן און אין זי יארן פון די גאנץ-קאמפארט און קאל-אוינוס, איר נעמיס גיט קיין חרוב, האט אין יענע יארן האבן זיין זיך געלאזט אין די אפער-לעכטע סגנות-הערן, מיר הייסן אפילו מיט און העלן סתמא טיין קינדער גיט וויסן וויפל שייט פון יידי-שע טענשן זענען פארשווארן אין די אינפאנטן פון פארשיידענע ימים, אין בן אייבער פון די הייליקע וועלכע האבן ניש דורכגעלאזט קיין שום ירושע הענט א שוף מיט יידן אויף א ים אין דאך האב אין פון דעם דאזיקן בוך זיך דערווייט, אן מיר זענען ניש געווען ניש אינפארמירט, די טראגעדיע פון די גרענעצן און ימים אין געווען א סך גרעסער און טיפער, ווי די פרעסע האט געהאט א מענעבערעם צו אינפארמירן.

דרך העבריים של העליה הכללית הוקיעה, יסוריהם הגדולים של הארץ
שנשלטו מהגיהנום הנאצי והנודדים על פני חופץ ארץ ישראל המלידה את
העולם היהודי.

היהודים התרגלו בשנים האחרונות לבוא לארץ ישראל באניות לוקטיות כשהם
שלוים עד הנטל בתופים ובמחלצה, אודים מאסו גם בדרך זו והיו טסים
באירונים.

זהו נפתח של הציונים היום. לפנים בדורות הקדומים היו יהודים
נוסעים לארץ ישראל לא רק בתנאים בלתי נודים אלא מוך סכנת כפשות.
בספר עם זה נדאג יהיה למסור פרטים על תנאי ומסירות הנסיעה של גדולי
היהדות בדרום לארץ ישראל.

מי אינו זוכר את שירי הים של ר' יהודה הלוי שבהם הוא שואר את
המטויעה ומלאח היסורים שבה הוא נבר עד ארץ ישראל. דרך לא קלה שזר
עבר הרמב"ם בכרתו בפני המושלמים מספרד לטרוקו. גם ששע הוא נאלץ
לברוח בדרך היכ בדרכו לארץ ישראל. הוא יצא בחודש אייר ולאחר כמה ימי
נסיעה התחולקה סערה בים והאניות נצלה בנס. לזכר נס זה קבל הרמב"ם על
עצמו ועל יוצאי חלציו לצום כל שנה בעשירי לחודש אייר. רק במלחמי
לחודש מרחשוון הגיעה הרמב"ם לארץ ישראל לנמלה של עכו. את יום בואו
קבע ליום טוב. אחר נסיעה קשה, לאור טלפולים למעלה שובי שנה על פני
הים, סרג הרמב"ם לנוח ויום לאחר זה יצא מעכו בדרכו לירושלים. הרמב"ם
עצמו שלא חשב את המליצה כטוב: "יצאנו מעכו לעלות לירושלים הנה סכנה".
דרך קשה מאוד עבר הנוסע המפורסם ר' בנימין סטרוזילה (עיירה קטנה
בספרד). באותו הזמנים היוצאנים התחילו את שטעם לארץ ישראל יצא ר'
בנימין בדרך היסורים שלו: מטרבוסה לברצלונה, משם לפרובנס, לטרנס
ושם לאיטליה. מאיטליה נסע לקונסטנטינופול ושם הביע אהר העלות
קטנה ורכות לארץ ישראל.

ר' בנימין שואר לנו את ענולי היהודים בארץ ישראל. בצור העתיקה
מצא ר' בנימין יטוב של כמה מאות יהודים שהיו לגלי אניות.
דרך קשה מאוד עבר גם ר' אהיה מרגנשבורג (גרמניה). אס נסחל רק
בושימת הערים והארצות שהוא עבר בורכו לארץ ישראל נמין את הקשים
שבהם הוא נהקל. מרגנשבורג נסע ר' פתוחה לטראב דמסט לברוקין. מפונקין
לרוסיה, מרוסיה לארץ הסודים, משם לארמניה ושם לב-ל, ולמבל לארץ
ישראל.

אבל לא רק יהודים חלצו לעבור דרך הרפיקאות זו. שלום מאה ובנים
מאנגליה ומצרפת היהודים בשם "גלי המוספות" החליטה לעלות לירושלים.
הדרך מאנגליה גרפת למערים ושם לארץ ישראל חלצו קשה לאין דרך

במשוואה גדרתם של הנעמי זוקקים היום. לאחד הנספים יצא לבא ביהודי
 לארץ ישראל השטור המפורסם ר' יהודה אלהורי, השוכן ב"החכמה",
 דרך מצרים והמדבר. לאור סמל רב הוא הגיע לעזה. הוא טען את נסליצו
 נסליצו": "דרך מצרים יבא לראות בטרם ירוסלים ויעבור דרך המדברות ארץ
 ציה וצרה". אין לשכוח, שבזמן שהוא הייתה ארץ ישראל סדה קרב והארץ אמה
 עברה מיד ליד, מהמוסלמים אל הצלבנים ואחר כך שוב לידי המוסלמים
 ומהם לידי המונגולים.

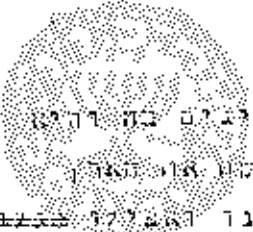
יובל שנים אחרי זה יצא בדכבר לארץ ישראל, מהדור ראבי הישוב היהודי
 בזמן ההוא, הרמב"ן. בן שבעים ושלוש שנה היה הרמב"ן כשנטע לארץ ישראל.
 פרטים רבים על נסיעתו אין בידנו. התפילה שהוא היבר מוכיחה נסיעה
 זו לא הייתה קלה ביותר: "הנסיעה עמית ורפף, כי באר טיכ עד נפס...
 ואל המטעני הכולה טים זאל ומלעני עמולה". הוא עצמו טען את מצב רוחו:
 "אני הגבר לאה עני, גליחי מכל שלחני, הרחקתי אוהב ורע, כי ארוך הנסע
 מהטורע, הייתי בזיר אחיס במדבר מלון אורחית, עובתי אה ביחי, כטטתי
 אה נחלתי רוחי ונשמתי עם הנכיס והכבוה אשר כפסתי ועלם הילדים אשר
 טפתתי ורביתי על ברכי".

הרמב"ן טען את ירוסלים הרבה. רק יהודי נדכא אחד חי אז בירוסלים.
 הוא עסק באבועות. הרמב"ן שכר בית הרב והפך אהול לבית מנסה. הוא כתב
 מכתבים לכל ידידיו ומכריו ועורר אותם לעלות ארצה. בספריו הוא מדבר
 על אהבנו העזה של היהודים לארץ-ישראל, והוא מכיע דעות מהפכניות הראוי
 להשמע גם היום.

הרמב"ן לא טען בירוסלים אפילו ספר-תורה אחד, אבל הודוה למאמציו
 הרבים עלה בידיו לארגן, במשך זמן קצר, קהלה בירוסלים. הוא לא הסתפק
 בזה. טאיפתו הייתה להפוך את ירוסלים לטרכו רוחני שטמנו וצא תורה לכל
 יהודי הגולה. לוכליה זו יסד הרמב"ן יטיב ה שנהרו אליה תלמידים מכל
 טגרים, פרס וטאר ארצוה המזרח.

במשך שלט השנים שהרמב"ן חי בארץ-ישראל עלה בידיו להקים יסובים
 יהודיים בהרבה ערים וטפרינט. הרמב"ן ירה אבן פנה של התורה המפכה
 המדינית והרוחנית של היהודים בארץ-ישראל. כרי להביא כאן אה דעותיו
 של הרמב"ן על ייסובה וטיבוטה של ארץ-ישראל.

הרמב"ן קובע שכל יהודי חייב להאמין, שהי אדם הט שרשרה ארומה של
 נסית וביוד עט זה הוא טטביר שהאדם חייב לעטוה כל מה שביכולתו והטאר
 בא בידו טטיב. הננאי הטוקדט להופעוה הנט הוא הטיטוט ככל האמצעים האפשר-
 יים והטיבעיים. התהלת הגאולה והיה גדרך הטבע בדסיו; טעמטוה גדרוה
 ינויל קפוך המליוה. המורה של יסוב ארץ-ישראל אינה טמורטורין לעבודה

האדמה אלא להורה לעדוני הארץ. "המצוה שהתקבלה מפלגים בה דרישה
 דירה ארץ-ישראל - הנ"ל היא שמצוה עשה שבצווינו לרשת את הארץ
 לשבת בה, והיא שמצוה עשה לדורות שתהייב כל אחד מבני הארץ ללכת
 בזמן של גלות". היהודים הליביים, לפי הרש"ן, לכבוש את הארץ וליישב
 עלי שבטים יהודיים. כל זמן שהם לא כבשו את הארץ אסור להם לכבוש את
 שבטים אחרים. לפי דעהו שגם גם דוד המלך בזה שכבש ארצות אחרות
 שרט שכבש את כל ארץ-ישראל.

במאה ה-14 זרמו טוב עולים לארץ-ישראל. רשימות הטטוריות נסארו
 מהזמן ההוא שנכתבו על ידי ר' אברהם אבולפיה ור' יצחק לטיף.
 ר' אברהם אבולפיה הרגיש עוד בגיל של עשרים רצון עד לעלות
 לארץ-ישראל. במאמרים אל-אנושיים הגיע ר' אברהם אבולפיה לארץ.
 הוא מאד יסוב דעיר ודל. והוא שהליט למטה את הזמן הישן, למצוא את
 "עשרת השבטים". בגלל התפרצות המונגולים והמלחמה הבלתי פוסקת
 בין הנוצרים והמוסלמים הוא מוכרח לדהור את הגשמה ולדורו והוא בוטח
 לפיטליה וספרד כדי להשיג על היהודים כרוז הזרנו המשיחי. בסיציליה
 עלה בידו להשיג לרכז סביבו חוג אנשים המוכנים לנסוע לארץ-ישראל ו
 ולכונן את "סוכת דוד הנפלה". אבל הרש"א ועוד רבנים שפורטטים
 פתח במלחמה נגדו. הוא עוזב את סיציליה ונודד ממקום למקום. הוא
 בקריגט בדוא, ניפגש עם האפיפיור וניסה להשיג עליו שימליך.
 האפיפיור דן אותו ל~~שם~~ לשרפה אלא שהוא הצליח להתמקם. סופו אינו ידוע
 ר' יצחק לטיף הגיע לארץ-ישראל אחר נדודים רבים בארצות יונות
 (את הארצות, שבהן הוא עבר, הוא מכנה בשמות ארץ החמי והאטורלי, ארץ
 רפאים, שדה עמלק) כשבא ארצה בר' יצחק לטיף במבורה: את לספור על
 שזכה סוף סוף להגיע לארץ-ישראל או להאבד על הרוב חבלה. הוא מבכה
 ספני באולה ואף הוא מעניין בעשרת השבטים. הוא כותב לידיו הרבים
 שיחזקונו לגאולה.

Русский морской капитан в тяжбе с Израилем

РУССКИЙ МОРСКОЙ КАПИТАН ТИХОН КОНСТАНТИНОВИЧ ШЕЙКО ТРЕБУЕТ ОТ ИЗРАИЛЯ ВОЗМЕЩЕНИЕ ЗА КОНФИСКОВАННОЕ АНГЛИЧАНАМИ СУДНО И ЗА СВОИ МЫТАРСТВА

СЛУЧАЙ, о котором я тут хочу рассказать, ни в какой степени не характерен для Израиля и для евреев вообще в их реакция на помощь, оказанную им не-евреями. За эти годы в Израиль было приглашено немало не-евреев, в годы германской оккупации спасавших евреев, помогавших им укрыться от преследований нацистов, спасавших их детей и т. п. Этих спасителей, среди которых были и немцы, и поляки, и голландцы, и др., — принимали в Израиле как дорогих гостей, их чествовали публично, газеты писали об их деяниях и т. п. Евреи никогда не проявили неблагодарности по отношению к не-евреям, в той или иной форме когда-либо оказавшим им помощь. Когда А. Ф. Керенский оказался в Лондоне в одной гостинице с одним из виднейших лидеров русского сионизма, М. М. Усышкиным, последний, узнав о том, что А. Ф. находится в том же отеле, постучался к нему и сказал ему: я позволил себе нарушить Ваш покой, ибо хочу позжать руку, подписавшую в 1917 году указ о еврейском равноправии в России...

Но быкаст, к сожалению и исключению, и таким исключением являлся капитан-мореходец Тихон Константинович Шейко, проживающий в настоящее время в Канаде. Я г-на Шейко никогда не встречал, все, что я пишу о его претензиях к Израилю, которые я считаю абсолютной справедливой, пишу на основании фотостатов документов, им к его письму приложенных.

До того как в 1948 г. было создано государство Израиль, легальная иммиграция евреев в Палестину была ограничена Англией, имевшей мандат Лиги Наций на Палестину. Параллельно с легальной шла и т. н. «нелегальная» иммиграция в Палестину, которой главным образом руководили люди «Хаганы». «Под кровом ночи темной» пароходы с иммигрантами раза два в неделю спускали у берегов Хайфы. Натанки или у другого какого-либо поселка сотню — другую молодежь, которую как братьев, с распростертыми объятиями принимали земледельческие поселки, т. н. «кибуцим» или «мошавим». Большой частью удавалось спускать прибывших на берег без особых инцидентов. Иногда англичане все же задерживали прибывших, отправляли их в лагерь, судно они обычно конфисковали.

Параллельно с «Хаганой» вели нелегальную иммиграцию и люди «Иргун», довольно многочисленной организации, стремившейся тер-

рористическими актами заставить англичан оставить Палестину.

И они, как и люди «Хаганы», зафрахтовывали в Европе пароходы и везли людей в Палестину. Летом 1940 года «Иргун» послал два транспорта нелегальных иммигрантов в Палестину. На одном пароходе было 120 человек, на другом — 400. Первый пришел к берегам Палестины без инцидентов. Второй транспорт морской путь прошел с большими

ГЕРШОН СВЕТ

трудностями и с большими лишениями для пассажиров, а, подойдя к берегам Палестины, они наткнулись на англичан, которые отправили прибывших в лагерь, уюмянутого капитана торгового флота Тихона Константиновича Шейко арестовали и он просидел год до суда, а затем два года по приговору. Его судно «Либертаде» было англичанами конфисковано. Из тюрьмы капитан Шейко вышел, когда еще шла вторая мировая война. Как болгарско-подданного его сначала еще держали в лагере для военнопленных. В конце концов его выпустили на свободу. Он стал стучаться в двери разных иерейских официальных учреждений, требуя компенсации за свое тюремное заключение и возврата конфискованного судна, которое было его собственностью.

Все его обращения к официальным лицам, были однако вдвасю вопиющего в пустыне. Никто на его зов не откликнулся. Помог ему тогдашний архимандрит Антоний из Русского Подворья в Иерусалиме (теперешний епископ в Лос-Анжелесе), поселивший г. Шейко в Тивериаде, в доме, принадлежавшем Русской Духовной Миссии. Он там удил рыбу, продавал улов, садовничал и кое-как существовал. Когда возникло государство Израиль, к нему — как он пишет — раз пришел полицейский и заявил, что ему нельзя больше там рыбачить. — Почему? — спросил он. — Потому что Вы не-еврей! Будто сказал ему полицейский.

«Капитан торгового флота», повиломому, не понял смысла заявления полицейского и усмотрел в том простую дискриминацию по отношению к не-еврею. Действительность, однако, другая: Тивериада находится на берегу Генисаретского озера. Это — пограничная полоса с Сирией, где, особенно в первые годы, почти ежедневно происходили стычки с сирийцами, часто и с человеческими жертвами. Израиль и доныне находится с Сирией в состоянии войны

— не войны. Заключение на Рождество 1948 года перемирие до сих пор не привело к установлению мира между обоими государствами, как нет мира и с другими арабскими странами. Тивериада — это пограничная полоса. Удиль рыбу тут разрешают только своим — военным, или людям, которых знают и которым верят, что они не станут шпионить в пользу врага.

Шейко для них был человек незнакомый, они лишили его права рыбачить не потому, что он «не-еврей», а потому, что для пограничных властей он — человек чужой, которого лучше, из военных соображений, удалить из пограничной полосы, особенно этой, где происходят постоянные, нередко и кровавые, стычки.

Г. Шейко прислал мне фотостаты отстав, полученных им от президента республики и от секретаря премьеры. И тот и другой ответили на его требование компенсации, что его и его пароход зафрахтовали люди «Иргун», за который правительство Израиле не несет никакой ответственности, что формально абсолютно верно. Но так же верно и то, что еврейский народ, как таковой, не вправе отклонить справедливое требование этого капитана торгового флота Г. К. Шейко, который за то, что приехал в Палестину, вопреки запрету англичан 400 иммигрантов — евреев — отсидел три года в тюрьме в Акко, и в тому же потерял судно, ему принадлежавшее. Он имеет право на компенсацию и право его неоспоримо.

Еще курьезная деталь: при всех своих невзгодах г. Шейко сумел както из своих скромных заработков отложить «на черный день» 1000 израильских фунтов. Когда он, отчаявшись получить компенсацию, решил оставить Израиль и отправиться к своему сыну на Ривьеру, оказалось, что ему как жителю Израиля, нельзя вывезти сэкономленные им деньги. В Тивериаду часто приезжает погреть свои кости премьер Израиле Бен-Гурион со своей супругой, говорящей хорошо по-русски. Шейко как-то ее встретил, рассказал ей о своих затруднениях и г-жа Бен-Гурион помогла ему вывезти его деньги с собой. В своих письмах он о ней отзывается как об исключительно доброй душе.

Г. Шейко теперь находится в Канаде, на французской Ривьере. Ему 73 года. Он по-прежнему стучится в разные двери, но все его призывы все еще остаются «власом вопиющего в пустыне».

סאלה פירושו כוכב

סטלה אדלר

נאח יוסף לפיר

נ ביה, גייקוב אדלר, היה אגדת יהודית: גדול הי שחקנים האידישאים ב" אמריקה של ראשית הי מאה. אחיה, לותר אדלר, הוא גם כיום שחקן מוכבד בניו יורק בעלה לשעבר, הרוולד קלורמן (הם התגרשו לפני כ-15 שנה) חייה מחשובי הבמאים ותוא מחי שובי הכותבים על התיאטרון האמריקני בימינו. והיא עצמה, שחקנית מצליחה בנעוריה, ואחרי כי כן אחת המורות החשובות בתיאטרון ברומנו: סטלה אדלר.

אלהים ירע מדוע קרא יחזק יהודי לבנו לותר, אך בידו נדעז הוא קרא לבתו סטלה. סטלה פירושו בלאטינית ובאיטלקית: כוכב.

מגילתו פיאנה, "שהוא, לדעתה, הי מושבר בשחקני העיר", ועל לעופה הפך לאות של הקולנוע המכשתי. מיטר גילד דאנוביץ' - רבים היו בניה כראש הקהילה למשחק באניברסיטת ייל (הפך קיד שגשגה בלחץ השנים) ובראש המכון למשחק הקרא על שמה בניו יורק (הפך קיד שהיא במלאה עד היום) - המביעה סטלה אדלר את חזקתה על סגנון המשחק בארצו קטע של בודנוויי, שבו משחקים התיאטרון רפיני, "אני מאמינה בראשית גדולה" - היא אומרת, ואחרי צידק להיות אטום בדי לא להבין, שאין היא מוכשרת לתיאטרון כלכלה.

זה קורה אצל שושלת הנטה: אצל הנארוטוריס, אצל הדוגמייבום ונח אצל האדלרים - תחומים מתחברים. לא רק אפולו היא בטה, גם החיים הם התיאטרון. נה של שחקן גדול, נוצר, תיאטרון, יוצאת לאור העולם עם אפור על פניה - והאפור לא יודע אחרת.

אחרי הרבה מאד שנים, אינני יודע אם היא בת שישים או ששים וחמש. אני רק יודע, שהיא אשה יפה. העיניים עושות זאת, עיניים ירוקות, בלתי מנוצחות, אה אשת יפה - אני אומר לה, על מרפסת מלון, הולטון בתל-אביב, היא מתיימרת בהנהגתה ספקנית, כורזת של נשים חמות. רק אחרי הספקה קצרה היא אומרת: "טוב שנת כבר עבר, כתייטי עליי נהג המיד רק אחרים".

בראשית שנות השלושים, מטעני של המשבר הכלכלי בארה"ב ובמערב ותשפת האמה על גורמנדז הפועלי במדינות, נתפסה גם סטלה אדלר לשמאלנות אופי נחיה, לא הייתי קומוניסטית. - היא אומרת כיום, - אבל הייתי קרובה לכל הזמנאלי, ששטף או את: האינטלקטואלים והאמנים בניו יורק".

רבים כיום היו יתורים, אבל יתורים רק סודר אנב: יהודית הגרה אלי עם היילר, במאה דראסיות לפד" - היא מספרת. בשנת 1939 הייתי בלונדון, כי ענייני התיאטרון, ובקלמטי אידישהוא לי טיבצע של הצלה 700 יתורים פניי האנשים. בנבט דרכוים ממשדד הסבים המלוים. תעננו ויזות מנייפות הצלחנו להבנים לאגליה את הפליטים. עוד לפני שידר המסך על גורמנדז, מטיבצע זה הייתה הדרך אל חוגים רחוקים ומשפטים בארה"ב - ורחה מן הפסיש והמגל.

הייתי בקבוצה של פיקר ברוכט (היא לל קוף) ושל בן הכס. פעלנו, כיו לאחשר את תקופתה של הכדינה מהחירה כנה הדרעי" - היא מספרת ורוב, כמו שנוכרת בתקיד מטיי שמיילצה פעם בהצגה השוכה למדי, כל תיאורים של צעורי בברו בבו והשאירו אותנו צורמים וגלבו דמ, מלבד אידיאל אחד: הלאומיות מוכחתי לדעה, שהלאומיות שלי היא לא אבייקינה אלא יהודית".

אך זמנה, כי אף הכנה זו לא הייתה בה כורשים צדקים. זה רק ביקורה השני בישראל, אחרי הספקה עלה. אינני יודע כמה ביקר כתי ביקרתי נאך אולי ב-1958 אולי ב-1961. אני חושב, שהיא לא יודעת כתי ביקרה נאך, אבל היא לא אהבת תאריכים, אמה צורך להבין, - מסבירה סטלה אדלר את ניתוחה ואתרוד כן המורחש באפק, - ששעודים במדינת נה, שנתנו את המרפס המיני באמריקה, לא יכלו לענון אחרי מימינו אחריה מתיאטרון התיאטרון והיודי של אולם

כמעט נקרא על שמה של טייחה שאני מכירה - ושלא פונה שיכראו ככתי על שמי".

כאשר היא אומרת משפט כזה - והיא אומרת המשפטים כאלה כדי פעם - דומה, כי התיפורנים שלה בתאריכות בסנטשמטר אחד חד ועל פניה עולה חיוך מכריז של החולה שנכבה אף החלב. בנודד ההתחנה עם הארוולד קלורמן: כחוד איכה" - היא אומרת, זוכרת, זמורת בה, כחלקם: "היא ביים משנה מאד גרוע, או ריחבתי עליו ואחריה לו: טובה ונחמתי, הוא ותינו אחרי הרבה שנים".

על לי סטראסברג, כייסד ה"אקטורס סטודיו", הסתורה הנצחי שלה על כתי החוראה בתיאטרון הניו יורקי ולפניה, שילוסת הם המענים לכתר: יונה האגן היא השלישית, אומרת סטלה אדלר: "אינני מתענינת כל כך במעשתי של סטראסברג, לומר את האמת, היא כתי מביעם אחתי. מכל סקום, מה שהיא עושה, זה לא סטראסברג, מה שי אני עושה, זה סטראסברג". אחרי היורוד קטר: "בשיטה אמר פעם, כי נשם ידו הרעז כל כך הרבה אנשים, כפי שהיו לישי יתר מדי פרשית, גם כשם סטראסברג, הרבה מאד מאד התיאטרון, כי כל אחד פירש אותו אחרת".

הוא לא מהכונה להמיינה, הוא כתיינג לסטראסברג, ששם את הדגש על החוקק, סטלה אדלר שמה את הדגש על המוח, "ושחקן יאה רק אמצעי לפיונס כוונתו של המתואר" - הוא אומרת, לכן יש שחקן, שלי איבטן, שחקן, שלי שאן, או שלי כשתיינדבר, אך אין שחקן המבאים ככל עלי לי כל הפקדי, גם לני כרוסטיין לא ידע לפרש את כתיינג שי לזמן האחרון".

היא פנישה את סטראסברג בשנות השלושים ככאיים, "למרות שידעתי ורטיה פכית אבה, דיברנו צרפטיה, היא הקדיש לי הרבה זמן ואני למרות את תורה כצמא התיאטרון באכפז לאדם לבטא צדדים גאישיותה שבחיי חייםיום לא מניעים לכלל משיני כורה טוב מצדק לשחקן הרגשה של אחריות מחוללת לנדי חזות שהיא שוכד לגלגל זה מה שי אני כפכה לעשות".

באמנה לרשימה, שהכחזה הוא תיעודת היא כתיינג זמן רב לניהול ילדורומים של כתיאים השוכים, "הכחוחות האחרית" בית כתיילה עם אריטל, וגם היום הכחחה המצליח ביותר בפרודיווי הוא יצירה של אריטל- אחיו באים סנטי ויליאמס, תורמטון וילודי, פארמאן, אנדסס, כילר, אלבה, אני מאמינה בתיאטרון טיב ב" דראבה אמיתית במיובן הקלאסי של הי מלה". על התיאטרון הישראלי היא יודעת אך העם, העריב אני חוללת לראיה את הייתה יליתי על כישוק, בניו יורק ראיי, בה תתיאטרון אידיש, את, במצולת, כל אישוק באנגר, כתיינגי של כתיים - ואני רעה ליהר לי, שזה היה להמייני הוא אה לכאן כתיינג, כתי להחליף בתחומה בין יתורים, ככל היעלם אני כתיינג גדולה, לפעמים אולי גם השוכה, או כתיינג, כאן אני חוללת בידור, ואני כתיינג אחת מן היקם אשה כתיינג בניו יורק, אני, היודית-פלורידה: כאשר בישראל שידעה צרות, אני חושבת כל היים ליל הסלודיה, כאן בה שי מדינת אחר, כאן היא, התיאטרון הישראלי כל כך, אני מבינה, שהכל שיק כתי החלוצת יוד כתיינג".

HOME NEWS

Palestine blockade secrets are released

By Peter Hennessy

The brisk attitude of Field Marshal Lord Montgomery of Alamein, when Chief of the Imperial General Staff in 1946, towards Jewish opinion inflamed by British attempts to prevent illegal immigration into Palestine is vividly conveyed in Cabinet papers for 1946, newly released after originally being withheld from public inspection.

In a top secret annex to the Cabinet minutes for August 3, 1946, Lord Montgomery informed the Prime Minister, Clement Attlee, how the Armed Services proposed to deal with the Jewish reaction to the Royal Navy's blockade.

The document is among 200 pages of Cabinet papers that failed to appear on time in the Public Record Office on January 1. Complaints from Lord Bethell, the historian, who is preparing a book on the last years of the British mandate in Palestine, stimulated the Cabinet Office to investigate.

It was discovered that a fault in the interdepartmental machinery determining the release of documents under the 20-year rule was responsible. After 25 years classified papers are reviewed before release. Thanks to the failure to coordinate, some Foreign Office copies were available from January 1, but the Cabinet Office originals were not.

The Cabinet Office has made clear that incompetence rather than any decision to withhold on grounds of sensitivity was at the root of the matter. Steps have been taken to ensure that in future the withholding of any Cabinet paper beyond 30 years must be approved at the highest level within the Cabinet Office.

The least sensitive document among the 200 pages received is the report of the Anglo-American Commission on Palestine, which was released to the public and published in The Times of May 1, 1946. The most delicate, apart from Lord Montgomery's appraisal, is a request from the First Lord of the

6. Trans-shipment

There may be passive resistance and longer delays which will produce unpleasant scenes and possibly minor injuries, but I consider that the plan can be put into effect without causing fatal casualties. Trans-shipment will take place in Haifa Bay or Harbour. The whole matter will be handled by the Armed Forces assisted by the Police, in the most humane manner possible; adequate medical arrangements will be made by the Military medical authorities, and Doctors, Nurses and ambulances provided. Pregnant women and women with young children will be landed in Palestine and kept in Athlit Camp, unless they wish to accompany their husbands to Cyprus.

7. Jewish Reaction

There will undoubtedly be strong Jewish reaction. This can and will be dealt with; the necessary forces are available and I will ensure that at all times we keep one step ahead of the Hagannah and other Jewish illegal armed forces.

8. Other points

The need for a decision is urgent. 5,000 illegal

10. I have sent a copy of this minute to the Secretary of State for the Colonies.

(Signed) MONTGOMERY OF ALAMEIN

G. I. G. S.

2nd August, 1946

Extracts from a 1946 minute from Field Marshal Lord Montgomery of Alamein to the Prime Minister on handling the Jewish attitude to the British blockade of Palestine (Crown copyright).

Admiralty that any ship suspected of carrying illegal immigrants could be boarded and arrested on the high seas.

The Cabinet, as is clear from the newly released minute for December 19, 1946, rejected the idea after the Lord Chancellor had given his opinion that boarding outside the three-mile limit was unjustified in international law.

Lord Bethell said this week,

after reading all 200 pages: "The idea that they contain anything that might be harmful to national security or even to our diplomatic position is quite absurd. The whole thing leads me to question what other initially harmless but very interesting documents are still closed or being held in departments."

British restriction of Jewish immigration into Palestine, involving thousands of victims of

Nazi persecution, caused an outcry throughout the world in 1946, especially in the United States. The British Chiefs of Staff maintained that unrestricted immigration would precipitate a war with the Arabs.

The Royal Navy had a grave dislike for its task. Illegal immigrants were interned in Cyprus and allowed into Palestine on a quota of 1,500 a month.

Mr Tugendhat criticizes EEC pact on prices

By David Wood

Political Editor

On the eve of the Commons debate today on agriculture and the EEC's farm prices agreement for this year, Mr Christopher Tugendhat, the United Kingdom commissioner responsible for the EEC budget, is known at Westminster to have joined the critics of some aspects of the common agricultural policy (CAP) and of the price agreement reached at the end of April. His views will be set to hear on today's

struck inside the Council of Ministers.

Mr Silk and the Labour Government have maintained that the April package is a marked improvement on the commission's proposals, which did not include a butter subsidy and involved a 6 per cent devaluation of the green pound, as well as measures such as a margin tax and a heavy tax on soya-bean.

Mr Tugendhat warned that the commission's proposals in February

Higher national currency prices, in the commission's view, will encourage a continued excess in agricultural production, especially of milk, and simultaneously discourage consumption. They will lead to a significant increase in the Community's agricultural surplus, not least of butter and skimmed milk powder.

Mr Tugendhat has provided his colleagues in the commission with the actual costs of the common agreement. On a ton of average milk, it would cost 185s to

from the perspective offered by my responsibilities for the Community budget, it is clear that the healthy, responsible attitude towards cost, which has been often characterised agricultural decisions at Council level, stems to a great extent from a serious institutional problem that the Community can no longer afford to ignore.

Commissioners complain that agricultural issues are decided not as a consequence of debate between representatives of farm interests and those identified with other relevant but different interests, including taxpayers and consumers, the debate takes place "almost exclusively between agriculture ministers, who under-standingly consider their primary respon-

קוראים פתחים

דואר שלומיאל

אני כותב לעונכם עם כאב עמוק בלב ובדואר... 21 בחודש שעבר פלטנו אסרה טיבוב צ'ינג'ד...

התפלאתי לראות את מעש האנשים שהניעו לאד... כרוב בנייהו כאבא הישרותם הנמשט-כלית של חברי...

כנייה רונברג

נוי הביא את הנועפילים

התחילם לאמנטי של דני מאיר פזיל כמחרת... תחיל (מס' 28288) הונו להעמיד את הדברים...

העלית הבלתי-לוגאלית לארץ ישראל לא החלה עם... בואת של השנה ה'תש"ג, ליום 1934 כבר בשנת 1930...

העלית הגדולה בעתה שאורגנה בשנת 1934... שנת העסקה דרה היום עד סוף יולי 1946) מתים מל...

הבטחות סרק

בין הללו לבית להם הגוללית יש שורה של כפרים... בחיים התורבים עובדים בחקלאות ובגינון ובמספר...

שאלות ללובה אליאב, מורה בעיריות הפיתוח, על חגיגות המיזוגות.

מבוהלת

גני לא עבר על גדולי בלי עשר... ש במיוחד, לא רק מהמסומנת אלא...

מה טרעט לך כאן?

מפריעה לי הריצה המבוהלת של... כל המי ומי לעמוד ולהצלם, עם...

יקירו הכסד לעמך?

יש בזה אופי של הפגנת יתר... אבל אולי גניע טעם ליותר נור...

הגודים רוצים לחגוג שהיה להם

לחגוג, כל כך הרבה עצב שמתהו...

צביה גרנות

ד קיסר

הכנייה שתטטר את הכנסות המסק, עי... תמרוץ לעבודה לשימת דמי האבטלה...

וכן, אין כל קשר להביות את שקרי... זית הסתנה כאילו אין התנועה הקר...

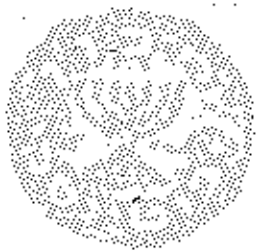
כיצד, אם כן, מלז שר האוצר ב'1985... לגבן של מחוללי החמורים על התמסה...

היין

הצבניה, בן-ציון גבירך... כמות, גודל בקי... בגלילי-העליון, עה...

ה

העלית הבלתי-לוגאלית לא החלה עם... בואת של השנה ה'תש"ג, ליום 1934 כבר בשנת 1930...

מחיר 25.2.1985

נוי הביא את הנועפילים

בתשובה למר י. טלוי (מכתב ל"מערבי" 28.1.85) אני רוצה חזרה להציג בפני הקוראים את התחומים המועדפים על אהדת ההסתדרות, הבלתי ליגאלית (לצדק ישראל בשנות המנדט הבריטי).

האזנה וראשונה. כל התעלה, הבלתי ליגאלית היחיד, וולנסקי. עתה יקראו אל חשב הארץ ביולי 1934. אמת זו הובאה בידי הסיכון המיוחד וארון ה, הגנרלי.

עד פרוץ מלחמת העולם השנייה, בין 1924 ו-1925, נבנו ארבעה עשרות בארות, בלתי ליגאלית, כ-21 אלף עולים. מתוכם הובאו כ-6000 כלי הידועות והאחרים כ-6000 בידי הישוב המאורגן, והגנרלי (כ-9000 בידי גופים פרטיים).

בתקופה שרא האבוק נגד בריטניה, לאחר מלחמת העולם השנייה, בין 1945 והקמת מדינת ישראל במאי 1948, העפילו ארבע בארות, בלתי ליגאלית, כ-24 אלף עולים. מתוכם הובאו 600 (שט מאות) בידי הרומיות ביטחים האציל וכל השאר יותר כ-23 אלף, בידי ארגון ה, הגנרלי.

בסך הכל העפילו ארבע בארות, בלתי ליגאלית, כ-122 אלף עולים. מתוכם הובאו כ-11 אלף בידי הרומיות ידועות והאחרים, כ-15 אלף בידי גופים פרטיים (כ-96 אלף בידי ארגון ה, הגנרלי).

כל הסמיכות - שהיא גור ארצה - עסק בתבואים פסים סאור וכן השליחת אשר הביאו את המפעלים בדרך היבשה לא ויתנה בכל התקופה הזו אף לא עליה לוקטום בלתי ליגאלית אחת.

אילו התחומים האובייקטיביים והגורו הזמן לקבלם ולהשלים עמם גם אם הם נוגדים העת קדומה של זה או אחר.

הליגאציה אל"ם (טל.) ו"ר סאור טלוי

קוראים פתאים

דואר שלומיאל

אני כותב לפתונכם עם כאב עמוק בלב ובוזאי תכינו לחיות.

בימי בחודש שעבר שיכנו אוננה בקיבוץ פינגדי לוכי בני שנאמד לפני שנה אחרי מחלק קשה נושא בן 39 אחי-עלמי שפרסמנו בפרסם ב"העיריב" מיום 19 בחודש רציתי להבטיח, שכל אלה שאני מועגין שיבואו לאוכלה אכן יבואו לשם כך שלחתי הזמנות ברוואר לכששים כתובות הקסדות שהכתובות התיינה ברוחת ולא שכתתי להוסיף את המקודים, ההזמנות, מביטלות כנדרש. יצא מעיניגדי דרך דואר דימונה, בינו בחודש.

התפלאתי לראות את מיטת האנשים שהגיעו לאור כרה במיוחד כאבה היסודותם הכמעט-פלילית של חבריו לעסק ולא הבנתי את שירוש הרבר, עשיתו כבר ברור לי אנשים טילפנו והתנפלו על היעדרותם. מכתבך שרוב ההזמנות הגיעו ליעדן רק בינו בחודש, שלישה ימים אחרי האזנה, אחי-עלמי יום לקח למכתבים להגיע מעיניגדי לתל-אביב, תיפה, עשולה וכו' ואפילו לעיר, השוכנת קילומטרים ספורים מכאן.

עד מאז יתיה עליו לסגול את השלומיאלית של דואר ישראל ו האם בלביל: שירות מסגר כזה מייק? וים את שירותי הדואר — משנת האחרונה אפילו כמאות אחוים! לא הצני צריך לשמש כסמל הדואר כי אם הגב.

קיבוץ פינגדי
בנישה ריוזנברג

נוי הביא את המעפילים

בהתייחס למכתבו של דוד מאיר סעיל במלחמת חולי (המציג 28.2.85) הגני להצמיח את מדברים על דעכם:

העליה הבלתי ליגאלית הארץ-ישראל לא החלה עם באה של האניה "לוס" בשנת 1934. כבר בשנת 1930 נספו חברי מלחמה בתיחי כצורת המרוצים בראשיתם בהצטרף עולים "בלתי-ליגאליים" מניו-יורק, שבלבונן דרך גבול הצפון. במספר 4 שנים עד שהגבולות נסגרו והמטות כוח הכריזים נהגו לארץ, למי שאמרו זותר, נעצרת אלפים, קטפילים (לעולם לא נדע את מספרם המדויק).

דוד סעיל גם מוסר על תקופת מלחמת העולם השנייה בתקופת זו בשנות מלחמת העולם השנייה עד סיומה, הגיעו לארץ 16,456 מעפילים (ראו מרדכי לאור, העסקה 1934-1948). בנוצאת שורד הכחולן — מוצי אוף צולל (1978) כיז גל האנויות רובן בתי-ידיה, שהי יצא בשנים אלה, היו גם האנויות של בית"ר, גוצני, טויה" וזל סיפנה 1130 מעפילים. "הקרית" עם 2400 מעפילים (השירה הגדולה בית"ר, שאורגנה במסך 12 שנות העשלה דרך הים עד סוף יולי 1946). מתים מלי המט העולם השנייה עד לקום המדינה, הקפילו ארצות, לוברי דיל סעיל, 83 אלף מעפילים, שארגנו פני ההגנה, אך גם באשרה זה לא זיכ דוד סעיל: פתך מספר זה של מעפילים הגיעו לארץ רק פינן אלף איש, כל השאר הובלו לקפריסין.

הפעילו קפריסין על לארץ אחרי קום המדינה, אך לא היה בהצטפה זה מסום הצלה יהודים, אך יתנה לא בעל מהשפעת ומשנות תזונה לפעולה זה כי הם כבר לא נמצאו בלבנת נפשות, בבור השפטים לפני סיפון האלמנה, כאשר עתה חיל להציל רכבת ואולי אף מאות אלפי יהודים, אך עשו, התמוכות המסכסכים" כמעט רבה להצלחתם. להיסר, ראשי הסוכנות היהודית וראשי מוסדות אחרים התנגדו בצרפות עליה הבלתי ליגאלית (ראו ספר "המעפילים" כצריקת מאת בוסק, ארצות המפרים של המחתרות הציונית, בשים יוד המפר, אלי ארבעת, עתון, לפרתבי" — 15.4.1964).

בסיכומים של שנים 1934-1944 עלו לארץ כעליות זה בלתי ליגאלית בדרך הים — 39,025 מעפילים (בלתי המעפילים בדרך היבשה) ראה ברכי נארר בני"ר, יתור מעמובים אחוז כולם הובאו לארץ ע"י בית"ר, אפול התרונותיו-סיכומים.

הבערות סרק

בין נחלל לבית לחם הגלילית יש עיריה של כפרים בדרוים, התושבים שבידים כולקאלות וכבניו ומספר לא סבוטל מהם משרת בצביל, בסדיר ובקבע.

לפני שנה נהרג חייל כאלד הכפרים הללו, נצוב על המשלה הספור, אותו הבטיח, שבקרב ייסלל כביש גישה אל ובפר, הוא עבר חודף גשום, הגישה לכפר נעשתה כמש בלתי אפשרית לרכב קטן, התושבי בים השקטים כותבים מכתבים לחברי כנסת, האם הנציג המכוונ, שהבטיח בביס, לא ידע שאין חסכונו שיפע אל המפר הזה יכפש מלחה.

פוגה

שאלות ללובה אלויאב,
מורה בעיירות הפיתות,
על חגיגות המימונה.

ריצה מבוהלת

אורח מהימנות הבימונה?

מינים אותי אני בא, אבל אני לא שובר על גדותי, בלי קשר רח או אשכנז, אני לא מרגש במיוחד, לא רק מהמימונה אלא עות הייחודיות כמו של יהודי כורדיסטן ומרס. הייתי בחגיגות ורק, בכורדיסטן ובפרס. גם שם יצאו החוצה לאביב, ליומן, וכל זה יבואר בתוך המשפחה.

מה מפריע לך כאן?

מפריעה לי הריצה המבוהלת של כל המי ומי לעמוד ולהצטלם, עם התרבוש — בלי התרבוש, לעמוד בתוך מלפנים ומאחור, כל גדולי האומה, אבל אלה לא יוצאי מרוק, אלה עם ישראל.

ריקודי הבמן למעמד?

יש בזה אומי של הפונת יתר, אבל אולי בגיע עצם ליותר נורר מליות ואז התגים האלה יתפסל שוב את מקומם כהגו משפחה רי טבע, בלי טרסק, ומשום מה, אני לא יודע למה, זה יוצא תמיד ערב בחינות ולובש צורה שמתרחקת מהדבר היפה.

יום תימשיך והמולה בשנים הבאות?

יובן שאני נגד המימונה. תודים רוצים לחגוג, סיהיה לחם יש כל כך הרבה מה לא לחגוג, כל כך הרבה עצב, שחתיה נצמחה.

צביה גרנות

עיי נגד קיסר

הכנית שתופר את הכנסות המוסק, עיי המדין לפורה לעינת דמי האבטלה, עיי ארקטיקות לרונותם מיוצר לפי כח רוחים מברסק, לתשואה צפיה מצינות יבני לעומת השואה ממוקפת מסקולפציות בשוק הוון, וכאשר הוא גור חן יד לקיצוץ בתעשייה פחות במקום לשלם במוצגות סימוליות — נשאת לו רק תרופה נוראה אתה: האבטלה על כך, על האבטלה הנורבת, האינפלציה של המטרופס הדוריקת הנשר, ועל היעדר כל הכנית מהשיח לפתרון — צריך היה מודיע לנרב עם פעילו וליכיה, אבל הוא בחר תחת זאת לעזר, אשסי אחרי המתנדיו: והתנועה הקיבוצית.

ובכן, אין כל קשר להוכיח את שקרית יית הטענה, כאילו אין התחייבה הפרי כוציה מלימת ססי-הכנסה, רק כדי לרענן את חוסרון מן הוראוי להוכיח, כי ההשפעות הללו כבר נברקו בירדפו על ידי רעהו שימחה מנו שר האוצר דאן, יחוקאל סלומון, ושבראשה עמד ישראל שטראוס נדיא לשכת וראי הכנוון, בלתי כום הוצרה שהושג או לשר האוצר התי כד ששילמה מימי אסת, אלא שילמה 150 מיליון ליי יתדים (באותה שנה היה זה מסום אירי) למס הכנסה...

כיצו, אם כן, מצו שר האוצר ב-1985 לנען על מחלוקי האמורים עיי התקפה סרונה וחכרת שור על הקיבוצים, לאי סרונה של דובי, היה צריך שר האוצר לבוא לקיבוץ, ומסוט לשכת וללמוד כיצו היה חכרה עמלנית-יצרנית, שבה היעודה היא עדין ערו עליון, שבה לתי כבונו מלא לעובד וכיצד מנסכים לתי

של יצאת מודיע על הירי כנס פעולי הליכוד, יש מדרשו נושם היום עיי וסי, לוחתו ובהו כלכלי ה ודשים לאחי שוכנס צבר עדין אץ באמתחתו לכלית רצינית המתחייבת של המסק, גרעון שליה מיס וכיתרות מטבע היץ, דת לעבר ארבע ספרות, ה לעשרות אחרים מכלל ה כבעירות והיתוח — במצב גרוע בוצבה אף ז, שיגם או לא היה מזהיר, יה שותק בכור בכל קלי מאז הגנס המפרידים במי ובספריה, מכנו יצאה ב כלכלת הבורסה כחוליק דני" — אין בעצם כל חסר לת שלוש תחובות: שחיקת מחירים ואבטלה, וה זמן רב שאננו מהותה וני עיקרי במסק, השכרי לפורעל ייצור בתעשייה 2.57 דולרים בלבד, לעומת כארתי"ב ובקנדה, לשכונת ז, המפקה הנמסכה ביסי" 1985 5.700 דולר לעומת 13,000 10,700 במדינתה, ובקנדה 15 בשוויץ) איננה תוצר נצמח, בביכול, אלא של ו היתוח בתעשייה (החשי קבועים, שהייה ב-1973 ירדה בארבע השנים הי' ז בלבד, הידידה הוראסי ין המדינות המפותחות).

13.8.1985, אהרן אהרן

ספר חדש חושף פרשה עגומה:

במקום להציל יהודים, עסקו בפוליטיקה

— מאת שלמה נקדימון —

ספר שיצא עתה לאור, חושף כעתידין פרשה עגומה, שיעקרה: במ ימים המדיניים על השואה, הוטרו שיקולים מלגתיים על פני נושאים לאומיים. המנהיגים האשורים הוא אריה ל. אבנרי, חוקר נתיק מקיבוץ הגושריים, עתה פירטם ספר (מ.ל.מ. ועד, טאורוס), הוצאת יד סבניקין, תל אביב, המאחד, שציגו — מחקר מקורם על ההעמלה לארץ, בשנים 1934 — 1944. אחד מסרקי הספר מחייים לפעולת, ועד והעמלה של הסוכנות היהודית, שניצוגוד העיקרית פעלה בארץ קצת בקושטא.

יוסף קלארמן
מחוקר מבורט

בין חברי הנהיגות בקושטא, תד גם יצחק גרינל, מ.א.א.ה.ת. ישראל, יוסף קלארמן, מהתנועה הרביזניסטית, שניהם פעלו בשיתוף פעולה והיו קשורים ל.א.ה.ת. ישראל באר"ב, שהעמידה בפניה רבים לרשות ההעמלה אחד אביראל, שהיה מראשי ההעמלה. ביקש קלארמן מנען — ו.א.ה.ת. ישראל באר"ב הודיעה על המכונה לתינו.

אך, בספרו של דבר, לא הסכים ועד ההעמלה בקושטא, להשחמש בכסף זה. הסיבה: החשש שמא יצלו ממלכותיהם של גרינל וקלארמן את הסיניע, כשביל קמיטאל (הז) ממלגתיי. הסיפור מטיע במסרו של אבנרי בקצרה, אך הברובליוגרסיה שבסוף הספר, מביחה אל המסמכים המקוריים, המרשיעים, המתעדים את הפרשה, המיטכר העיקר, הנמצא בידינו, הוא מת-19 במאי 1944. זהו דיווח שגשלה לירושלים בקושטא, התחום עליידי, מאירי, (כינוי הנוסן בו השתמשו נציגי ועד ההעמלה בקושטא).

מסתבר, כי פעולות והעמלה עלו הרבה כסף, אגודת ישראל באר"ב השיגה היותר מהמימסל האמריקני להעביר סכום כסף גדולים, אפילו לארצות אירופ. אולם חיים ברלס, ראש הנהיגות בקושטא, וזה אח ההצעה, לצמיתו הוא הסביר: נטילת כספים ממסודות אדוונזקטיים, ובייחוד באשר רביזניסטיים (קלארמן) מעורבים בכך, היפגע ב.פרסטיגיה של הסוכנות היהודית, מה עוד שהם יכולים לגצל זאת, בכ.ל. קאמיטל (הז) ממלגתיי.

אך, גרינל וקלארמן — מסותר במיטמך — לא הבעו תמורה כלשהי עבור הסיניע והכספי חיים ברלס, מצינו פעל נגד קבלת הסיניע, בשל כך התעכבה הפלגתה של אוניית מעפילים, ברלס גם קיבל חסיכה לשפרתו מהנהלת הסוכנות היהודית בירושלים, במבט לאחור לא מובן מדוע עבור חברי הנהלת הסוכנות בשתיקה על הודעתו של גרינברג, ומדועם להיחזק כיצד המאבק על סמכותית זהו חשוב יותר מהעמלה היהודים, מסכם אריה ל. אבנרי פרשה זו במסרו.

מיק: 6-10-2
שירות
לעתונות
ירושלים

Press
Service

Jerusalem

FOR PUBLICATION ON RECEIPT

87/5/1/1484

MARTYRS & HEROES REMEMBRANCE DAY

26th April, 1987

AMERICA'S UNSUNG HEROES

by Susan Bass

(WZPS) - Little is known of the 250 American Jewish volunteers who volunteered in 1947 to ferry survivors of the Holocaust to a new home in Eretz Israel. Perhaps because the ten ships they crewed were all intercepted by the British?

This, however, does not lessen the significant role played by these brave volunteers who risked their lives in attempting to transport 40,000 Holocaust survivors to Israel.

PHOTO: Some of the lucky ones: a boat carrying 'illegal' immigrants reaches the shores of Eretz Israel.

WZPS photo.

AMERICA'S UNSUNG HEROES

by Susan Bass

(WZPS) -- In 1947, 250 young American Jews briefly stepped onto the stage of history. Home from World War II, these men volunteered - without pay - to return to Europe. Although most were not sailors, they became the crew of ten rickety ships which crossed the Atlantic and then landed late at night on deserted European beaches, to pick up a clandestine cargo. The 'cargo' were 40,000 Holocaust survivors, determined to reach Israel. The Americans had come to bring these refugees to the Jewish community of the Yishuv, who eagerly awaited them. Only the British Navy, and the might of the British Empire, stood in their way.

Significant Role

Murray Greenfield, today a resident of Tel Aviv, recalls: "A friend came to me and said, 'We're bringing Jews out of Europe. We need people to sail. Are you ready to go?' I asked, 'Are they paying?' He said 'No'. I said, 'I'm going!'... I was like other American Jews - angry about the war, about what happened to the Jews of Europe, and what did not happen for them. Two weeks later I was on the ship."

Greenfield's ship, the Trade Winds - soon renamed Tikva (Hope)-was one of ten vessels purchased in the United States and manned with American volunteer crews. Together, these ships transported 40 percent of the refugees who tried to enter Israel in the years between the war and the birth of the State. Yet few people know about the significant role played by the American volunteers. In the books written about Aliyah Bet, Greenfield points out, "the only people who are never mentioned are the American volunteer crews."

After the war, most Jewish Holocaust survivors wanted to leave Europe. Many looked east, toward Palestine. But the British Mandatory Government continued its policy of restricted immigration. To the surviving remnants of European Jewry, this situation was intolerable, so, barred from legally entering the country, thousands of refugees attempted to enter the country 'illegally'. The Yishuv, the Jewish settlement in Eretz Israel, stood solidly behind them. But the question remained: how to move these people from Europe to Israel?

In 1938, the Haganah, the forerunner of the Israel Defense Forces, had established the Mossad le-Aliyah Bet (the Organization for 'Illegal' Immigration). Faced, in early 1946, with large numbers of refugees and a shortage of sizeable ships in Europe, the Mossad sent Danny Shind to the United States. Shind, a founding member of Kibbutz Ayelet Hashachar, had spent the past ten years helping Jews escape from Europe. Now he was asked to raise money to buy ships, to purchase flags (for the ships), and to find crews.

Over the course of a year, Shind acquired ten ships, all of them small coastal or river vessels, which clearly had seen better days. The ships were refitted to the extent that budgeting allowed, but even after the repairs, Greenfield comments, "none

of them could be considered genuinely seaworthy, seagoing vessels."

Having found his ships, Shind began the search for crews. He contacted Zionist organizations, the Seaman's Union, and merchant marine hiring agencies. Many of the volunteers, like Murray Greenfield, first heard about the project by word of mouth. Most were in their early twenties. Five of them - including the man who commanded the ship Exodus - were not Jewish.

Secret Mission

Crew members were instructed to keep the project, and their participation, a secret - and for good reason, for Britain was applying great pressure to the United States' State Department, the Federal Bureau of Investigation and European governments to prevent these ships from sailing. Because of the danger of being discovered, passengers were picked up at deserted beaches, always at a different location. When they boarded, Greenfield recalls, they "were absolutely astonished to see that American Jews had come to help them."

The British used patrol boats, radar stations and aircraft to detect immigrant vessels in the Mediterranean and thus succeeded in locating and eventually capturing all ten ships. A critical moment for all the vessels was their interception by the British, who stood ready to attack if their orders were not obeyed. On the Exodus, for example, American volunteer crewman Bill Bernstein was shot dead by a British boarding party.

Passengers and crew were transferred to British prison ships, with most being taken to detention camps in Cyprus. Greenfield explains that to have left the passengers at this point, even if the British had allowed crewmen to do so, "would have been like deserting the ship" - an indication of the loyalty and single-mindedness of the volunteers.

A number of American volunteers met their wives aboard ship. Dan Forman, for example, who also sailed on the Exodus, accompanied the passengers of the ship back to Germany, when forced to do so by the British. He became engaged to a young woman who believed herself to be the only one of her family to survive the Holocaust. One day, however, while walking in the detention camp, she came across her mother! The threesome eventually reached Israel and Forman and his fiance were married in Haifa.

More than 50 of the American volunteers remained in Israel. Four of them died fighting in the War of Independence, but most married and now have Israeli grandchildren.

Greenfield is at present actively involved in planning a 40th anniversary reunion for the volunteer crew, and the passengers of the ten 'American' ships. Scheduled for late June 1987, the reunion will include a two-day seminar with the Israeli Navy, at the Aliyah Bet Museum in Haifa. Passengers from several ships have organized committees to plan for their individual ship's mini-reunions within the larger gathering.

The task of locating the American volunteers began with those who live in Israel. Finding the others has been much like solving a giant jigsaw puzzle. Greenfield still seeks the addresses of 50 volunteers who he hopes will join their fellow volunteers and passengers this coming June, to reminisce and to celebrate the 40th birthday year of the 25 babies born aboard their ships.

Anyone with information about participants in these voyages may contact:
Aliyah Bet, 4 Manyv Israel Street, Tel Aviv, 69342, Israel.

ימון תל אביב
24.10.2003

אלטלנה בית אקסודוס

גם אוניית המעפילים "אגוז" שיצאה בהובא מתופי מרוקו ב-1961, אך טבעה בים ככל 44 מעפיליה נוסף, וכתה לכי בדר.

טך הכל מדובר ב-132 איניות שבי" צעו 141 הפלגות, כי רוב האוניות שימר עו רק פעם אחת בלבד, עד שנתפסו בידי הבריטים. מדובר ב-120 אלף מעפילים שפרצו את המצור, כאשר 2,800 מהם גספו בדרך.

עקב חוסר מקום, הוקצבו לסיפור של כל אונייה על לוח הויסיון שמונה מלים בלבד, והורכבו על כל מלה היה סודר ביחוד. את הפרק ההיסטורי הזה בתולדות תקומת ישראל, מלמדים בקר שי נבתי הספר ואין לו איזכור היסטורי רב. מכאן החשיבות העליונה של האתר.

תמונה שפרבלר

פונה נשלחו חידה לגרמניה על ידי חברי ריטים.

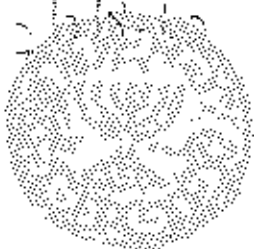
את הקמת האתר יזמו שלושה אנשי יום: יוסי הראל, לובה אליאב שהיה מפקד ספינת המעפילים זיים ארלוזורוב, ישמאל (סאמס) יא' שהיה המפקד האחרון של הפלי"ם. האתר מיישים גם מבחינה אמנותית. הוא כולל סיפורים של שתי אוניות ובמקור היו שלוש, אך אחת הורדה כדי לא להסתיר את היום) שעל דפנותיהן בסונצים סיפורי ההעפלה. בולן ניצנים לוחות זיכרון שעליהן שמונה כל האוניות שהגיעו בהיבוא לחופי הארץ בשנים 1934 ועד קום המדינה ב-1948.

המארגנים החליטו לכלול במניין הספינות גם את אלטלנה, אף שזו הגיעה לחופי ישראל לאחר קום המדינה.

השבוע התקיים בתל אביב טקס הנחמה אתר ההעפלה המנה עמיכם גורביץ כינה את הבריטים שסגרו את שערי הארץ ומנעו משארית הפליכה להגיע לחופים בטוחים "קלגסיים". כך הם גם בוגו בשירי ההעפלה שהגשירו במהלך הטקס.

אך היכן ממוקם אתר ההעפלה? בגן לונדון, שברחוב הירקון פינת בוגרשוב. ומו מימן את הקמת האתר? טר רינגלר כהן, יהודי אנגלי, שסימן את הגן (כש"י תוף קרן תל אביב לפיתוח), לזכר אביו מיכאל כהן.

יש עוד זווית מעניינת לסיפור: שרון, אשתו של רינגלר, היא בתו של יוסי הראל, שהיה מפקד האקסודוס, שמאבקה ובה לטרם ולפריטים עולמי לאחר ש-4,530 המעפילים שהיו על טר

London bridges

This week, an inauguration ceremony was held in Tel Aviv for the site commemorating the campaign of illegal immigration to Palestine in the 1940s. The emcee of the ceremony, Amikam Gurevitch, branded the British "brutes" for closing the gates of the country and preventing Holocaust survivors from reaching a safe haven. The same word was heard in songs about the period that were sung at the event.

But where is the site itself located? In London Garden at the corner of Yarkon and Bograshov Streets. And who financed the construction of the site? Sir Ronald Cohen, an English Jew, who also donated the funds for the garden (together with the Tel Aviv Development Foundation) in memory of his father.

The ironies and coincidences don't end there. Sir Ronald's wife, Sharon, is the daughter of Yossi Cohen, commander of the "Exodus," a ship carrying some 4,500 refugees who were sent back to Germany by the British and had their story perpetuated in book and film.

The initiative for constructing the site came from Yossi Harel, Lova Eliav, the commander of another ship of "illegals," and Shmuel Yanai, the last commander of *Paiyam*, the pre-state unit that became the Israel Navy. The site is artistically impressive, too. It includes the decks of two ships (there were three originally, but one was removed so as not to hide the sea) on which stories of the illegal immigration campaign are inscribed. Opposite them are memorial plaques listing the names of all the ships that arrived secretly in Palestine, from 1934 until the state's creation in 1948.

However, there are also two exceptions. The organizers decided to include the "Altalena," the ship on which Etzel, a pre-state underground organization, tried to bring arms into the country after the state was established. The second exception is the "Egoz," which sailed from Morocco clandestinely in 1961, but sank at sea, with no survivors among the 44 Jews on board.

All told, 123 ships carried out 141 missions — the majority of the vessels were used only once, since the British seized them. About 120,000 immigrants breached the siege, with about 2,800 being caught on the way.

Due to the shortage of space, each ship gets only eight words on the plaque, and the debate over each word was fierce. This heroic chapter in Israel's history is barely taught in school and has not been widely chronicled. However, a nation that does not respect its past has no future, either. Hence the vast importance of the new site in Tel Aviv. (*Nehemia Strasfer*)